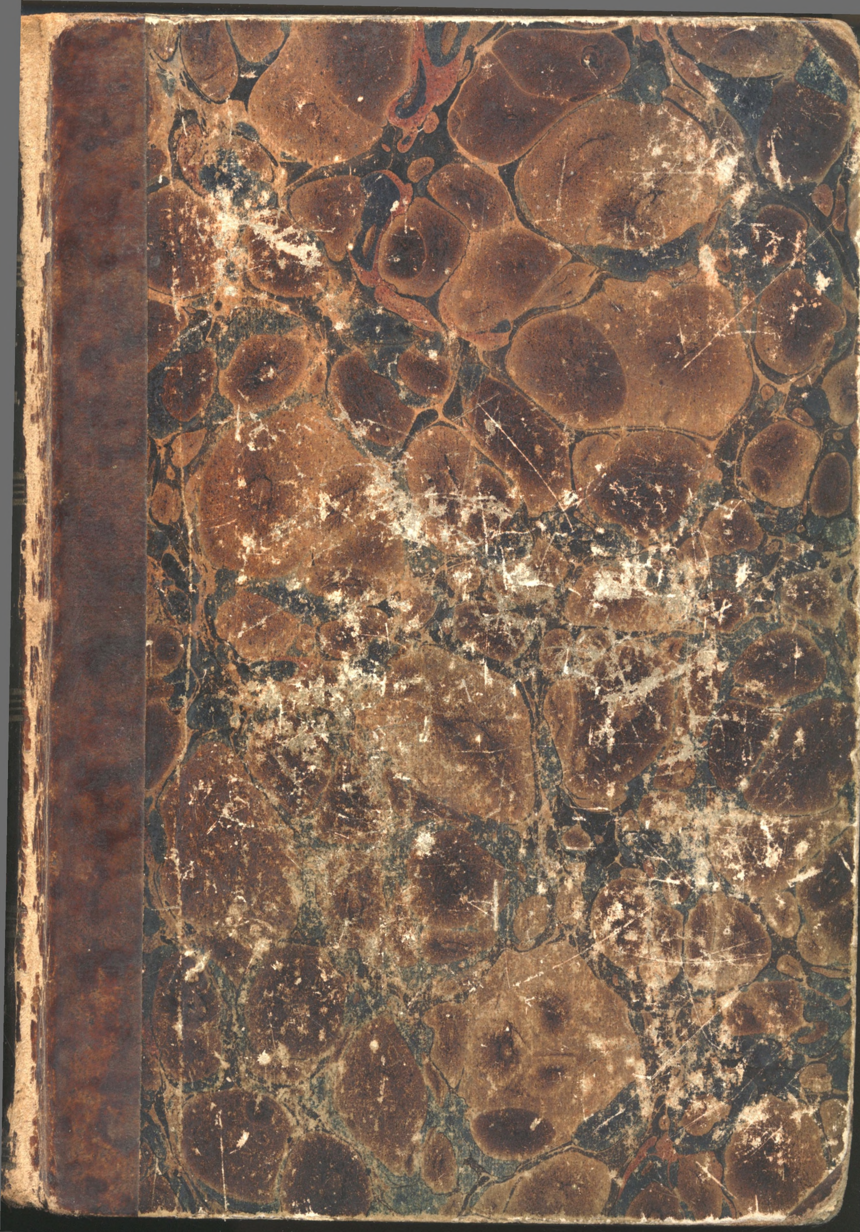
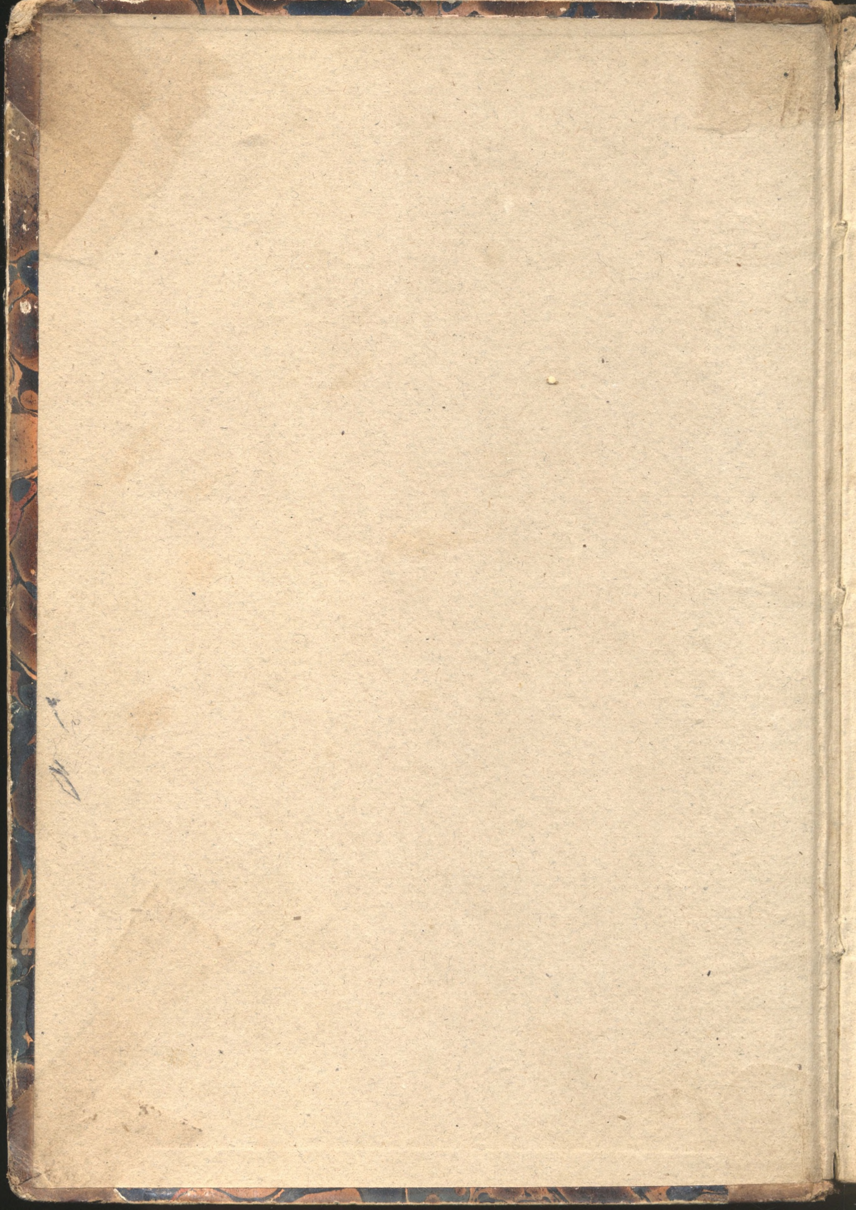

J. Schou

Maagen.

Af

Fernan Caballero.

Første Deel.

(Udgives som Tillæg til „Flyveposten".)

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. Davidsen.

1860.

Første Kapitel.

I November 1836 forlod Damppaketbaaden Royal Sovereign Falmouths taagede Kyst, pidskende Bølgerne med sine Arme og udbredende sine graae og fugtige Seil i den endnu mere graae og fugtige Luft.

Skibets Indre frembød det samme sørgelige Syn som i Begyndelsen af enhver Søreise. De mange Passagerer kjæmpede med Søsygen. Man saae Kvinder med Haaret i Uorden og forkrøllede Hatte og Shavler. Mændene vare blege og i ondt Humør, Børnene vare overladte til sig selv og græd. Opvartere løb frem og tilbage i Kabytterne for at bringe de Lidende The, Kaffe og andre indbildte Lægemidler, medens Skibet som en Havets Konge, uden at bekymre sig om de Lidelser, det foraarsagede, kjæmpede med Bølgerne, kastende dem ned, naar de gjorde Modstand, og forfølgende dem, naar de vege tilbage.

De Mænd, der formedelst deres Konstitution eller fordi de vare vante til at reise, forskaanedes for den almindelige Plage, spadserede paa Dækket. Blandt dem befandt sig Guvernøren i en engelsk Koloni, en smuk og rank ung Mand, og hans Adjudanter. Nogle Andre stode, indhyllede i Kap-

ver og med Hænderne i Lommerne og saae meget blege ud; næsten Alle vare høist ubehagelig tilmode. Det smukke Skib rummede kort sagt næsten lutter Misfornøiede.

Af Passagererne udmærkede en ung Mand paa omtrent syrgetyve Aar sig ved sin ædle, utvungne Holdning og sit smukke, rolige Ansigt, der ikke røbede den ringeste Uro. Han var høi, havde et venligt Udseende og holdt sit Hoved paa en sjelden værdig og yndefuld Maade. Hans brede, majestætiske Pande var omgivet af sort, krøllet Haar og hans store sorte Øine vare paa een Gang blide og gjennemborende. Om hans Læber, der beskyggedes af en lille sort Knevelsbart, spillede et venligt Smiil, der tydede paa Forstand og en levende Aand, og hele hans Personlighed, hans Gang og Bevægelser røbede Manden af Stand, uden at have Noget af dette Henkastende, der med Urette af Nogle ansees for et Attribut for Overlegenheden.

Han reiste for sin Fornøielse. Skjøndt han i Grunden var god, kunde han dog med en ædel Vredes Energi ivre mod Samfundets Laster og Vildfarelser. Men han følte intet Kald til som Don Quijote at angribe Vindmøller. Hans Ansigt, indtagende Væsen, den Maade, hvorpaa han slog Kappen om sig, hans Ufølsomhed for Kulden og Reisens Ubehageligheder, kort sagt Alt røbede Spanieren.

Medens han gik op og ned ad Dækket, mønstrede han med et hurtigt, men skarpt Blik det Selskab, som Tilfældet havde samlet paa Fartøiet. Der er imidlertid ikke Meget at iagttage hos Mænd, der ligne Berusede, og hos Kvinder, der see ud som Lig.

Navnlig fængsledes hans Opmærksomhed af en engelsk Officeers Familie. Konen var kommen saa syg ombord, at hun strax maatte bringes ned i Sovekahytten. Det Samme var Tilfældet med Ammen, efter hvem Faderen fulgte med det mindste Barn paa Armen, efterat han først havde bragt tre andre smaa Væsener paa to, tre og fire Aar til Sæde paa Dækket og paalagt dem at være artige og ikke røre sig

af Stedet. De stakkels, formodentlig strengt opdragne Børn bleve siddende ubevægelige og tause ligesom paa Malerierne Englene ved den hellige Jomfrues Fødder.

Lidt efter lidt forsvandt den smukke Rødme fra deres Kinder, deres store opspilede Øine mistede deres Liv og Glands og deres ængstelige, indfaldne Ansigter røbede, hvormeget de led, men desuagtet kom ingen Klage over deres Læber og de sade ligesaa stille som før.

Ingen tog Notits af denne stumme Lidelse, af denne fromme, men smertefulde Hengivelse.

Spanieren vilde netop kalde paa Stewarden, da han hørte denne give en ung Mand, som paa Tydsk og med udtryksfulde Gestus syntes at bede ham tage sig af de smaa forladte Væsener, et gnavent Svar.

Da den unge Mands Ydre hverken var elegant eller fornemt og han kun talte Tydsk, vendte Stewarden ham Ryggen og sagde, at han ikke forstod ham.

Tydskeren gik nu ned i sin Køie i Skibets Forende og kom snart tilbage med en Pude, et Sengeteppe og en Kalmuksfrakke, hvoraf han lavede et Slags Seng. Efterat have lagt Børnene herpaa, dækkede han dem omhyggelig til. De havde imidlertid neppe lagt sig, førend den ved deres Ubevægelighed hidtil tilbageholdte Søsyge pludselig indfandt sig og i et Øieblik gjorde Pude, Teppe og Frakke ubrugelige.

Spanieren saae paa Tydskeren, der smilte venlig og tilfreds, som om han vilde sige: Nu have de det, Gud være lovet, bedre.

Han tiltalte ham paa Engelsk, Fransk og Spansk, men fik intet andet Svar end et keitet Buk og de gjentagne Ord: „Jeg forstaaer ikke."

Da Spanieren efter Bordet atter kom op paa Dækket, var det blevet koldere. Han indhyllede sig i sin Kappe og begyndte igjen at spadsere op og ned ad Dækket. Han

bemærkede nu Tydskeren, der sad paa en Bænk og stirrede paa Havet.

Den unge Mand var meget tyndt klædt, da hans Overfrakke var bleven ubrugelig, og maatte lide meget af Kulden.

Spanieren nærmede sig ham lidt, men standsede atter, da han ikke vidste, hvorledes han skulde tiltale ham. Pludselig smiilte han, ligesom om han havde faaet et heldigt Indfald, gik lige hen til ham og sagde paa Latin:

„De maa fryse meget."

Med en levende Glæde og smilende ligesom den, der havde tiltalt ham, svarede den Fremmede i samme Sprog:

„Det er virkelig noget koldt, men derpaa tænkte jeg ikke."

„Hvorpaa tænkte De da?" spurgte Spanieren.

„Paa mine Forældre og Sødskende."

„Hvorfor reiser De da, naar Skilsmissen er Dem saa smertelig?"

„Ak, min Herre, Nøden ... denne ubarmhjertige Despot."

„De reiser altsaa ikke for Deres Fornøielse?"

„For de Rige er det en Fornøielse at reise, men jeg er fattig. For min Fornøielse! Naar De kjendte Grunden til min Reise, vilde De vide, hvorlidet den har at gjøre med Fornøielse."

„Hvorhen drager De da?"

„I Krig, Borgerkrig, den skrækkeligste af alle Krige, til Navarra."

„I Krig!" udbrød Spanieren og saae paa Tydskerens godmodige, blide, næsten ydmyge og aldeles ikke krigeriske Ydre. „De er altsaa Militær?"

„Nei, min Herre, det er ikke mit Kald. Hverken min Tilbøielighed eller mine Grundsætninger vilde bevæge mig til at gribe til Vaaben, medmindre det skulde være for at forsvare Tydsklands Uafhængighed, naar de Fremmede atter

skulde overskride dets Grændser. Jeg gaaer til Armeen i Navarra for at søge en Ansættelse som Militærlæge."

„Og De kjender ikke Sproget?"

„Nei, min Herre, men jeg vil lære det."

„Og heller ikke Landet?"

„Nei. Jeg har aldrig været udenfor min Fødeby, undtagen da jeg gik til Universitetet."

„Men De har dog Anbefalinger?"

„Nei."

„Har De da en eller anden Patron?"

„Jeg kjender Ingen i Spanien."

„Men hvad har De da?"

„Min Videnskab, min gode Villie, min Ungdom og min Tillid til Gud."

Spanieren faldt ved disse Ord i Tanker. Ved Synet af hans aabne og blide Ansigt, blaae og barnlig uskyldige Øine og sørgmodige, men tillidsfulde Smiil grebes han af en levende Interesse og følte sig næsten rørt.

„Vil De," sagde han efter en lille Pause, „gaae ned i Kahytten med mig og drikke et Glas Punch mod Kulden? Vi kunne tale mere sammen der."

Tydskeren takkede med et Buk og fulgte med Spanieren, der gik ned i Spisesalonen og bestilte Punch.

Ved den øverste Ende af Bordet sad Guvernøren med sine to Adjudanter og noget fra dem to Franskmænd. Spanieren og Tydskeren toge Plads ved den nederste Ende.

„Hvorledes," sagde den Første, „har De faaet det Indfald at reise til det ulykkelige Land?"

Som Svar gav Tydskeren ham en tro Beretning om sit Liv. Han var den sjette Søn af en Lærer i en lille saksisk By, som havde anvendt sin hele Formue paa at opdrage sine Børn. Han, med hvem vi nys have gjort Bekjendtskab, var, efter at have fuldendt sine Studier, uden Beskjæftigelse og Ansættelse, saaledes som Tilfældet er med

saamange fattige, unge Mænd i Tydskland, naar de have offret deres Ungdom paa grundige Studier eller dyrket deres Kunst hos de bedste Mestere. Da han ikke vilde ligge sin Familie til Byrde, fattede han den Beslutning at drage til Spanien, hvor den ulykkelige, blodige Krig i Norden gav ham Haab om at finde en nyttig Beskjæstigelse.

„Under de Lindetræer, der vare udenfor min Faders Huus „— saaledes endte han sin Fortælling —" omfavnede jeg for sidste Gang min gode Fader, min elskede Moder, min Søster Lotte og mine smaa Brødre, der absolut vilde følge med mig. Dybt rørt og opløst i Taarer traadte jeg ud i Livet, som Nogle finde bestrøet med Blomster. Men Mod! Mennesket er skabt til at arbeide og Himlen vil belønne mine Bestræbelser. Jeg elsker min Videnskab, fordi den er stor og ædel, thi dens Hensigt er at lindre vore Medmenneskers Lidelser og Resultatet er smukt, om ogsaa Arbeidet er forbundet med Anstrengelse."

„Hvad hedder De?"

„Frits Stein," svarede Tydskeren, idet han bukkede og reiste sig lidt fra Stolen.

Kort efter forlode de to nye Venner Kahytten.

Den ene af Franskmændene, som sad ligefor Døren, saae, at Spanieren, da de gik op, kastede sin smukke, med Peltsværk forede Kappe om Tydskeren. Denne vilde ikke tage imod den, men den Anden gik ind i sin Kahyt.

„Forstod De, hvad de sagde?" spurgte hans Landsmand.

„Jeg maa tilstaae," svarede den Første, der var Handelsreisende, „at Latin er min svage Side, men den blonde, blege Yngling lader til at være et Slags grædende Werther og jeg hørte, at der i hans Historie forekom Noget om en Charlotte, dog uden de smaa Børn i den tydske Roman. Heldigviis har han for at trøste sig taget sin Tilflugt til Puncheglasset istedetfor til Pistolen, hvilket vel ikke er saa sentimentalt, men langt mere filosofisk og tydsk. Spanieren

anseer jeg for en Don Quijote, en Beskytter af de Svage, med en Tilsætning af den hellige Martin, der deelte sin Kappe med de Fattige. Dette i Forbindelse med hans hovmodige Væsen, hans faste, gjennemborende Blik og blege, farveløse Maaneskins-Ansigt danner et Hele, der er aldeles spansk."

„Som De veed," tog den Anden Ordet, „reiser jeg som Historiemaler til Tarifa for at male Byens Beleiring i det Øieblik, da Gusmans Søn giver sin Fader Tegnet til heller at opoffre ham end overgive Fæstningen. Hvis det unge Menneske vilde sidde for mig som Model, vilde jeg være sikker paa, at mit Maleri vilde gjøre Lykke. Jeg har aldrig seet en saadan Overensstemmelse mellem Naturen og Idealet."

„Saaledes ere alle I Kunstnere, bestandig Digtere!" svarede Agenten. „Efter min Mening er den unge Mand, hvis ikke hans indtagende Væsen, hans kvindagtige, smukke Fod og elegante Figur skuffe mig, en Tyrefegter. Maaskee er det Montes selv, det er næsten det samme Ansigt og desuden er han rig og generøs."

„En Tyrefegter!" udbrød Kunstneren. „En Mand af Folket! De spøger!"

„Paa ingen Maade," gjenmælede den Anden, „jeg spøger aldeles ikke. De har ikke som jeg levet i Spanien og kjender ikke Spanierens aristokratiske Typus, men De vil nok faae det at see. Jeg er af den Mening, at den aristokratiske Air, der takket være Ligheden og Broderskabet lidt efter lidt forsvinder, inden føie Tid i Spanien kun vil findes hos Almuen."

„Mennesket skulde være en Tyrefegter?" sagde Kunstneren med en saa haanlig Latter, at den Anden fornærmet reiste sig og sagde:

„Jeg skal snart faae at vide, hvem han er; kom, lad os udspørge hans Tjener."

De Fremmede gik op paa Dækket, hvor de snart fandt den, de søgte.

Den Handelsreisende, der kunde lidt Spansk, indledede en Samtale med ham og sagde efter nogle almindelige Talemaader:

„Er Deres Herre allerede i Seng?"

„Ja, min Herre," svarede Tjeneren med et skarpt og ondskabsfuldt Blik paa den Spørgende.

„Er han meget rig?"

„Jeg er ikke hans Forretningsfører, men hans Kammertjener."

„Reiser han i Forretninger?"

„Jeg troer ikke, at han har saadanne."

„For sin Sundhed?"

„Den er meget god."

„Reiser han inkognito?"

„Nei, min Herre, baade med Fornavn og Efternavn."

„Og han hedder?"

„Don Carlos de La Cerda."

„I Sandhed et berømt Navn!" udbrød Maleren.

„Jeg hedder Pedro de Gusman," vedblev Tjeneren, hvorpaa han bukkede og fjernede sig.

„Gil Blas har Ret," sagde Franskmanden. „I Spanien ere berømte Navne en ganske almindelig Ting. Min Skomager i Paris hedder rigtignok Martel, min Skræder Roland og min Vaskerkone Madame Bayard og i Skotland er der flere Stuarter end Flintestene. Vi ere ligesaa kloge som før. Den Slyngel af en Tjener har holdt os for Nar. Alt vel overveiet anseer jeg ham imidlertid for en politisk Agent, et skummelt Værktøi for Don Carlos."

„Nei vist ikke," svarede Kunstneren. „Han er min Alonso Perez de Gusman, den Gode, mine Drømmes Helt."

Den anden Franskmand trak paa Skuldrene.

Da Skibet kom til Cadix, tog Spanieren Afsked fra Stein.

„Jeg maa blive nogen Tid i Andalusien," sagde han, „men min Tjener Pedro skal følge Dem til Sevilla og tage en Plads til Dem med Diligencen til Madrid. Her har De et Anbefalingsbrev til Krigsministeren og den kommanderende General. Skulde De engang trænge til en Ven, saa skriv til mig i Madrid under denne Adresse."

Stein kunde ikke tale af Bevægelse. Han tog med den ene Haand Brevene og afviste med den anden det Visitkort, som Spanien rakte ham.

„Deres Navn er indgravet her," sagde han og lagde Haanden paa sit Hjerte. „Ak, jeg skal aldrig glemme det. De har det ædleste Hjerte og den meest ophøieste Sjel og er den Bedste af alle Dødelige."

„Under den Adresse vilde Deres Breve maaskee ikke komme til mig," sagde Don Carlos leende. „Der udfordres en kortere og mere bekjendt."

Han rakte ham Kortet og tog Afsked.

Stein læste: „Hertug af Almansa."

Og Pedro Gusman, der stod ved Siden af ham, tilføiede: „Marquis af Guadalmonte, Val-de-Flores og Racafiel, Greve af Santa-Clara, Encinasola og Lara, Ridder af det gyldne Vlies og Storkors af Karl III Orden, Hendes Majestæts Kammerherre, Grande af Spanien af første Klasse osv. osv."

Andet Kapitel.

Paa en Oktobermorgen i 1838 vandrede en Mand fra en Landsby i Grevskabet Niebla henad Søkysten til. Han længtes saameget efter at naae en lille Havn, som man havde opgivet ham, at han for at forkorte Veien gik over en af de store Græssletter, af hvilke der findes saamange i det sydlige Spanien.

Manden havde et gammelt Udseende, skjøndt han ikke var mere end sexogtyve Aar. Han bar et Slags militær Overkjole, der var knappet lige op i Halsen. Paa Hovedet havde han en daarlig Kaskjet. Over hans Skulder hængte paa en tyk Stok en med Flonel overtrukken Mahognikasse, et Bundt Bøger, noget Linned i et Lommetørklæde og en stor sammenrullet Kappe.

Denne Oppakning syntes at være altfor svær for ham. Han stod af og til stille, lagde den ene Haand paa Brystet eller førte den over sin brændende Pande eller saae paa en stakkels Hund, som fulgte bagefter ham og, hvergang han standsede, lagde sig stønnende ved hans Fødder.

„Stakkels Trofast," sagde han, „Du er den Eneste, der borger mig for, at Kjerlighed og Taknemmelighed endnu findes i Verden. Jeg skal aldrig glemme den Dag, da jeg

saae Dig første Gang. Det var hos en stakkels Hyrde, der blev skudt, fordi han ikke vilde blive en Forræder. Han knælede for at modtage Døden og søgte forgjæves at fjerne Dig. Han bad om at føre Dig bort, men Ingen vovede det. Skuddene gik af og Du den Ulykkeliges troe Ven faldt dødelig saaret ved Siden af din Herres livløse Legeme. Jeg tog Dig og lægede dine Saar og siden den Tid har Du ikke forladt mig. Naar Regimentets vittige Hoveder gjorde sig lystige over mig og kaldte mig Hundedoktoren, slikkede Du den Haand, der havde frelst Dig, som om Du vilde sige: „Hunde ere taknemmelige." O, min Gud! jeg har elsket mine Medmennesker. For to Aar siden kom jeg fuld af Haab og god Villie til dette Land. Jeg har læget mange Saar og til Tak derfor faaet dybe Saar i Sjelen. Store Gud! store Gud! mit Hjerte er knuust. Efter to Aars Tjeneste og utrættelig Møie bliver jeg skammelig udstødt af Armeen, anklaget og forfulgt, ene og alene fordi jeg har helbredet en af Modpartiet, en Ulykkelig, der forfulgt som et vildt Dyr sank døende i mine Arme. Kan Krigsloven virkelig stemple som en Forbrydelse det, som Sædelæren opstiller som en Dyd og Religionen som en Pligt? Og hvad skal jeg nu gribe til? Hvile mit Hoved og mit haardt, saarede Hjerte i Skyggen af min Faders Lindetræer. Der vil man ikke betragte det som en Forbrydelse, at jeg har havt Medlidenhed med en Døende!"

Efter en kort Pause tog den Ulykkelige sig atter sammen.

„Kom, Trofast, vi maae see at komme videre."

Den Reisende og det trofaste Dyr fortsatte deres besværlige Vandring.

Den smalle Sti, ad hvilken han hidtil var gaaet og som Hyrderne havde dannet, hørte imidlertid snart op. Jo længere han kom frem, desto mere var Sletten bevoxet med høit og tæt Krat, det var ikke muligt at holde sig den lige Linie.

Dagen heldede og intet Steds saaes det mindste Spor af en menneskelig Bolig, ikke Andet end den uendelige Slette, øde, grøn og ensformig som Oceanet.

Frits Stein, som vore Læsere formodentlig have gjenkjendt, indsaae forsilde, at han i sin Utaalmodighed havde stolet formeget paa sine Kræfter. Han kunde knap flytte sine opsvulmede og smertende Fødder. Blodet bankede stærkt i hans Aarer, en stikkende Smerte gjennemfoer hans Tindinger og han fortæredes af en brændende Tørst. For at gjøre hans skrækkelige Stilling endnu værre hørtes et dumpt, langtrukkent Brøl, der røbede, at nogle af disse halvvilde Tyre, der ere saa farlige i Spanien, befandt sig i Nærheden.

„Gud, som alt har reddet mig fra saamangen Fare," sagde den ulykkelige Reisende, „vil ogsaa beskytte mig nu; hvis ikke, da skee hans Villie."

Han skyndte sig fremad saameget, som det var ham muligt, men hvor stor var ikke hans Skræk, da han, idet han dreiede ind paa en med Mastixtræer tæt bevoxet Plet, pludselig i nogle Skridts Afstand saae en Tyr!

Stein standsede ligesom lynslaaet. Dyret, der overraskedes af dette Møde og en saadan Dristighed, stod ligeledes ubevægelig med sine store og vilde Øine fæstede paa Stein. Denne indsaae, at han var fortabt, naar han gjorde blot den mindste Bevægelse. Tyren sænkede og hævede to Gange utaalmodig Hovedet og stampede i Jorden, saa at der stod en heel Støvsky om den. Stein rørte sig ikke af Stedet. Tyret gik nu et Skridt tilbage, bøiede Hovedet og beredte sig til at angribe, da den pludselig følte et Bid i Knæet. Paa den rasende Gjøen gjenkjendte Stein sin trofaste Ledsager. Den ophidsede Tyr vendte sig om for at afslaae det uventede Angreb og Stein benyttede nu Øieblikket til at flygte. Den skrækkelige Stilling, hvori han nys havde befundet sig, gav ham nye Kræfter og han skyndte sig ind

mellem Mastixtræerne, hvis Tæthed ydede ham Beskyttelse mod den frygtelige Fiende.

Ad en smal Sti kom han til en lille Høi, hvor han standsede næsten aandeløs og vendte sig om for at betragte Skuepladsen for sit farlige Eventyr. Herfra saae han i nogen Afstand mellem Buskene sin stakkels Ledsager, som det vilde Dyr kastede i Veiret den ene Gang efter den anden. Stein rakte Armene ud efter det troe Dyr og udbrød hulkende:

„Stakkels, stakkels Trofast! Min eneste Ven! Du fortjener dit Navn. Hvor dyrt maa Du ikke betale din Kjerlighed til din Herre!"

For at blive det skrækkelige Syn kvit fremskyndede Stein sin Gang og græd imidlertid som et Barn. Da han naaede Toppen af en anden Høi, saae han et prægtigt Landskab for sig. Terrænet sænkede sig umærkelig ned mod Havet, hvis blanke og rolige Overflade afspeilede den nedgaaende Sol og lignede en med Brillanter, Rubiner og Safirer besaaet Mark. Midt i denne Glands saaes et Skibs hvide Seil. Den uregelmæssige Kyst bestod snart af en guldguul Sandflade, som bespraitedes af Bølgernes Sølvskum, snart af høie og selsomt dannede Klipper, der syntes at more sig med at trodse det frygtelige Element. I det Fjerne opdagede Stein paa en af Klipperne til Venstre Ruinerne af et Fort. Nogle Pinier hævede stolt deres mørke Toppe over det lave Krat. Til Høiere bemærkede han paa Toppen af en Høi en stor Bygning; men om den var et Palads med Sidebygninger eller et Kloster, kunde han ikke afgjøre.

Næsten ganske udmattet af det sidste Stykke Vei og den nys udstandne Angst vendte han sig mod det omtalte Punkt.

Da han naaede det, var det allerede ganske mørkt. Bygningen var et Kloster fra de foregaaende Aarhundreder, da Tro og Begeistring endnu fandtes, Dyder, der ere saa

skjønne og ophøiede, at de ingen Plads kunne finde i vort snceverhjertede og jammerlige Aarhundrede. Dengang var Pengenes Bestemmelse nemlig ikke at sammenskrabes eller at anvendes til uredelig Fordeel, men at bruges til ædle og værdige Formaal, thi Menneskene tænkte mere paa det Store og Skjønne end paa det Bekvemme og Nyttige. Det var et Kloster, der i tidligere Tid havde været rigt og gjæstfrit, givet de Fattige Brød, lindret Nøden og læget saavel Sjelens som Legemets Saar, nu var det derimod forladt, øde og fattigt, berøvet sine Møbler og ved en Plakat udbudt til Salg; men skjøndt der kun forlangtes en ubetydelig Sum for det, havde det dog ingen Kjøber kunnet finde.

Uagtet Spekulationsaanden har antaget gigantiske Dimensioner, pleier den dog at standse for Herrens Templer, ligesom det af Ørkenens Vind hidførte Sand ved Foden af Pyramiderne.

Klokketaarnet, der var berøvet sin Prydelse, hævede sig som en livløs Kjæmpe, fra hvis tomme Øienhuler Livets Lys er forsvundet. Lige for Indgangen stod endnu et hvidt Marmorkors, der heldede forover ligesom af Smerte og Udmattelse. Døren, som fordum havde staaet aaben for Alle, var nu lukket.

Kræfterne svigtede Stein og han sank halvt bevidstløs om paa en ved Døren op til Muren staaende Steenbænk. Feberfantasier omtaagede hans Forstand, det forekom ham, at Havets Bølger lig uhyre Slanger nærmede sig ham og atter trak sig hurtig tilbage, efter at have oversprøitet ham med deres hvide, giftige Slim, at Maanen saae bleg og forskrækket paa ham og at Stjernerne dandsede omkring ham, betragtende ham med spodske Blikke. Han hørte Tyre brøle og en traadte frem fra Korset og kastede den stakkels livløse Hund hen for hans Fødder. Korset nærmede sig ham ligeledes vaklende, som om det vilde falde over ham. Alt dreiede sig rundt om den Ulykkelige. Men midt i det Kaos, hvori hans Forestillinger bleve mere og mere forvirrede, hørte han,

ikke en dump og fantastisk Larm som af Trommer — saaledes var Blodets Banken i hans Aarer forekommet ham — men en klar og tydelig Lyd, der ikke var til at tage feil af, nemlig en Hanes Galen.

Ligesom om denne landlige og hjemlige Lyd havde gjengivet Stein Evnen til at tænke og røre sig, reiste han sig strax, nærmede sig med Besvær Døren og bankede paa med en Steen. En Hunds Gjøen svarede ham. Endnu engang samlede han sine Kræfter for at gjentage Bankningen og faldt derpaa afmægtig til Jorden.

Døren aabnedes og to Personer viste sig i den.

Det var en ung Kone med et Lys i Haanden, som hun holdt hen til den ved hendes Fødder liggende Gjenstand.

„Jesus Maria!" udbrød hun, „det er ikke Manuel, men en Fremmed. Og han er død, Gud hjælpe os!"

„Vi ville hjælpe ham," sagde den Anden, en aldrende og netklædt Kone. „Broder Gabriel, Broder Gabriel," raabte hun ud i Gaarden, „skynd Dem at komme. Her er en Ulykkelig, der døer."

Tunge Trin hørtes. De skreve sig fra en gammel Mand af Middelhøide, hvis venlige og aabne Ansigt røbede hans rene og ærlige Sjel. Hans Klædedragt bestod af Beenklæder og en Kamisol af grovt bruunt Tøi, der, som det syntes, vare gjorte af en Munkekutte. Paa Fødderne havde han Sandaler og paa det skaldede Hoved en sort ulden Hue.

„Broder Gabriel," sagde den Gamle, „vi maae hjælpe Mennesket."

„Vi maae hjælpe Mennesket," gjentog Broder Gabriel.

„Men min Gud, Sennora," sagde den Anden med Lyset, „hvor vil De dog gjøre af En, der er nær ved at døe?"

„Barn," svarede den Gamle, i Nødsfald lægger jeg ham i min egen Seng."

„Vil De optage ham i Huset, uden at vide, hvo han er?" spurgte den Anden.

„Hvad gjør det til Sagen?" sagde den Gamle. „Hurtig, hjælp mig og Haand paa Værket!"

Dolores adlød ivrig og ængstelig paa een Gang.

„Gud give, at vi ikke maae faae Ubehageligheder, naar Manuel kommer hjem," sagde hun.

„Det gad jeg nok seet," svarede den skikkelige Gamle. „Det manglede blot, at Sønnen skulde have Noget at indvende mod Moderens Anordninger."

Stein blev nu bragt ind i Broder Gabriels Værelse, hvor en Seng strax blev redet til ham af frisk Halm og et stort Faareskind. Tante1) Maria udtog af en Dragkiste et Par ikke meget fine, men reenlige Lagener og et uldent Teppe.

Broder Gabriel vilde give sin Hovedpude, men det modsatte Tante Maria sig med den Erklæring, at hun havde to og meget godt kunde lade sig nøie med een. Stein var snart afklædt og bragt i Seng.

Der blev banket paa Døren.

„Der er Manuel," sagde hans Kone. „Følg med mig, Moder, jeg vil ikke være alene med ham, naar han hører, at vi uden hans Vidende have optaget en Mand i Huset."

Svigermoderen fulgte med Svigerdatteren.

„Gud være lovet! God Aften, Moder, god Aften, Kone," sagde en høi, smukt skabt Mand paa omtrent fyrgetyve Aar, idet han traadte ind i Stuen, fulgt af en Dreng paa omtrent tretten Aar.

---

1) I Andalusien kaldes gamle Koner paa Landet i Almindelighed Tante (tia).

„Skynd Dig, Momo1)," vedblev han, „tag Pakkerne af Æslet og bring det i Stald; den stakkels Golondrine kan med sin bedste Villie ikke mere."

Momo bar en Mængde store hvide Brød, nogle Sække og sin Faders Teppe ind i Kjøkkenet, hvor Familien pleiede at samles. Derpaa gik han bort igjen og trak Golondrine med sig ved Tømmen.

Efterat Dolores havde lukket Døren, begav hun sig til Kjøkkenet til sin Mand og Svigermoder.

„Har Du Sæben og Stivelsen med til mig?" spurgte hun ham.

„Her er begge Dele."

„Og min Hør?" spurgte Moderen.

„Jeg havde havt stor Lyst til ikke at bringe den med," svarede Manuel leende, idet han rakte sin Moder nogle Bundter.

„Hvorfor, min Søn?"

„Fordi jeg tænkte paa Manden, der reiste til Markedet og havde faaet Ærinder fra alle sine Naboer. Kjøb en Hat til mig, et Par Gamacher til mig; en Kusine vilde have en Kam, en Tante Chokolade, og til alt det fik han ikke en Skilling. Da han alt sad paa Muulæslet, kom en lille Dreng og sagde: „Her er to Skilling til en Fløite, vil De kjøbe en til mig?" Med disse Ord lagde han Pengene i hans Haand. Manden nikkede, tog Pengene og svarede: „Du skal komme til at fløite." Da han kom tilbage fra Markedet, medbragte han kun Fløiten."

„Naa, det er deiligt!" sagde Moderen. „For hvem spinder jeg baade Dag og Nat? Mon ikke for Dig og dine Børn?"

Momo kom nu ind ad Kjøkkendøren. Det var en lille undersætsig og bredskuldret Dreng. Han havde et stort Ho-

---

1) Geronimo Hieronymus.

ved, kort Haar, tykke Læber, en Stumpnæse og skelede stærkt.

„Fader," sagde han med et ondskabsfuldt Blik, „der ligger en Mand i Broder Gabriels Kammer."

„En Mand i mit Huus!" raabte Manuel og sprang op fra Stolen. „Hvad er det, Dolores?"

„Det er en stakkels Syg, Manuel. Din Moder har ladet ham bringe ind. Jeg gjorde hende Forestillinger, men hun vilde have det. Hvad skulde jeg gjøre?"

„Godt, men fordi hun er min Moder, skal hun dog ikke give den Første den Bedste Huusly under mit Tag."

„Nei, men lade ham døe udenfor Døren ligesom en Hund, ikke sandt?" sagde den Gamle.

„Men er mit Huus da et Hospital, Moder?" gjenmælede Manuel.

„Nei, men det er en Kristens Huus, og hvis Du havde været hjemme, vilde Du have gjort det Samme."

„Nei, jeg havde sat ham paa Æslet og bragt ham til Byen," svarede Manuel; „Klostere findes der jo ikke mere."

„Vi havde intet Æsel og der var ikke en levende Sjel, der kunde tage sig af den Ulykkelige."

„Men om det nu er en Røver?"

„Den, der ligger for Døden, røver ikke."

„Og naar hans Sygdom bliver langvarig, hvo betaler saa Omkostningerne?"

„De have allerede slagtet en Høne til at koge Suppe paa," bemærkede Momo, „jeg saae Fjerene i Gaarden."

„Er Du gaaet fra Forstanden, Moder?" raabte Manuel vred.

„Ti!" sagde Moderen strengt, „Du burde synke i Jorden af Skam over, at Du bliver vred paa din Moder, fordi hun har gjort, hvad Guds Lov byder. Hvis din Fader levede endnu, vilde han ikke troe, at hans Søn kunde lukke sin Dør for en Ulykkelig, der var nær ved at døe."

Manuel bøiede Hovedet og en Tidlang taug Alle.

„Naa, Moder," sagde han endelig, „lad, som om jeg Intet havde sagt. Gjør, hvad Du vil. Det er jo bekjendt nok, at Fruentimmer altid sætte deres Villie igjennem."

Dolores trak Veiret lettere og sagde glad til sin Svigermoder:

„Hvor han er god!"

„Har Du tvivlet derom?" sagde denne smilende til Svigerdatteren, som hun holdt meget af, og reiste sig for at indtage sin Plads ved den Syges Hovedgjerde. „Jeg, der har født ham, har aldrig tvivlet derom."

Idet Bedstemoderen gik forbi Momo, sagde hun til ham:

„Jeg vidste, at Du havde et slet Hjerte, men Du har aldrig viist det saa tydelig som nu. Gaae, jeg beklager Dig; Du er slet og den Slette bærer sin Straf med sig."

„Gamle Fruentimmer due ikke til Andet end til at prædike for En," brummede Momo og saae forbittret efter Bedstemoderen.

Ordene vare neppe ude af hans Mund, førend Moderen, der havde hørt dem, sprang op og gav ham et Øresigen.

„Jeg skal lære Dig," sagde hun, „at være uforskammet mod din Faders Moder, der to Gange er din Moder."

Momo flygtede grædende ud i Gaarden og gav sin Ærgrelse Luft ved at prygle Hunden.

Tredie Kapitel.

Tante Maria og Broder Gabriel kappedes om at pleie den Syge; med Hensyn til hans Behandling fulgte de imidlertid hver sin Kuurmethode. Uden at have læst Brown holdt Tante Maria nemlig paa nærende Suppe og styrkende Midler, fordi han var svag og afkræftet, hvorimod Broder Gabriel, der ligesaalidt havde hørt Broussais' Navn nævne, anvendte kølende Midler, fordi efter hans Mening den Syge havde Hjernebetændelse og hans Hud brændte.

De havde Begge Ret og den dobbelte Kuur, Tante Marias Kjødsuppe og Broder Gabriels Limonade, bevirkede, at Stein samme Dag, som den gode Kone slagtede den sidste Høne og Broder Gabriel plukkede den sidste Citron af Træet, atter havde faaet sin Sundhed.

„Broder Gabriel," sagde Tante Maria, „hvilket Slags Fugl troer De, at vor Syge er? Militær?"

„Det er rimeligt, at han er Militær," svarede Broder Gabriel, der var vant til i Alt, hvad der ikke angik Lægekunsten og Havevæsnet, at betragte Tante Maria som et Orakel og at være af samme Mening som hun, hvilket forøvrigt ogsaa havde været Tilfældet med Klosterets Prior. Han gjentog derfor bestandig næsten mekanisk, hvad den gode Gamle sagde.

„Det kan han ikke være," vedblev Tante Maria rystende paa Hovedet. „Var han Militær, havde han Vaaben hos sig og det har han ikke. Da jeg vendte hans Overfrakke for at hænge den bort, fandt jeg rigtignok i Lommen Noget, der lignede en Pistol, men da jeg forsigtig tog den nærmere i Oiesyn, saae jeg, at det ikke var en Pistol, men en Fløite. Han er følgelig ikke Militær."

„Han kan ikke være Militær," gjentog Broder Gabriel.

„Mon han skulde være Smugler?"

„Han er maaskee Smugler," sagde den gode Lægbroder.

„Nei," indvendte den Gamle atter, „til at smugle hører Varer og Penge, og han har ingen af Delene."

„Det er sandt, Smugler kan han ikke være," indrømmede Broder Gabriel.

„Hvad sige Titlerne paa disse Bøger, Broder Gabriel, maaskee kunne vi af dem faae at vide hans Haandtering."

Broderen reiste sig, tog sine Hornbriller, satte dem paa Næsen, tog Bogpakken og holdt den hen til Vinduet, der gik ud til den store indre Gaard, og var længe beskjæftiget med at undersøge dem.

„Har De glemt at læse, Broder Gabriel?" spurgte Tante Maria tilsidst.

„Nei, men jeg kjender ikke disse Bogstaver, de see ud som Hebraisk."

„Hebraisk!" udbrød Tante Maria. „Hellige Jomfru! Skulde han være Jøde?"

Stein, der længe havde ligget i en dyb Søvn, slog nu Oinene op og sagde paa Tydsk:

„Min Gud, hvor er jeg?"

Tante Maria var i eet Spring midt ude paa Gulvet. Broder Gabriel tabte Bøgerne og stod ligesom forstenet,

medens hans Øine bleve ligesaa store som hans Brilleglas.

„Hvad var det, han sagde?" spurgte Tante Maria.

„Det var formodentlig Hebraisk ligesom hans Bøger," svarede Broder Gabriel; „han er maaskee en Jøde, som De sagde, Tante Maria."

„Gud staae os bi!" raabte den Gamle. „Men nei, var han en Jøde, maatte vi have seet Halen, da vi klædte ham af."

„Tante Maria," svarede Lægbroderen. „Pater Prioren sagde, at det om Jødernes Hale var en Fabel, en Dumhed, og at Jøderne ikke havde en saadan."

„Siden den usalige Konstitution er bleven indført, er Alt forkeert, Broder Gabriel," gjenmælede Tante Maria. „De Folk, der regere istedetfor Kongen, ville ikke have, at der maa blive Noget tilbage af det, der fandtes før, og derfor ville de heller ikke have, at Jøderne skulle have en Hale; men de have allgevel altid havt den ligesom Djævlen. Naar Pater Prioren har sagt det Modsatte, saa have de tvunget ham dertil, ligesom de have tvunget ham til at sige ved Messen: Den konstitutionelle Konge."

„Nok muligt," bemærkede Broderen.

„Han er ingen Jøde," vedblev den Gamle, „men en Maurer eller Tyrk, der har lidt Skibbrud paa Kysten."

„En Pirat fra Marokko," bemærkede Munken, „det er muligt."

„Men isaafald vilde han bære Turban og gule Tøfler ligesom den Maurer, jeg saae for tredive Aar siden, da jeg var i Cadix; han hed Maureren Seylan. Hvor han var smuk! I mine Øine var hans Skjønhed imidlertid Intet, fordi han ikke var en Kristen. Men ligemeget, enten han er en Jøde eller en Maurer, ville vi hjælpe ham."

„Vi ville hjælpe ham, enten han er en Jøde eller en Maurer," gjentog Broderen.

De nærmede sig nu Sengen.

Stein havde imidlertid reist sig op og saae sig forundret om.

„Skjøndt han ikke kan forstaae, hvad vi sige, ville vi dog prøve derpaa," sagde Tante Maria.

„Vi ville prøve derpaa," gjentog Broder Gabriel.

Simple Folk i Spanien troe, at man gjør sig bedst forstaaelig ved at skrige høit og Tante Maria og Broder Gabriel, der vare af samme Mening, raabte derfor paa een Gang, hun: „Vil De have Kjødsuppe?" og han: „Vil De have Limonade?"

Stein, der lidt efter lidt havde samlet sine Tanker, spurgte paa Spansk:

„Hvor er jeg? Hvem ere De?"

„Herren her," svarede den Gamle, „er Broder Gabriel og jeg er Tante Maria til Deres Tjeneste."

„Ak," sagde Stein, „den hellige Erkeengel og den velsignede Jomfru, hvis Navne I bære, gjengjælde Eder alt det Gode, I have gjort mod mig."

„Han taler spansk," udbrød Tante Maria glad, „han er en Kristen og kjender Litaniet."

Og ude af sig selv af Glæde foer hun hen til Stein, slog Armene om ham og trykkede et Kys paa hans Pande.

„Og hvem er nu De?" sagde Tante Maria efter at have givet ham en Kop Kjødsuppe. „Hvorledes er De syg og døende kommen i denne Udørk?"

„Jeg hedder Stein og er Læge. Jeg har været i Krigen i Navarra og reiste tilbage gjennem Estremadura for at søge en Havn, hvorfra jeg kunde indskibe mig til Cadix og derfra til mit Fødeland Tydskland. Jeg tog feil af Veien og flakkede længe om, indtil jeg endelig kom hertil syg, udmattet og døende."

„Der seer De," sagde Tante Maria til Broder Gabriel, „at hans Bøger ikke ere hebraiske, men skrevne i Lægernes Sprog."

„Rigtig, de ere skrevne i Lægernes Sprog," gjentog Broder Gabriel.

„Til hvilket Parti hørte De?" spurgte den Gamle, „til Don Carlos eller til de Andre?"

„Jeg tjente i Dronningens Armee," svarede Stein.

Tante Maria vendte sig om til sin Ledsager og sagde med en udtryksfuld Gebærde, men sagte:

„Han hører ikke til de Gode."

„Han hører ikke til de Gode!" gjentog Broder Gabriel, bøiende Hovedet.

„Men hvor er jeg?" spurgte Stein.

„De er," svarede den Gamle, „i et Kloster, som ikke længere er et Kloster, det er et Legeme uden Sjel. Der er kun Væggene, det hvide Kors og Broder Gabriel tilbage. Alt det Andet have de Andre taget med sig. Da der ikke var Mere at tage, søgte nogle Herrer, som kaldte sig „Statsgjælden", en retskaffen Mand til at have Opsyn med Klosteret, det vil sige Resten af det. De hørte tale om min Søn og vi nedsatte os her, hvor jeg lever hos denne min Søn, den eneste, jeg har beholdt tilbage. Da vi toge Ophold i Klosteret, droge Fædrene ud. Nogle gik til Amerika, andre til de kinesiske Missioner, andre bleve hos deres Familier og atter andre endelig søgte at tjene Brødet ved at arbeide eller tigge. Vi saae en Lægbroder sidde ved Foden af det hvide Kors og græde snart over sine Brødre, der vare dragne bort, og snart over Klosteret, som nu var forladt. Gaaer De ikke med? spurgte en Novice ham. Hvorhen skulde jeg gaae? svarede han. Jeg har aldrig været udenfor disse Mure, hvor Fædrene optoge mig som et lille forældreløst Barn. Jeg kjender Ingen i Verden og forstaaer ikke Andet end at passe Klosterhaven. Hvorhen skal jeg gaae? Hvad skal jeg tage fat paa? Jeg kan ikke leve andre Steder end her. — Nu, saa bliv hos os, sagde jeg. — Deri har Du Ret, Moder, sagde min Søn, den hele Forskjel er, at vi blive otte istedetfor syv."

„Og denne Kristenkjerlighed," tilføiede Broder Gabriel, „kan jeg takke for, at jeg er her og passer Haven. Siden Vandingsmaskinen blev solgt, har jeg imidlertid ikke kunnet vande Jorden, saa at Appelsinerne og Citronerne visne."

„Broder Gabriel," vedblev Tante Maria, „blev indenfor disse Mure, ved hvilke han hænger ligesom Efeuen. Men som jeg alt har sagt, er her nu ikke Andet tilbage end de fire Vægge. Hvis Nogen skulde falde paa at ville stjele, vil han Intet finde. De have forstyrret Reden, for at Fuglene ikke skulde komme tilbage."

„Jeg har dog hørt sige, at der var altfor mange Klostere i Spanien," bemærkede Stein.

Tante Maria stirrede forskrækket med sine store, levende Øine paa Tydskeren, vendte sig derpaa om til Lægbroderen og sagde sagte:

„Skulde vor Mistanke være begrundet?"

„Det er ikke umuligt, at den er det," svarede Broderen.

Fjerde Kapitel.

Stein, hvis Helbredelse skred rask frem, kunde inden kort Tid ved Broder Gabriels Hjælp forlade sit Værelse og besee den majestætiske Bygning, der var opført i en Ørken fjernt fra Menneskene, en værdig Bolig for mange rige og fornemme Mænd, der havde levet i Klosteret og forhøiet dets Skjønhed og Pragt ved deres Dyder og Talenter, uden andet Vidne end deres Skaber og uden andet Maal end hans Ære. De, der troe, at Beskedenhed og Ydmyghed altid skjule sig under Armodens Klædebon, tage høilig feil. Nei, Pjalter og Hytter rumme undertiden mere Hovmod end Paladser.

Den store og hvælvede Portal, gjennem hvilken Stein var bleven bragt ind, førte til en rummelig, fiirkantet Gaard. Fra Døren til Baggrunden af Gaarden gik en Allee af uhyre Cypresser. Her var et stort Jerngitter, som skilte den første Gaard fra en anden og længere, men smallere, hvori Cypresalleen fortsattes, dannende ligesom en Æresvagt for den prægtige Portal til Kirken, der laa heelt tilbage i den anden, smalle Gaard.

Da Klosterkirkerne intet Kor have, kunde man, naar den yderste Dør og Gitteret vare aabne, fra Trinene af det

hvide Marmorkors, som stod noget fra Bygningen, ganske tydelig see det pragtfulde høie Alter, der var forgyldt fra Øverst til Nederst og indtog hele Bagvæggen i Kirken.

Paa begge Sider af Gitteret, udenfor Cypresalleen, fandtes to store Porte. Den til Venstre mod Havet førte ind til en indre Gaard af uhyre Størrelse, som omgaves af en bred Buegang, der bares af tyve hvide Marmorsøiler paa hver Side og var brolagt med hvide og blaae Marmorfliser. I Midten fandtes et Springvand, der forestillede en af Barmhjertighedens Gjerninger i Skikkelse af en Kvinde, som gav en ved hendes Fødder liggende Pilegrim at drikke af en Muslingskal. Ligefor Indgangen var en meget bred Marmortrappe.

Den øverste Buegang hvilede paa tyve mindre Søiler og var omgiven af en Balustrade af hvidt Marmor. Ud til disse Buegange gik Celledørene, der vare af Mahognitræ og smaa, men prydede med udskaaret Arbeide. Cellerne bestode af et lille Forværelse, hvorfra man kom ind i en ligeledes lille Dagligstue med tilhørende Alkove. Møblementet indskrænkede sig i Dagligstuen til nogle Fyrretræesstole, et Bord og et Skab, og i Alkoven til en Seng uden Madras og to Stole.

Bag ved den omtalte Gaard laa en anden i samme Stiil, hvor Novicehuset, Sygestuen, Kjøkkenet og Refektoriet fandtes. I det sidste stode lange Marmorborde og en Pult til den, der læste op under Maaltidet.

I den til Høire for Cypresalleen værende Afdeling fandtes en lignende Gaard som paa den modsatte Side. Her var Hospitiet, hvor de Fremmede, ligemeget om de vare Lægfolk eller Geistlige, modtoges. Ligeledes fandtes her Bibliotheket, Sakristierne, Forraadskamrene og andre Lokaler. I den anden Gaard, hvortil man kom gjennem en Port, var forneden Oliemagasin og foroven Kornloft. Disse fire Gaarde, i hvis Midte Kirken og Klokketaarnet laa for

Enden af Cypresalleen, dannede den majestætiske Bygnings Ensemble. Taget var dannet af en Million Tagsteen, hvoraf hver enkelt var befæstet med en stor Jernnagle, for at de ikke, da Klosteret laa meget høit og i Nærheden af Havet, skulde blæses ned af Orkanerne. Anslaaer man hver Nagle til en Real, havde denne Deel af Materialet alene kostet halvtresindstyve tusinde Piastre.

Foran Klosteret laa den allerede omtalte store Gaard, hvor der paa begge Sider af Porten fandtes smaa eenetages Boliger for Dagleierne, som besørgede Markarbeiderne. Paa den Tid, vor Historie omhandler, boede her ogsaa Opsynsmanden Manuel Alerza med sin Familie. Til Venstre, ud mod Havet, laa en stor Have. Alt dette dannede en lille Oase midt i en gold og ensformig Ørken. Det, hvorpaa dette Eensomhedens og Taushedens Sted havde størst Overflødighed, var Cypresser og Palmer.

Cellerne i den nederste Etage gik ud til en med Steenbænke forsynet Terrasse; naar Eneboerne sade her, kunde de overskue den lille yndige Plet, der med sin Blomsterduft og Fuglesang lignede et roligt og stille Liv, eller de kunde lade Blikket svæve ud i det Fjerne, til Oceanets uhyre Overflade, der snart var saa roligt og fromt som et Lam, snart rasende og stormende som en Furie.

Paa den modsatte Side af Haven var et af Mure indesluttet Rum, hvor Oliemøllerne fandtes. Her var ligeledes Hestemøllerne, Bagerovnene og Staldene.

Ledsaget af den gode Broder Gabriel besaae Stein Ruinerne.

Broder Gabriel forstyrrede ikke den tydske Læge i hans Betragtninger. Han var ligesaa fattig paa Ord som paa Aand. Han gjemte sine Minder og Tanker hos sig selv. Tante Maria pleiede at sige til ham:

„De er et meget godt Menneske, Broder Gabriel, men Blodet lader ikke til at løbe i Deres Aarer, men

kun at spadsere. Hvis De engang fik et Anfald af Munterhed, og det kunde kun skee, naar Fædrene vendte tilbage til Klosteret og Klokkerne til Taarnet, vilde De kvæles i det."

Den tomme Kirke havde dog beholdt saameget tilbage af sin Pragt, at man deraf kunde bedømme, hvormeget der var gaaet tabt. Det forgyldte Høialter, der havde været saa glimrende, da det tilbagestraalede Kjerternes Lys, var bedækket med Glemselens Støv. Hvilken Kunstner kunde uden med et Suk betragte de med Spindevæv overtrukne Englehoveder, Vinduerne, hvis Ruder vare borte, de deres Prydelser berøvede Altere, de store og smukke Engle, der syntes at træde ud af Pillerne og med Smerte betragte deres udstrakte Arme, hvori de tidligere havde holdt Sølvlamper, de henrivende Frescomalerier i Loftet, der ikke havde kunnet borttages, det forladte Sanktuarium, hvis Døre havde været af massivt Sølv og prydede med Basrelief'er af Berruguete, samt endelig den tilstøvede Døbefond?

I Sakristiet vare Skabene aabne og tomme. Her gjemtes tidligere Messekjolerne og Ornaterne. I et tilstødende Værelse fandtes endnu Klokkerebene, af hvilke et, der var tyndere end de andre, havde været brugt til den klangfulde Klokke, som kaldte de Troende til Messe. Stein satte sig paa det nederste Trin af Prædikestolen, der bares af en Ørn af sort Marmor, medens Broder Gabriel knælede for Høialteret.

„Min Gud!" udbrød Stein og støttede Hovedet i Haanden, „hvilket sørgeligt Syn frembyder ikke alt dette!"

„Min Gud!" sagde Broder Gabriel, „jeg har aldrig i mit Liv seet saamange Spindevæv. Alle de smaa Engle have en heel Kappe deraf. Den hellige Mikel har en paa Spisen af sit Sværd og det seer ud, som om

han præsenterede det for mig. Hvis Pater Prioren saae det!"

I det Samme faldt en Solstraale paa Høialteret paa en Gruppe af tre Figurer. Det var Tro, Haab og Kjerlighed.

Femte Kapitel.

Slutningen af Oktober havde været meget regnfuld og November havde iført sig sin grønne og varme Vinterkappe.

En Dag spadserede Stein udenfor Klosteret, hvorfra havdes en vid Udsigt, til Høire over det uendelige Hav og til Venstre over den ubegrændsede Slette. Paa den klare Horisont aftegnede sig de mørke Omrids af Fortet San Cristobal. Havet, som ikke bevægedes af det svageste Vindpust, vuggedes blidt. Klosteret med sine store og kantede Omrids harmonerede med det alvorlige, monotome Landskab og skjulte det eneste Punkt paa Horisonten, hvor det ensformige Panorama blev afbrudt.

Paa dette Punkt laa Byen Villamar ved en Flod, der var ligesaa vandrig og rivende om Vinteren som fattig paa Vand og rolig om Sommeren. Den godt dyrkede Omegn lignede i Afstand et Dambræt, hist den endnu med Løv bedækkede Viinstoks guulagtige Grønne, her en Olivenskovs Graagrønne eller en Hvedemarks Smaragdgrønne eller Figentræernes Mørkegrønne, Alt gjennemskaaret af de snorlige Grøfters Blaagrønne. I Mundingen af Floden krydsede nogle Fiskerbaade; paa den Side, hvor Klosteret laa, stod

paa en Høi et Kapel og foran samme paa et hvidt pyramideformet Fodstykke et stort Kors, bag hvilket laa en indhegnet Plads med sortmalede Kors. Det var Kirkegaarden.

Foran Korset var et bestandig brændende Fyr og Korset, Frelsens Sindbillede tjente saaledes de Søfarende som Fyrtaarn.

Medens Stein, fordybet i Betragtninger, vandrede frem og tilbage, saae han Momo komme ud af Huset og tage Veien til Landsbyen. Da han fik Øie paa Stein, foreslog han ham at gaae med; denne gik ind paa Forslaget og de begave sig nu paa Veien til Byen.

Veiret var saa smukt, at man kun kunde sammenligne det med en Brillant af det reneste Vand. Midt under Naturens dybe Taushed nøde Sjel og Øre en behagelig Hvile. Paa den mørkeblaae Himmel saaes kun en lille hvid Sky, der i sin Ubevægelighed lignede en Odaliske, som, indhyllet i sit Gazeslør, strækker sig vellystig paa sin blaae Ottoman.

De naaede snart Høien i Nærheden af Kapellet og Korset. Opstigningen havde taget stærkt paa Stein, som endnu ikke ganske havde gjenvundet sine Kræfter. Han vilde hvile sig lidt og begyndte at betragte Stedet.

Han nærmede sig Kirkegaarden, der var saa grøn og blomstrende, som om den vilde betage Døden dens Rædsel. Korsene vare omgivne med Ranker af Grønt, hvori Fuglene flagrede syngende om. Ingen kunde have antaget den for de Dødes Bolig, naar der ikke over Indgangen havde staaet den Indskrift: „Jeg troer paa Syndernes Tilgivelse, de Dødes Opstandelse og et evigt Liv. Amen.“ Kapellet var en fiirkantet, smal og simpel Bygning med et Gitter og et Jernkors ovenpaa den beskedne Kuppel. Den eneste, lille Dør fandtes i Nærheden af Alteret.

Over dette hængte et stort Oliemaleri, der forestillede Kristi Fald med Korset; bag ham stod den hellige Jomfru, Johannes og de tre Marier, og ved Siden af ham de raae

romerske Soldater. Dette Maleri havde af Elde faaet et saa mørkt Anstrøg, at Gjenstandene vare vanskelige at kjende, en Omstændighed, der imidlertid forøgede den Andagt, som Maleriet fremkaldte, hvad enten dette nu kommer af, at religiøs Begeistring ikke godt lader sig forene med glimrende og stærke Farver, eller det var en Følge af det ærværdige Præg, som Tiden paatrykker Kunstens Værker, især naar de fremstille religiøse Gjenstande, thi da synes de dobbelt hellige ved saamange Generationers Tilbedelse. De andægtige Troende havde prydet Maleriet med forskjellige Gjenstande af Sølvblik, der vare anbragte saaledes, at de syntes at danne en Deel af Maleriet, saaledes en Tornekrone paa Kristi Hoved og en Glorie om den hellige Jomfrues.

Begge Sidevæggene vare fra Øverst til Nederst bedækkede med Exvoto'er[1]), blandt dem var et, som især fængslede Steins Opmærksomhed. Alterbordet var ikke en fuldkommen Kvadrat, men gik smalt ned ad. Mellem Foden og Steengulvet var et lille Rum, hvor Stein trods Mørket bemærkede en mod Væggen staaende Gjenstand, som han ved nærmere Undersøgelse fandt var et Gevær. Det var stort og tilsyneladende saa tungt, at det var umuligt at forstaae, hvorledes et Menneske havde kunnet haandtere det. Mundingen var saa stor, at en Appelsin magelig kunde gaae derind. Geværet var i Stykker, men løselig bundet sammen med Toug.

„Momo," sagde Stein, „hvad betyder dette? Er det virkelig et Gevær?"

„Saavidt jeg veed, er det det," svarede Momo.

„Men hvorledes kommer dette Mordvaaben paa et saa fredeligt og helligt Sted? Man kan med Sandhed sige, at det passer her ligesom et Par Pistoler paa et Kristusbillede."

---

[1]) Gaver, skjænkede til Kirkerne ifølge Løfter.

„Men De seer jo nok," svarede Momo, „at den Herre Kristus ikke har det i Haanden og at det heller ikke ligger ved hans Fødder som et Offer. Den Dag, da det blev bragt hertil — og det er mange Aar siden — gav man Kristus Navnet „Hjælperen."

„Og Grunden dertil var?" spurgte Stein.

„Det veed hele Verden, Don Federico," sagde Momo forbauset, „og De veed det ikke?"

„Du glemmer, at jeg er en Fremmed," bemærkede Stein.

„Det er sandt," sagde Momo; „nu, saa skal jeg fortælle Dem det. Der boede her i Egnen en Røver, som ikke nøiedes med at plyndre Folk, men ogsaa dræbte dem som Fluer, enten for at de ikke skulde angive ham eller fordi det morede ham. En Dag skulde to Brødre her fra Egnen gjøre en Reise. Hele Byen fulgte dem paa Veien og ønskede dem, at de ikke maatte møde Røveren, som ikke skaanede Nogen og var en Skræk for Alle. Men de vare gode Kristne, befalede sig Herren i Vold og droge afsted i Tillid til hans Beskyttelse. Ved Indgangen til en Olivenskov mødte de Røveren, der nærmede sig med sit Gevær i Haanden. Han lagde an og sigtede paa dem. I denne Nød kastede Brødrene sig paa Knæ og raabte til Kristus: „Hjælp, Herre!" Misdæderen trykkede af, men faldt selv død til Jorden, thi Gud gjorde, at Geværet vendte sig i hans Haand. Til Minde om denne vidunderlige Hjælp har man bundet det sammen med disse Touge og stillet det her og givet Herren Tilnavnet „Hjælperen." Saa det vidste De ikke, Don Federico?"

„Nei, Momo, det vidste jeg ikke," svarede Stein og tilføiede ligesom Svar paa sine egne Betragtninger: „Du skulde blot vide, hvor Meget der er ubekjendt for dem, som bilde sig ind at vide Alt."

„Kom nu, Don Federico," sagde Momo efter en længere Pause, „jeg tør ikke opholde mig længere."

„Jeg er træt," svarede Tydskeren, „gaae Du, jeg skal vente paa Dig her."

„Nuvel da, Gud være med Dem," sagde Momo og begav sig atter syngende paa Veien.

Stein betragtede den lille fredelige By, hvis Indvaanere fordetmeste vare Fiskere og Søfolk. Den bestod ikke som de tydske Landsbyer af adspredt liggende Huse med Straatage og Haver, den var ikke som de engelske bevoxet med maleriske Trægrupper eller bestod som de flanderske af to Rækker venlige Huse paa begge Sider af Veien. Den bestod af nogle brede, slet brolagte Gader, hvis eenetages Huse vare af ulige Høide og tækkede med gamle Tagsteen. De vare sparsomt forsynede med Vinduer og endnu sparsommere med Ruder. Men Byen havde en stor Plads, der i den milde Aarstid var saa grøn som en Eng og paa hvilken laa en smuk Kirke; den havde i det Hele taget et venligt og reenligt Udseende.

Fjorten Kors lig det, hvorpaa Stein sad, stode med visse Mellemrum, det sidste midt paa Pladsen, ligefor Kirken. Det var en via crucis.[1])

Da Momo kom tilbage, var han ikke alene. En gammelagtig, høi og mager Herre, der var saa stiv som et Lys, fulgte med ham. Han var iført Frakke og Beenklæder af grovt bruunt Tøi, en falmet Piquès Vest, et lyserødt uldent Skjærf, som Bønderne bære dem, og en bredskygget Hat med en Kokarde, der havde været rød, men som Tiden og Veiret havde givet en gulerodagtig Farve. Paa Skuldrene havde han to smalle Tresser til at fastholde Epauletterne og en gammel Kaarde, der hængte i et dito Gehæng, fuldstændiggjorde hans halvt militære, halvt bondeagtige

---

[1]) Saaledes kaldes en med Altere og Kors beplantet Vei, hvorpaa gjøres Valfarter til Minde om Kristi Vandring til Golgatha.

Ydre. Aarene havde anrettet store Ødelæggelser paa den forreste Deel af hans store, men smalle Hjerneskal. For at erstatte Manglen af en naturlig Hovedprydelse havde han redet de faa tilbageblevne Haar i Veiret og fremad og befæstet dem med et Stykke sort Silketøi ovenpaa Isſen.

„Hvem er denne Herre, Momo?“ spurgte Stein sagte.

„Kommandanten,“ svarede Drengen.

„Kommandant? Hvorover?“ vedblev Stein.

„Over Fortet San Cristobal.“

„Fortet San Cristobal!“ udbrød Stein begeistret.

„Deres Tjener,“ sagde den Fremmede med et høfligt Buk. „Mit Navn er Modesto Guerrero og jeg stiller min ubetydelige Person ganske til Deres Disposition.“

Denne hverdagsagtige Kompliment passede saa ganske til Manden, at Stein leende besvarede Officerens Hilsen.

„Jeg veed, hvem De er,“ vedblev Don Modesto, „jeg tager Deel i Deres Uheld og ønsker Dem til Lykke til Deres Helbredelse saavelsom til, at De er faldet i Hænderne paa Alerzi'erne, der min Tro ere brave Folk. Min Person og mit Huus staae i Eet og Alt til Deres Tjeneste. Jeg boer paa Kirkepladsen eller hvad jeg vilde sige Konstitutionspladsen, som den nu hedder. Hvis De engang vil beære mig med Deres Besøg, kan De kjende Pladsen paa Indskriften.“

„Der er jo kun den ene i hele Byen, hvortil da de mange Kjendemærker?“ bemærkede Momo.

„Den har altsaa en Indskrift?“ sagde Stein, der i sit Leirliv ikke havde havt Leilighed til at lære de sædvanlige Komplimenter og som ikke vidste, hvad han skulde svare paa den høflige Spaniers.

„Ja, min Herre,“ gjenmælede denne, „Alkalden maatte adlyde høiere Befaling. De kan nok tænke Dem, at man i en lille By ikke kunde opdrive en Marmorplade med Guldbogstaver saaledes som i Cadix og Sevilla. Man maatte

lade Skolemesteren, der skriver en smuk Haand, gjøre Indskriften, som skulde anbringes i en vis Høide paa Raadhusets Muur. Skolelæreren lavede sort Farve af Kønrøg og Eddike og begyndte, staaende paa en Stige, paa Arbeidet, idet han malede Bogstaver, der vare en Fod høie. Uheldigviis stødte han, da han vilde gjøre et rigtig smukt Penselstrøg, saa stærkt til Stigen, at denne faldt om og med den den stakkels Skolemester og Farvepotten, som begge rullede ned i Rendestenen. Min Værtinde Rosita, der bemærkede Katastrofen fra sit Vindue og saae den Faldne reise sig kulsort, blev saa bange, at hun i tre Dage havde Krampe, og jeg blev virkelig ganske angst for hende. Alkalden befalede imidlertid den forslaaede Skolelærer at gjøre Arbeidet færdigt; der var nemlig ikke malet mere af Indskriften end Stavelsen: Konst. Den stakkels Mand maatte atter tage fat, men vilde ikke mere staae paa en Stige, hvorfor man maatte hente en Vogn, hvorpaa blev sat et Bord. Herop krøb Stakkelen nu, men han var saa forknyt, at han kun tænkte paa at blive færdig saa snart som muligt, og de sidste Bogstaver ere derfor kun blevne en Tomme høie istedetfor en Fod, saaledes som de andre. Men det er ikke engang det Værste, thi i Hastværket blev eet Bogstav i Malerpotten, saa at Indskriften lyder: Konstitutionspads. Alkalden var rasende, men Skolemesteren satte sig paa Bagbenene og erklærede, at han ikke for Alt i Verden vilde prøve det nok engang, men hellere staae paa en otteaars Tyr end paa et saadant Linedandserapparat. Af denne Grund er Indskriften bleven, som den er, men Ingen i Byen læser den jo. Imidlertid er det dog Skade, at Skolemesteren ikke forbedrede den, thi den var meget smuk og geraadede Villamar til Ære."

Momo, der bar en tung Sæk paa Nakken og havde Hastværk, spurgte Kommandanten, om han gik til Fortet San Cristobal.

„Ja," svarede denne, „jeg gaaer lige dertil, jeg vil besøge Onkel Pedro Santalós' Datter, der er syg."

„Hvem, Maagen?" spurgte Momo, „troe ikke det, jeg saae hende igaar staae paa en Klippe og pibe ligesom de andre Maager."

„Maage?" udbrød Stein.

„Det er et Øgenavn," sagde Kommandanten, „som Momo har givet den stakkels Pige."[1])

„Fordi hun har saalange Been," vedblev Momo, „fordi hun lever baade i Vandet og paa Landet, fordi hun synger og skriger og springer fra Klippe til Klippe ligesom de andre Maager."

„Din Bedstemoder holder dog meget af hende," bemærkede Don Modesto, „og kalder hende aldrig Andet end Marisalada[2]) paa Grund af hendes Epilopper og fordi hun synger og dandser saa smukt og efterligner Fuglene."

„Nei, det er ikke Grunden," svarede Momo, „men fordi hendes Fader er Fisker og hun bringer os Salt og Fisk."

„Boer hun i Nærheden af Fortet?" spurgte Stein, hvis Nysgjerrighed var bleven vakt.

„Ganske tæt derved," svarede Kommandanten, „Pedro Santaló førte en kataloniſk Bark, der paa Reisen til Cadix blev overfalden af en Storm og strandede paa Kysten. Skib og Mandskab gik tabt med Undtagelse af Pedro og hans Datter, som fulgte med ham. Ønsket om at redde hende fordoblede hans Kræfter og det lykkedes ham at naae Land, men han var ødelagt og saa modløs og forknyt, at han ikke vilde vende tilbage til sin Hjemstavn. Af Levningerne af sit Fartøi byggede han sig en Hytte her mellem

---

1) Maage (gaviota) er i Andalusien et Øgenavn for trættekjere Fruentimmer.

2) Navnet er sammensat af Maria og salada, saltholdig, vittig aandrig.

Klipperne og blev Fisker. Det var ham, der forsynede Klosteret med Fisk og Fædrene gave ham derfor Brød, Olie og Eddike. I tolv Aar har han levet her i Fred med hele Verden."

De vare imidlertid komne til et Sted, hvor Veien deelte sig, og toge nu Afsked.

„Vi sees snart," sagde Veteranen. „Jeg skal med det Første gjøre Dem min Opvartning og hilse paa Deres Værtinde."

„Siig Maagen fra mig," raabte Momo, „at jeg er meget bedrøvet over hendes Sygdom, da Ukrudt ikke forgaaer saa let."

„Har Kommandanten været længe i Villamar?" spurgte Stein Momo.

„Javel ... i mange, mange Aar, allerede før min Fader blev født."

„Og hvem er hans Værtinde Rosita?"

„Hvem? Sennora Rosa Mistica," svarede Momo spodsk. „Hun holder Pigeskole, er styggere end Arvesynden og seer med det ene Øie mod Vest og med det andet mod Øst. Men Himlen bliver overtrukken, Don Federico, og Skyerne fare afsted, som om de bleve jagede af Hunde. Lad os skynde os."

Sjette Kapitel.

Førend vi gaae videre, ville vi stifte Bekjendtskab med den senest optraadte Person.

Don Modesto Guerrero var Søn af en hæderlig Landmand, der havde havt et godt Adelsdiplom[1]), indtil Franskmændene i Uafhængighedskrigen brændte det tilligemed hans Huus under det Paaskud, at Eierens Sønner vare Røvere, det vil sige havde gjort sig skyldige i den store Forbrydelse at forsvare deres Fædreland. Huset kunde den gode Mand bygge op igjen, men Pergamentet gik det ikke som Fuglen Fønix.

Modesto skulde være Soldat, og da hans Fader ikke havde Raad til at kjøbe en Stedfortræder til ham, indtraadte han i et Infanteriregiment som Distinguido.[2])

Paa Grund af sin Godmodighed og sit lange magre Ansigt blev han snart en Gjenstand for sine Kammeraters

---

[1]) Det er som bekjendt noget ganske Almindeligt i Spanien, at simple Bønder, der endog gaae bag Plougen, høre til den lavere Adel, den saakaldte hidalguia.

[2]) Distinguidos kaldes i den spanske Armee de Soldater, der af særdeles Grunde, f. Ex. adelig Fødsel, nyde visse Fortrin, selv om de ere for fattige til at kunne blive Kadetter.

Spot og Spilopper. Opmuntrede af hans Sagtmodighed dreve de deres Spas saavidt, at Modesto tilsidst gjorde en Ende derpaa paa følgende Maade. Da Tropperne en Dag vare opstillede til en Revu, stod Modesto paa sin Plads paa Fløien af et Geled. I Nærheden stod en Vogn og hans Kammerater kastede nu med megen Behændighed og Hurtighed et Toug om hans Fod og bandt den anden Ende af dette til et af Vognens Hjul. Obersten kommanderede March, Trommen lød og Regimentet satte sig i Bevægelse, kun Modesto blev staaende med det ene Been svævende i Luften, saaledes som Billedhuggerne fremstille Zefyr.

Da Revuen var forbi, vendte Modesto tilbage til Kasernen ligesaa rolig, som han var dragen ud, og fordrede med sin sædvanlige Koldblodighed Statisfaktion af sine Kammerater. Da Ingen vilde paatage sig Ansvaret for Historien, erklærede han med samme uforanderlige Ro, at han vilde slaaes med dem Allesammen efter Tur. Ophavsmanden traadte nu frem, de sloges og Modstanderen mistede et Øie. Med sin sædvanlige Ro sagde Modesto til ham, at hvis han ogsaa vilde af med det andet, stod han til hans Tjeneste, naarsomhelst det maatte behage ham.

Modesto, der ikke havde Familie eller Patroner ved Hoffet, ikke var ærgjerrig og intet Talent havde for Intriger, avancerede imidlertid langsomt, indtil hans Regiment paa den Tid, da Gaeta blev beleiret, i 1805 fik Ordre til at støde til Napoleon som Hjælpekorps. Modesto udmærkede sig ved Tapperhed og Aandsnærværelse og belønnedes med et Kors og sine Foresattes Roes.

Hans Navn straalede som et Meteor i „Gacetaen", men tabte sig senere i evigt Mørke. De omtalte Laurbær vare de første og sidste, som hans militære Løbebane indbragte ham, thi da han havde faaet et haardt Saar i Armen, kunde han ikke mere gjøre Tjeneste og for at belønne ham udnævnte man ham til Kommandant i det lille, forladte Fort San Cristobal. Han havde nu i næsten syrgetyve

Aar kommanderet over Ruinerne af et Kastel og en Besætning af Fiirbeen.

I Begyndelsen kunde Don Guerrero ikke finde sig i Fortets forsømte Tilstand. Der forløb intet Aar, uden at han gjorde Forestillinger til Regeringen og forlangte de nødvendige Reparationer saavelsom de til Pladsens Forsvar fornødne Kanoner og Mandskab. Men alle hans Indberetninger bleve ubesvarede, uagtet han ikke havde undladt, Alt efter Omstændighederne, at hentyde paa Muligheden af en Landgang af Englænderne, de amerikanske Insurgenter, Franskmændene, de Revolutionære og Karlisterne. Ligesaalidt Held havde hans stadige Bønner om at faae nogen Sold. Regeringen bekymrede sig ikke det Mindste om de to Ruiner, Kastellet og dets Kommandant. Da Don Modesto var en taalmodig Mand, fandt han sig tilsidst uden Knurren i sin Skjæbne.

Da han kom til Villamar, tog han Logis hos Degneenken, der tilligemed sin endnu unge Datter førte et til Andagt helliget Liv. Det var to fortræffelige Fruentimmer, noget undselige og intolerante, men gode, velgjørende, sædelige og overordentlig reenlige.

Byens Indvaanere, der holdt meget af Kommandanten eller Komendanten, som de kaldte ham, og kjendte hans trange Kaar, gjorde alt Muligt for at lette dem. Der blev ikke slagtet i noget Huus, uden at han fik sin Andeel af Flesk og Blodpølser. I Høsttiden sendte en Landmand ham Hvede, en anden Ærter og atter andre Olie eller Honning. Konerne forsynede ham med Produkterne af deres Hønsegaarde, saa at hans fromme Værtinde altid havde et godt forsynet Spisekammer, takket være den almindelige Velvillie, som Don Modesto nød, der langtfra at blive stolt af saamegen Gunst pleiede at sige, at Forsynet vel var allevegne, men at det havde sit Hovedkvarteer i Villamar. Forresten gjengjældte han alle disse Beviser paa Kjerlighed ved at vise sig tjenstvillig og forekommende mod Enhver. Han stod

op med Solen og det Første, han gjorde, var at hjælpe Præsten med Messen. Den ene Naboerske gav ham et Ærinde at besørge, den anden bad ham skrive et Brev til hendes Søn, der var Soldat, en tredie anmodede ham om at passe paa hendes Børn, medens hun gik et Ærinde. Han vaagede hos de Syge, bad med sine Værtinder, kort sagt, søgte at gjøre sig nyttig for Enhver i Alt, hvad der ikke stred mod hans Ære og Værdighed. Dette er ikke sjeldent i Spanien som Følge af Spaniernes Kjerlighed til Næsten og deres ædle Karakteer, der ikke tillader dem at samle Skatte, men driver dem til at give Alt, hvad de have, til de Trængende. Beviis herpaa afgive de fordrevne Klosterbrødre, Nonner, Haandværkere, Enker efter Militære og afskedigede Embedsmænd.

Degnens Enke døde uden at efterlade sin Datter Rosa Andet end hendes femogfyrgetyve Aar og en Grimhed, der var kjendelig i lang Afstand. Den fornemste Grund til denne Ulykke var de sørgelige Følger af Smaakopperne, der havde slaaet sig paa det ene Øie og navnlig paa Øielaaget, som hun kun kunde aabne halvt. Den tildeels ødelagte Pupille gav hele Fysiognomiet et dumt og søvnigt Udtryk, hvorved det halvt aabne Øie stak paafaldende af mod sin Kammerat, der ved den mindste Anledning til Ærgrelse — og saadanne vare meget hyppige — formelig spyede Ild.

Efterat Begravelsen og de ni Sørgedage vare forbi, sagde Rosa en Dag til Don Modesto:

„Don Modesto, det gjør mig meget ondt at maatte sige Dem, at vi maae skilles."

„Skilles!" raabte den skikkelige Mand gjørende store Øine og satte Chokoladekoppen paa Dugen istedetfor paa Tallerkenen, „og hvorfor, lille Rosa?"

Don Modesto havde i tredive Aar betjent sig af dette Diminutiv, naar han talte med sin gamle Værtindes Datter.

„Jeg synes ikke," svarede hun og trak Øienbrynene i Veiret, „at De behøver at spørge derom. De maa indsee, at det ikke passer sig, at to ugifte Personer boe sammen. Det er at give onde Tunger Anledning til at tale om sig."

„Og hvad kunne da de onde Tunger sige om Dem?" gjenmælede Don Modesto, „De er jo det meest exemplariske Fruentimmer i hele Byen."

„Er Nogen maaskee nogensinde sikker for dem? Hvad vilde De sige, naar De hørte, at De trods Deres Alder, Uniform og Kors og jeg, et stakkels Fruentimmer, der kun tænker paa Gud, afgive Stof til Samtale for bagtaleriske Mennesker?"

„Hvad siger De, lille Rosa?" udbrød Don Modesto forskrækket.

„Hvad De hører. Man kjender os allerede ganske almindelig under de Øgenavne, som de forbandede Kordrenge have givet os."

„Jeg er ganske forbauset, lille Rosa, jeg kan ikke begribe . . ."

„Desto bedre for Dem, at De ikke kan begribe det," afbrød Bedesøsteren ham, „men jeg forsikkrer Dem, at de Slyngler (Gud tilgive dem det!), naar de om Morgenen see os komme i Kirken til Fromessen, sige til hinanden: Ring til Messen, thi der kommer Rosa Mistica og Turris Davidica (Davids Taarn) fortrolig og hjertelig som i Litaniet. De have givet Dem dette Navn, fordi De er høi og tynd."

Don Modesto sad med aaben Mund og nedslagne Øine.

„Ja, min Herre," vedblev Rosa Mistica, „jeg har hørt det af Naboersken, som var aldeles ude af sig selv derover og raadede mig til at klage til Sognepræsten. Jeg svarede, at jeg heller vilde lide og tie. Vor Herre Kristus led endnu Mere uden at klage."

„Men jeg," sagde Don Modesto, „taaler ikke, at Nogen gjør sig lystig over mig og endnu mindre over Dem."

„Det Bedste er," vedblev Rosa, „ved vor Taalmodighed at vise, at vi ere gode Kristne, og ved vor Ligegyldighed, hvorlidet vi bryde os om Verdens Dom. Desuden, troe De mig, Don Modesto, vilde Sagen kun blive endnu værre, naar man straffede de uforskammede Drenge."

„De har som altid Ret, lille Rosa," svarede Don Modesto. „Jeg kjender de Knegte, hvis man skar Tungen af dem, vilde de tale med Næsen. Havde imidlertid i gamle Dage en af mine Kammerater vovet at kalde mig Turris Davidica, kunde han gjerne strax have tilføiet: Ora pro nobis. Men kan virkelig De, en saa from og gudhengiven Kvinde, bryde sig om Bagtalelse?"

„De veed nok, Don Modesto, hvad Folk sige, som tænke ondt om Alt: Mellem en Helgen og en Helgeninde maa der være en Muur af Steen."

„Men mellem Dem og mig behøves der ikke engang en Trævæg," svarede Kommandanten. „Jeg, der har saamange Aar paa Bagen og som kun een Gang i hele mit Liv har været forelsket, og det ovenikjøbet i en ærbar Pige, som jeg vilde have ægtet, hvis jeg ikke havde grebet hende i et Maskepi med Tamburmajoren, der ..."

„Don Modesto, Don Modesto," raabte Rosa og slog med Nakken. „Hav Respekt for Deres Navn og min Stilling og forskaan mig for Deres Kjerlighedseventyr."

„Det var ikke min Hensigt at fortørne Dem," svarede Don Modesto sønderknuust; „jeg vilde blot overtyde Dem om, at jeg aldrig har næret en slet Tanke, og jeg sværger Dem, at jeg heller aldrig skal gjøre det."

„Don Modesto," sagde Rosa Mistica utaalmodig og betragtede ham med sit lynende Øie, medens det andet forgjæves anstrengte sig for at gjøre det Samme, „anseer De mig for enfoldig nok til at troe, at to forstandige og gud-

frygtige Folk som De og jeg ville opføre sig som de Letsindige, der hverken skamme sig eller frygte for Synden? Men i denne Verden er det ikke nok at handle rigtig, man maa heller ikke give Anledning til Folkesnak og maa altid undgaae Skinnet."

„Men Du store Gud!" udbrød Kommandanten. „Hvilket Skin kan der være mellem os? Veed De ikke, at den, der undskylder sig, anklager sig?"

„Jeg siger Dem," vedblev den Fromme, „at der altid er Folk, der bagtale."

„Men hvad skal jeg tage mig for uden Dem?" spurgte Don Modesto forknyt. „Hvad skal der blive af Dem, naar De staaer alene i Verden, uden mig?"

„Den, der føder Spurvene," sagde Rosa høitidelig, „vil ogsaa sørge for dem, der stole paa ham."

Don Modesto, som var bragt ud af Fatning og ikke vidste, hvad han skulde gjøre, gik til sin Ven Præsten og fortalte ham den hele Historie.

Præsten erklærede Rosa, at hendes Skrupler vare overdrevne og hendes Frygt ugrundet og at tvertimod den paatænkte Skilsmisse vilde give Anledning til latterlige Rygter.

De vedbleve altsaa at leve sammen ligesom tidligere, fredelige og tilfredse, Kommandanten som altid venlig og forekommende og Rosa omhyggelig, opmærksom og uegennyttig. Don Modesto kunde nemlig ikke betale hendes Tjenester med klingende Mønt, og havde ikke Fæstet paa hans Gallakaarde været af Sølv, kunde han gjerne have glemt, hvorledes dette Metal saae ud.

Syvende Kapitel.

Da Stein kom tilbage til Klosteret, sad hele Familien i Gaarden og solede sig.

Dolores sad paa en Skammel og reparerede en af sin Mands Skjorter. Hendes to Smaapiger Pepa og Paca legede i Nærheden. Det var to yndige smaa Væsener paa sex og otte Aar. Den Mindste, der var indespærret i sin Gangkurv, underholdtes af sin Broder, en femaarig Dreng, som lærte ham at skjære Ansigter og gjøre naragtige Geberder. Denne Dreng var meget smuk, men særdeles lille, og Momo gjorde ham ofte rasende ved at kalde ham Frants af Anis istedetfor Frants af Assis, der var hans rigtige Navn. Han var iført tynde Beenklæder af grovt Tøi og en Trøie af samme Stof, der var altfor lille til ham, saa at Skjorten stak frem i Livet.

„See nu ud som en gammel Kone, Manalillo," sagde Anis.

Barnet satte et gnavent Ansigt op, lukkede Øinene halvt i, kneb Munden sammen og bøiede Hovedet.

„Slaa nu en Maurerdreng ihjel, Manalillo."

Den Lille spilede Øinene vidt op, trak Øienbrynene i

Veiret, knyttede Næverne og blev ganske høirød i Ansigtet af Iver.

Tante Maria spandt og Broder Gabriel flettede Kurve af tørrede Dvergpalmeblade.

En stor lodden, hvid Hund af den smukke Estremadurarace laa og sov, medens en tyk og guul Kat ved Navn Morrongo, der alt i sin Ungdom havde mistet Øren og Hale, hvilede paa Jorden paa en Flip af Tante Marias Skjørt.

Stein, Momo og Manuel kom paa een Gang fra forskjellige Sider. Den Sidste havde i sin Egenskab af Opsynsmand gjort en Runde omkring Klosteret og holdt i den ene Haand et Gevær og i den anden tre Agerhøns og to Kaniner.

Børnene sprang hen til Momo, som tømte en Sæk ved at vende Bunden i Veiret, og ud af den strømmede ligesom af et Overflødighedshorn hele Bunker af Vinterfrugt, hvormed man i Spanien pleier at feire Aftenen før Allehelgensdag, Nødder, Kastanier, Granatæbler, Batater osv.

„Det vilde være deiligt, hvis Marisalada imorgen bragte os Fisk," sagde den ældste Pige.

„Imorgen," svarede Bedstemoderen, „er det Allehelgensdag, og saa vil Onkel Pedro sikkert ikke gaae ud at fiske."

„Saa iovermorgen da," sagde Barnet.

„Paa Allesjelesdag bliver der heller ikke fisket."

„Hvorfor ikke?" spurgte den Lille.

„Fordi det vilde være at profanere den Dag, som Kirken har helliget de afdøde Sjele. Engang vare nogle Fiskere tagne ud at fiske paa denne Dag, men da de trak deres Net op og glædede sig over, at de vare saa tunge, vare de fulde af Dødningehoveder istedetfor af Fisk. Er det ikke sandt, hvad jeg siger, Broder Gabriel?"

„Naturligviis! jeg har rigtignok ikke selv seet det, men det er ligesaa godt, som om jeg havde seet det."

„Og derfor skulle vi vel bede saameget paa Allesjelesdag?" spurgte Barnet.

„Javist," svarede Bedstemoderen. „Det er en hellig Skik og det er Guds Villie, at vi ikke forsømme den. Jeg skal fortælle Eder en Historie, der tjener til Beviis herfor. Der var engang en Biskop, der ikke holdt paa denne fromme Skik og ikke formanede de Troende til at overholde den. En Nat drømte han, at han saae en frygtelig Afgrund, ved hvis Rand en Engel stod, som med en Kjede af hvide og røde Roser trak en smuk Kvinde, som henflød i Taarer og hvis Haar hængte i Uorden, op af Dybet. Saasnart Kvinden var unddragen Mørket, foer hun i en Straaleglands til Himmelen. Den næste Dag vilde Biskoppen gjerne vide Drømmens Betydning og bad Gud at oplyse ham herom. Han gik i Kirke og det Første, han saae der, var en Dreng, der knælede paa sin Moders Grav og bad sin Rosenkrands."

„Vidste Du ikke det, Du Smaa?" sagde Pepa til sin Søster; „der var engang en lille Hyrdedreng, som var meget from og gjerne bad, og i Skjærsilden befandt sig en Sjel, som mere end nogen anden var begjerlig efter at skue Gud. Da den nu saae Hyrdedrengen bede saa inderlig, gik den til ham og sagde: Vil Du give det, som Du har bedet? — Tag det, svarede Drengen, og Sjelen tog det, bragte det til Gud og fik strax Adgang til Paradis. Heraf kan Du see, at Bønner ere Menneskene til Nytte hos Gud."

„Der er ganske vist Intet mere roesværdigt end at bede for de Døde," sagde Manuel, „og jeg mindes netop en Mand af Sjelebroderskabet, der engang bad for dem ved Døren til et Kapel og udbrød høit: Den, der kaster en Peseta paa denne Tallerken, frelser en Sjel fra Skjærsilden. I det Samme kom en Spøgefugl forbi, som kastede en Peseta paa Tallerkenen og sagde: Siig mig, Broder, troer De, at Sjelen allerede er kommen ud? — Ganske vist,

svarede Broderen. — Godt, sagde den Anden, saa tager jeg min Peseta tilbage, thi Sjelen vil vel ikke være saa dum at gaae ind igjen."

„De kan være vis paa, Don Federico," sagde Tante Maria, „at min Søn stedse har en Historie, en Spøg eller en Vittighed paa rede Haand til Hvadsomhelst, hvad enten det passer eller ikke."

I dette Dieblik betraadte Don Modesto Gaarden, ligesaa stiv og alvorlig, som da han mødte Stein udenfor Landsbyen, kun at han havde en stor, i et Kaablad indsvøbt Kabliau hængende paa sin Stok.

„Kommandanten! Kommandanten!" raabte Alle.

„Kommer De fra Kastellet San Cristobal?" spurgte Manuel Don Modesto efter de første Hilsener og efter at have opfordret ham til at tage Plads paa den Steenbænk, hvorpaa Stein sad. „Gjør Dem gode Venner med min Moder, der er en sand Kristen, for at hun kan bede Helgene at opbygge Fortets Mure, saaledes som Josva gjorde omvendt med den anden Byes."

„Jeg har vigtigere Ting at bede Helgene om," sagde Bedstemoderen.

„Javist," bemærkede Broder Gabriel, „Tante Maria har vigtigere Ting at bede Helgene om end at gjenopbygge Kastellets Mure. Det er bedre, at hun beder om Klosterets Gjenoprettelse."

Ved disse Ord vendte Don Modesto sig med streng Mine om til Broderen, der skjulte sig bag Tante Maria og krøb saaledes sammen, at han næsten blev borte for de Andre.

„Som jeg seer," tog Veteranen Ordet, „hører Broder Gabriel ikke til ecclesia militans. Husker De ikke, at Jøderne før Templets Opførelse erobrede det forjættede Land med Sværdet i Haanden? Vilde der være Kirker og Præster i det hellige Land, naar Korsfarerne ikke havde bemægtiget sig det med fældet Landse?"

„Men hvorfor skal Tante Maria bede om umulige Ting?" bemærkede Stein i den fornuftige Hensigt at faae Kommandanten, hvis Galde begyndte at komme i Bevægelse, bort fra dette Thema.

„Derpaa kommer det ikke an," sagde Manuel, „det er den gamle Kone ligemeget, ligesom det Fruentimmer, der bad Gud om en Gevinst i Lotteriet, og da hun blev spurgt, om hun spillede, svarede: Hvis jeg spillede, hvor blev saa Miraklet af?"

„Saa meget er vist," sagde Don Modesto, „at jeg vilde være Helgenen meget taknemmelig, hvis han vilde indgive Regeringen den roesværdige Tanke at sætte Fortet i Stand igjen."

„Bygge det op, mener De," bemærkede Manuel, „men tag Dem i Agt for, at De ikke kommer til at fortryde det, saaledes som det gik en from Tilhængerske af Helgenen, der havde en saa hæslig, dum og ubehøvlet Datter, at Ingen havde Mod til at binde an med hende. I sin Nød laa den stakkels Kone hele Dage paa Knæ for Helgenen og bad ham om en Mand til sin Datter. Endelig meldte en Frier sig og Moderen var ude af sig selv af Glæde. Men den varede ikke længe, thi han var en slet Karl og behandlede sin Kone og Svigermoder saa slet, at denne gik til Kirken, stillede sig foran Helgenen og sagde: Hellige Kristoffer, Du Slyngel og Klumpfod, ikke engang min Svigersøn er saa stor en Skurk som Du."

Morrongo var imidlertid vaagnet. Slaaende Bugter, gabende, slikkende sig om Munden og lugtende visse Udstrømninger, nærmede den sig sagte Don Modesto og stillede sig endelig bag den paa Stokken hængende Pakke. Men i det Samme ramtes en af den Fløiels Poter af en Steen, som Momo kastede med den for hans Alder eiendommelige Færdighed. Katten trak sig hurtig tilbage, men stillede sig snart igjen paa Luur, idet den lod, som om den sov. Don Modesto tabte ganske Roligheden.

Medens dette gik for sig, spurgte Anis den lille Dreng:

„Hvor mange Guder er der, Manalillo?“

Den Lille løftede tre Fingre i Veiret.

„Nei,“ sagde Anis rækkende een Finger, „der er kun een, een, een.“

Men den Anden vedblev at holde tre Fingre oppe.

„Bedstemoder,“ raabte Anis vred, „den Lille siger, at der er tre Guder.“

„Du er en Nar,“ svarede Bedstemoderen, „er Du maaskee bange for, at han skal blive bragt for Inkvisitionen? Seer Du ikke, at han er for lille til at forstaae, hvad der bliver sagt ham, og til at fatte, hvad man lærer ham?“

„Der er ældre Folk, der ikke ere videre end han,“ tog Manuel Ordet, „f. Ex. Tossen, der gik til Skrifte og da Skriftefaderen spurgte ham, hvormange Guder der gaves, svarede: Syv. — Syv! raabte Skriftefaderen forbauset, hvorledes faaer Du saamange? — Meget let. Fader, Søn og Helligaand ere tre, tre forskjellige Personer ere tre til, det gjør sex, og een sand Gud er den syvende — Dumrian, sagde Skriftefaderen, veed Du da ikke, at de tre Personer kun udgjøre een Gud? — Kun een? raabte Skriftebarnet. O, hvor den Familie er smeltet sammen!“

„Man seer nok, hvormange Narrestreger min Søn har lært, medens han tjente Kongen!“ udbrød Tante Maria. „Men for at tale om noget Andet, De har endnu ikke fortalt os, Herr Kommandant, hvorledes den kjere Marisalada har det.“

„Daarlig, meget daarlig, Tante Maria, det bliver hver Dag værre. Det gjør mig ondt for den stakkels Fader, der er nær ved at døe af Sorg. Imorges

havde Pigen stærk Feber, hun spiser Intet og hoster uafladelig."

„Hvad siger De!" raabte Tante Maria. „Don Federico, kan ikke De, der har gjort saa smukke Kurve, skaffet Broder Gabriel af med en Svulst og faaet Momo til at see lige, gjøre Noget for det stakkels Væsen?"

„Gjerne," svarede Stein. „Jeg skal gjøre Alt, hvad jeg kan, for at hjælpe hende."

„Gud vil lønne Dem for det, imorgen tidlig ville vi gaae til hende. Idag er De for træt af Deres Spadseretur."

„En stoltere Pige . . ." brummede Momo.

„Det er hun aldeles ikke," afbrød Bedstemoderen ham, „hun er lidt barsk, noget frastødende . . . Men man veed jo, hvorledes det gaaer, hun er voxet op alene, hos sin Fader, der er frommere end en Due trods den noget haarde Skal, som han har som en god Katalonier og Sømand. Men Momo kan ikke lide Marisalada, siden hun har begyndt at kalde ham Romo[1]), hvilket han er."

I det Samme hørtes en Støi, som skrev sig fra, at Kommandanten med lange Skridt forfulgte den gavtyveagtige Morrongo, der havde skuffet sin Herres Aarvaagenhed og snappet Fisken.

„Herr Kommandant," raabte Manuel leende efter ham, „en Fisk, som Katten tager, kommer seent eller aldrig i Gryden. Men her er til Gjengjæld en Agerhøne."

Don Modesto snappede Agerhønen, takkede, anbefalede sig og gik, forbandende alle Katte.

Under dette Optrin havde Dolores givet den Lille Bryst og søgt at faae den til at sove ved at vugge den i sine Arme og synge for den:

---

[1]) Braknæset.

Da Jesus paa Toppen af Golgatha
I Døden paa Korset hang,
Da lød fra Stillids og Nattergal
Dødskvadets klagende Sang.

Det turde være vanskeligt at besvare det Spørgsmaal, hvorfor Stillidser og Nattegale begræd Forløserens Død, hvorfor Svalen trak Tornene ud af hans Krone, hvorfor Rosmarinen nyder en vis Tilbedelse paa Grund af den Tro, at den hellige Jomfru tørrede Jesusbarnets Svøb paa en Rosmarinbusk, hvorfor eller rettere hvoraf man veed, at Pilen er et Ulykkestræ, siden Judas hængte sig i en saadan, hvorfor ingen Ulykke skeer i et Huus, naar man ryger Juleaften med Rosmarin. Paa saadanne Spørgsmaal gives der virkelig intet Svar. Folket har intet og forlanger heller intet, det har samlet disse Sagn som utydelige Toner af en fjern Musik, uden at forske efter deres Udspring eller prøve deres Ægthed.

„Men Don Federico," sagde Tante Maria, „De har jo ikke endnu fortalt os, hvad De synes om Byen."

„Det kan jeg ikke sige," svarede Stein, „da jeg ikke har seet den; jeg blev udenfor og ventede paa Momo."

„Er det muligt, at De ikke har seet Kirken og den „hellige Jomfru af Taarerne", eller den hellige Kristoffer, der er saa smuk og stor, med det store Palmetræ og Jesusbarnet paa Skuldrene og en By for fine Fødder, som han vilde knuse, hvis han gjorde et Skridt? Og heller ikke Billedet, hvorpaa den hellige Anna lærer den hellige Jomfru at læse? Og alt det har De ikke seet?"

„Jeg har kun seet den hjælpende Kristus' Kapel," svarede Stein.

„Jeg forlader aldrig Klosteret," sagde Broder Gabriel, „uden hver Fredag, naar jeg gaaer til Kapellet og beder Herren om en blid Død."

„Har De lagt Mærke til Miraklerne, Don Federico?" vedblev Tante Maria. „Ak, Don Federico, der gives ikke i hele Verden en saa undergjørende Herre. Paa Calvariebjerget der begynder via crucis. Derfra og op til det sidste Kors er der ligesaamange Skridt som fra Pilatus' Huus til Golgatha. Et af Korsene staaer tilfældig ligeoverfor mit Huus i Calle Real. Har De ikke lagt Mærke til det? Det danner netop den ottende Station, hvor Forløseren talte til Jerusalems Kvinder: Græder ikke over mig, men over Eder selv og Eders Børn. Disse Børn," tilføiede Tante Maria, henvendt til Broder Gabriel, „ere Jøderne."

„Det er Jøderne!" gjentog Broder Gabriel.

„O, Don Federico," vedblev den Gamle, „der er Intet, der skjærer mig saaledes i Hjertet som vor Forløsers Lidelser. Herren har aabenbaret de Hellige sine tre største Smerter, den første, at det Land, han gjødede med sit Blod, skulde bære saa lidt Frugt, den anden, den Smerte, han følte, da man naglede hans Legeme til Korset, og den tredie" — her hvilede den gode Kones Blik kjerlig paa hendes Søn — „hans Smerte ved Synet af hans Moders Sorg. Den eneste Grund," vedblev hun efter et Øieblikks Taushed, „hvorfor jeg ikke saa gjerne er her som i Landsbyen, er den, at jeg ikke kan forrette mine sædvanlige Andagsøvelser. Min Mand, din Fader, Manuel, der ikke havde været Soldat og var en langt bedre Kristen end Du, tænkte ligesom jeg. Den Stakkel (Gud velsigne ham) var en Broder af „Morgenrødens Rosenkrands", der gaae ud efter Midnat for at bede for Sjelene. Naar han var træt af Dagens Arbeide, lagde han sig til at sove, og paa Slaget Tolv kom en Broder, der ringede med en Klokke. Naar din Fader hørte denne Lyd, forsvandt al Træthed og Søvnighed. I et Nu var han paa Benene og iilte efter Broderen."

„Don Federico," sagde Tante Maria efter en længere Pause, „er det sandt, at der gives Folk i denne Verden, der ingen Tro have?"

Stein taug.

„Hvorfor kan De ikke gjøre med disse Folks aandelige Øine, som De har gjort med Momos legemlige," tilføiede den skikkelige Gamle bedrøvet og faldt i Tanker.

Ottende Kapitel.

Dagen efter begav Tante Maria sig paa Veien til den Syge, ledsaget af Stein og Momo og ridende paa den alvorlige Golondrina, der skred ligefrem blid og lydig og med sænket Hoved og hængende Øren uden at gjøre nogensomhelst selvstændig Bevægelse, undtagen naar den kom saa nær til en Tidsel, at den kunde naae den med Munden.

Da de naaede Stedet, overraskedes Stein ved i denne ensformige og golde Egn at finde et venligt, med Træer bevoxet Sted, der var ligesom en Oase i Ørkenen. Havet gik her ind mellem to høie Klipper, dannende en lille rund Bugt af Skikkelse som en Hestesko, der var omgivet af det fineste Sand og lignede et Krystalfad paa et forgyldt Bord. Nogle Klippetoppe tittede undselige frem af Sandet, ligesom indbydende til Hvile ved hiin stille Bred. Til en af disse Klipper var Fiskerens Baad fortøiet.

Paa Klippen ligeoverfor laa Fortet San Cristobal, omkrandset af vilde Figentræer, ligesom en Druide af Egeløv.

Et Par Skridt derfra fik Stein Øie paa en Gjenstand, som overraskede ham meget, nemlig et Slags underjordisk Have af dem, man i Andalusien kalde Navazos og som anlægges ved at udgrave Jorden i en vis Dybde. Et tæt

og levende Gjerde omgav den skjulte Have og beskyttede den mod Sandet, I denne Dybde giver Jorden trods Havets Nærhed en rig og tidlig Høst af Grøntsager, uden at behøve at vandes, da Havvandet ved at passere Sandet mister sine skarpe Bestanddele og saaledes bliver skikket til at nære Planterne. Især ere Vandmelonerne udmærkede i disse underjordiske Haver og enkelte naae en saadan Størrelse, at to udgjøre tilstrækkelig Last for en Hest eller et Muuldyr.

„Ih, hvor Onkel Pedros Have er smuk," sagde Tante Maria, „den seer ud, som om den blev vandet med Vievand. Den stakkels Mand arbeider flittig, men bliver ogsaa lønnet derfor. Jeg er vis paa, at hans Vandmeloner i Aar blive saa store som Møllehjul."

„De, vi høste hos os i Cojumbralen ved Flodbredden, blive endnu større," meente Momo.

En Cojumbral er en Have, hvori der dyrkes Meloner, Mais og Grønt og som er anlagt paa et fugtigt Sted, hvilket Godseieren pleier at overlade fattige Folk for Intet.

„Jeg taler ikke om en Cojumbral," sagde Tante Maria, rystende paa Hovedet.

„Du veed maaskee ikke, hvad Ordsproget siger, Bedstemoder," svarede Momo, „en Cojumbral indbringer sin Eier 2000 Realer, en Kappe, et fedt Sviin og en lille Dreng."

„Du glemmer Slutningen," sagde Tante Maria, „nemlig et Aars Feber og den veier op mod alle Indtægterne med Undtagelse af Drengen."

Fiskeren havde bygget sin Hytte af Ruinerne af sit Skib, som Havet havde kastet op paa Stranden. Det mod Klippen lænede Tag skjulte et Slags naturlig Trappe, der gik op gjennem Husets tre Etager. Den første var et høit Værelse, rummeligt nok til at tjene til Dagligstue, Kjøkken, Hønsehuus og Vinterstald for Æslet. I den anden, hvortil man

kom op ad nogle i Klippen huggede Trin, fandtes to smaa Værelser. I det til Venstre, der var mørkt og laa umiddelbart op til Klippen, sov gamle Pedro, medens det til Høire var hans Datters, der nød det Privilegium at have et lille Vindue, som tidligere havde hørt til Skibet og nu vendte ud til Bugten. Den tredie Etage, hvortil den mellem Datterens og Faderens Værelser værende Gang førte, var et snevert og mørkt Loft. Taget, der som alt bemærket, var støttet mod Klippen, var horisontalt og dannet af Gyvel, paa hvis øverste, af Regnen raadnede Lag voxede en Skov af Planter og smaa Blomster.

Da de tre Personer betraadte Hytten, sad Fiskeren bedrøvet og nedslaaet ved Ilden ligefor sin Datter, hvis Haar hængte uordentlig ned paa begge Sider af det blege Ansigt, og som sad og krøb sammen, skjælvende af Kulde og indhyllet i en blaa Flanels Kappe. Hun syntes at være tretten Aar. Den Syge fæstede sine store, vilde og sorte Øine paa de Indtrædende med et just ikke meget venligt Blik og krøb derpaa atter sammen i Kakkelovnskrogen.

„Onkel Pedro," sagde Tante Maria, „De glemmer Deres Venner, men de glemme ikke Dem. Siig mig engang, hvortil Gud har givet Dem Munden. Havde De ikke kunnet komme og sige mig, at Pigebarnet var syg? Havde De sagt mig det før, var jeg kommet før med Herren der, som er Læge, og det en sjelden Læge, og som i en Fart kan gjøre Dem rask."

Pedro Suntalô reiste sig hurtig og gik hen til Stein. Han vilde tale, men var saa bevæget, at han ikke kunde faae et Ord frem, og skjulte sit Ansigt i Hænderne.

Pedro var en Mand til Aars, med et plumpt Ydre og en kolossal Figur. Hans Ansigt var brunet af Solen, Hovedet bevoxet med tæt og stridt hvidt Haar og Brystet, der var rødt som en Ohioindianers, var ligeledes bevoxet med Haar.

„Naa, Onkel Pedro," vedblev Tante Maria, ad hvis Kinder Taarerne strømmede ned, da hun saae den stakkels gamle Mands Fortvivlelse, „en Mand som De, der er saa stor som et Kirketaarn og seer ud, som om han spiste smaa Børn raae, taber uden Grund Modet? Jeg seer nok, at Alt hos Dem kun er et Skin."

„Tante Maria," svarede Fiskeren med svag Stemme, „med hende der begraver jeg det sjette Barn."

„Men min Gud! hvorfor dog saa modløs? Husk paa Helgenen af samme Navn som De, der sank i Havet, da hans Tro forlod ham. Jeg siger Dem, at med Guds Bistand vil Don Federico gjøre Deres Datter rask igjen."

Den gamle Pedro rystede sørgmodig paa Hovedet.

„Hvad de Kataloniere dog ere for halsstarrige Folk!" raabte Tante Maria heftig og, idet hun gik forbi Fiskeren, nærmede hun sig den Syge og vedblev:

„Naa, Marisalada, staae op, mit Barn, for at Herren kan see rigtig paa Dig."

Marisalada rørte sig ikke.

„Gjør, som jeg siger, Pige," gjentog den skikkelige Kone, „Du skal see, han kurerer Dig ligesom ved et Mirakel."

Med disse Ord tog hun Pigen i Armen og vilde reise hende op.

„Jeg har ingen Lyst," svarede den Syge og rev sig heftig løs.

„Datteren er ligesaa blid som Faderen, Æblet falder ikke langt fra Stammen," brummede Momo, der stod i Døren.

„Hun er syg og derfor er hun saa heftig," sagde Faderen undskyldende.

Marisalada fik et Anfald af Hoste, Fiskeren vred fortvivlet Hænderne.

„Det er Forkjølelse," bemærkede Tante Maria, „Noget, der jo er ganske almindeligt. Men, min kjere Onkel

Pedro, hvem lader ogsaa i en saadan Kulde et Barn streife om paa Klipperne og i Sneen uden Skoe og Strømper?"

„Hun vilde selv," svarede den Gamle.

„Og hvorfor faaer hun ikke sund Føde, Suppe, Melk og Æg? Hun nyder jo ikke Andet end Sømuslinger."

„Hun vil ikke," sagde Faderen forknyt.

„Hun vil døe af Ulydighed," bemærkede Momo, der havde lænet sig til Døren med korslagte Arme.

„Vil Du holde din Mund?" raabte Bedstemoderen vred og vedblev derpaa, idet hun vendte sig om til Stein: „Undersøg hende, hvis det kan lade sig gjøre, uden at hun flytter sig, thi det gjør hun ikke, selv om man slog hende ihjel."

Efterat Stein havde udspurgt Faderen angaaende Datterens Sygdom, gik han hen til Patienten, som var bleven søvnig, og saae, at hendes Lunger vare pressede sammen i den snevre Brystkasse og som Følge af Trykket befandt sig i en angreben Tilstand. Tilfældet var alvorligt. Af Mangel paa Næring var den Syge meget svag, hostede huult og tørt og havde uafbrudt Feber, kort nærmede sig med stærke Skridt en Svindsot.

„Holder hun endnu af at synge?" spurgte den Gamle, medens Lægen undersøgte Pigen.

„Hun vilde synge, selv om hun blev naglet til Væggen som en Flaggermuus," sagde Momo, stikkende Hovedet ud ad Døren, for at Bedstemoderen ikke skulde høre hans Ytring.

„Først og fremmest maa Pigen ikke udsættes for Vind og Veir," sagde Stein.

„Hører Du?" sagde den bekymrede Fader til Datteren.

„Hun maa dernæst have Skoe og varme Klæder," vedblev Stein.

„Men hun vil ikke," udbrød Fiskeren, reisende sig op og aabnende en Koffert af Cedertræ, hvorfra han fremtog en Mængde Klæder. „Hun mangler Intet, Alt, hvad jeg har og kan skrabe sammen, er hendes. Maria, mit Barn, vil Du gaae med disse Klæder? Gjør det for Guds Skyld, lille Maria, Du hører jo, at Doktoren siger det."

Pigen, som var vaagnet ved den Støi, hendes Fader gjorde, saae ængstelig paa Stein og sagde uvenlig:

„Hvem kan befale mig Noget?"

„Jeg skulde blot ikke have Andet at bestille og saa en Olivengreen!" mumlede Momo.

„Hun maa have god Næring og kraftig Suppe," vedblev Stein.

Tante Maria nikkede bifaldende.

„Hun skal have Melk, Fjerkreaturer, friske Æg og deslige."

„Sagde jeg Eder ikke, at Herren er den bedste Læge i hele Verden?" raabte Bedstemoderen til den gamle Pedro.

„Hun maa paa ingen Maade synge," tog Stein atter Ordet.

„Skal jeg aldrig mere saae hende at høre!" raabte Pedro fortvivlet.

„Nei, see til ham, hvor ubehøvlet han er," sagde Tante Maria. „Lad hende blot først blive rask igjen, saa kan hun synge baade Dag og Nat. Jeg troer imidlertid, at det er det Bedste, at jeg tager hende med mig hjem, thi her er Ingen til at pleie hende og lave god Mad til hende, saaledes som jeg er i Stand til."

„Det veed jeg af Erfaring," sagde Stein smilende, „den Bouillon, som min gode Sygepleierske koger, vilde ikke gjøre en Konges Bord Skam."

Tante Maria var ganske stolt.

„Det er altsaa en Aftale, at jeg tager hende med, Onkel Pedro?"

„Skal jeg blive tilbage uden hende? Nei, det er en Umulighed."

„Onkel Pedro, Onkel Pedro, det er ikke den rigtige Maade at elske sine Børn paa," sagde Tante Maria; „naar man elsker sine Børn, tager man kun Hensyn til, hvad der er til deres Gavn."

„Nuvel, saa tag hende da," sagde Fiskeren og reiste sig hurtig; „jeg betroer hende til Dem og denne Herres Pleie og beder Gud tage hende i sin Varetægt."

Med disse Ord forlod han hurtig Huset, som om han var bange for at forandre sin Beslutning, og gik ud for at sadle Æslet.

„Med Guds Hjælp vil De nok gjøre hende rask igjen, ikke sandt, Don Federico?" sagde Tante Maria, da de vare blevne alene med Pigen, som endnu laa i en dødlignende Søvn.

„Det haaber jeg," svarede Stein, „jeg kan ikke sige Dem, hvilken Deeltagelse jeg føler for den stakkels Fader."

Medens Tante Maria samlede endeel af de Klæder, som Fiskeren havde taget op af Kofferten, sammen i en Byldt, kom Pedro tilbage med Æslet. Den Syge, der var halvt bevidstløs af Feber, blev uden at gjøre Modstand sat paa Dyret. Førend Tante Maria besteg Golondrino, der lod til at være meget tilfreds med at skulle gjøre Hjemveien i Selskab med Urca — saaledes hed Onkel Pedros Æselinde — kaldte Fiskeren Tante Maria til Side og sagde, idet han gav hende nogle Guldstykker:

„Jeg reddede disse fra Skibbrudet, tag dem og giv Doktoren dem, thi Alt, hvad jeg eier, tilhører den, der frelser min Datters Liv."

„Behold Deres Penge," svarede Tante Maria, „og vid, at naar Doktoren er her, saa er det først og fremmest Guds Skyld og dernæst min."

De sidste Ord sagdes med en vis Stolthed.

De begave sig nu paa Veien.

„Du vil ikke høre op, Bedstemoder," sagde Momo, „der gik bagefter Golondrino, „førend Du har fyldt hele Klosteret med Mennesker. Er Hytten maaskee ikke god nok til Prindsesse Maage?"

„Bryd Dig kun om dine egne Sager, Momo," svarede Bedstemoderen. „Hører Du?"

„Men hvad vedkommer denne vilde Maage Dig?"

„Der er et Ordsprog, Momo, som siger: Hvem er din Søster? Den nærmeste Naboerske, og et andet tilføier: Puds Næsen paa din Naboes Barn og tag det i dit Huus. Og Skriften siger: elsk din Næste som Dig selv."

„Ja, Du har nu engang sat Dig i Hovedet at slikke de barmhjertige Brødre," gjenmælede Momo.

„Du vil ikke blive min hjælpende Engel," sagde Tante Maria sørgmodig.

Dolores modtog den Syge med aabne Arme og bifaldt fuldkommen sin Svigermoders Beslutning.

Førend Pedro Santalô, der havde ledsaget hende, vendte tilbage, tog han den menneskekjerlige Gamle til Side, lagde endnu engang Pengene i hendes Haand og sagde:

„Det er til at pleie hende for, for at hun ikke skal mangle Noget. For Deres Kristenkjerlighed vil Gud belønne Dem, Tante Maria."

Efter et Øieblikś Betænkning tog den gode Gamle Pengene og sagde:

„Godt, hun skal ikke komme til at mangle Noget, gaa hjem uden Frygt, Onkel Pedro, Deres Datter er i gode Hænder.

Den stakkels Fader fjernede sig hurtig og vendte ufortøvet tilbage til Stranden. Her standsede han, vendte sig om til Klosteret og begyndte at græde bittert.

Imidlertid sagde Tante Maria til Momo:

„Rap Dig, gaae ned i Byen og hent mig en Skinke hos Serrano; han vil nok give Dig en fra forrige Aar, naar han hører, at den er til en Syg; kjøb ogsaa et Pund Sukker og et Fjerdingspund Mandler.“

„Saa sagte, saa sagte!“ sagde Momo. „Troer Du, at de ville give mig det paa Kredit eller paa mit ærlige Ansigt?“

„Her er Penge til at betale med,“ sagde Bedstemoderen og rakte ham et Firepjasterstykke.

„Guld!“ raabte Momo forbauset, det var første Gang, at han saae dette Metalpræget; „hvor Fanden har Du faaet det fra?“

„Hvad vedkommer det Dig?“ svarede Tante Maria, „bland Dig ikke i Ting, der ikke angaae Dig. Naa, skynd Dig og kom hurtig tilbage.“

„Det manglede blot, at jeg skulde agere Tjener for den fordømte Maage! Jeg gaaer ikke, ikke for Katalonierne.“

„Afsted, Dreng, og det hurtig.“

„Jeg gaaer ikke, om man saa slog mig ihjel!“ sagde Momo forbittret.

„José,“ sagde Tante Maria, da hun saae Hyrden komme ud af sit Huus, „gaaer Du til Byen?“

„Ja, Sennora, hvad har De at befale?“

Den gode Kone meddeelte ham sit Ønske og tilføiede: „Denne slemme Dreng Momo vil ikke gaae og jeg tør ikke sige det til hans Fader, thi han er lutter Fyr og Flamme og vilde give Knegten saamange Prygl, at der ikke blev Heelt tilbage af ham.“

„Javist, plei kun Ravnen,“ sagde Momo, „for at den bagefter kan hugge Øinene ud af Hovedet paa Dig. Du skal nok faae at see, hvorledes hun vil lønne Dig. Tiden vil vise det.“

Niende Kapitel.

En Maaned efter det Nysfortalte befandt Marisalada sig betydelig bedre og røbede aldeles intet Ønske om at komme tilbage til sin Fader.

Stein var fuldkommen helbredet. Hans godmodige Karakteer og naturlige Sympathi knyttede ham daglig fastere til den lille Kreds af gode, jevne og ædle Mennesker, i hvilken han levede. Hans Modløshed forsvandt lidt efter lidt og han forsonede sig atter med Livet og Menneskene.

En Aften stod han lænet mod den Deel af Klostermuren, som vendte ud mod Havet, og betragtede det storartede Skuespil af et Uveir. Skyerne fore, pidskede af Sydvestvinden, over Hovedet paa ham. De laveste, sorteste og tungeste saae ud som en forfalden Kathedralkirkes gamle Kuppel. Idet de udgjøde deres Indhold over Jorden, kom et andet lysere og lettere Lag tilsyne, der kappedes i Hurtighed med Vinden, som jagede dem, medens gjennem dem andre, høiere og hvidere Skyer tittede frem, som fore endnu hurtigere afsted, som om de frygtede for at smudse deres hvide Gevandter ved Berørelsen med de andre.

Alle levende Væsener havde søgt Ly mod de rasende Elementer og den skrækkelige Duet mellem det brølende Hav

og den hylende Storm overdøvede enhver Lyd. Træerne paa Sletten bøiede deres Toppe for Vinden, som tabte sig dumpt truende i det Fjerne. Det oprørte Hav dannede taarnhøie Bølger og Brændingen brødes med et saadant Raseri mod Fortet San Cristobals Klipper, at de tørre og gule Figenblade oversprøitedes med Skum.

„Er De en Vandbeholder, Don Federico, siden De vil optage alt det Vand, der falder ned fra Himlen?" sagde Hyrden José til Stein, „lad os gaae ind, Husene ere gjorte for saadant Veir. Mine stakkels Faar vilde give Meget til at kunne komme under Tag."

De gik begge ind i Huset, hvor de fandt Familien Alerza forsamlet om Ilden.

Til Venstre for Kaminen sad Dolores paa en lav Stol med den Spæde paa Armen, som uophørlig bevægede sine nøgne Been og Arme og lo til sin Broder Anis. Denne sad meget gravitetisk paa Kanten af en tom Kurv, med Ansigtet vendt mod Ilden, og holdt sig stiv og ubevægelig af Frygt for at tabe Ligevægten og falde ned i Kurven, Noget, som hans Moder havde spaaet ham vilde skee.

Paa høire Side af Kaminen sad Tante Maria og spandt, medens hendes to Sønnedøttre havde taget Plads paa tørre Agavestammer. Umiddelbart foran Kaminen sov den stærke Palomo og den alvorlige Morrongo, der af Nødvendighed fandt sig i dette Naboskab, men dog holdt sig i behørig Afstand fra hinanden.

Midt i Stuen stod et lille lavt Bord med en Lampe med fire Bæger, og ved dette sad Broder Gabriel, beskjæftiget med sine Palmekurve, Momo, reparerende den gode Golondrinos Seletøi, og Manuel, som skar Tobak. Over Ilden kogte en Kjedel med Malagabatater, hvid Viin, Honning, Kaneel og Nelliker, og den lille Familie vendtede med Utaalmodighed paa, at Maden skulde blive færdig.

„Kom ind, kom ind!" raabte Tante Maria, da hun fik Øie paa deres Gjæst og Hyrden, „hvad bestille I udenfor i

et saadant Veir, der synes at ville opsluge hele Jorden? Kom herhen, Don Federico, til Ilden. Veed De, at Patienten har spiist som en Prindsesse og nu sover som en Dronning? Hendes Helbredelse skrider fremad med Kjæmpeskridt, ikke sandt, Don Federico?"

„Hendes Bedring overgaaer min Forventning."

„Min Bouillon," sagde Tante Maria med Stolthed.

„Og Æselmelken," tilføiede Broder Gabriel sagte.

„Ganske vist," svarede Stein, „og hun maa ogsaa blive ved at drikke den."

„Jeg har ikke Noget derimod," sagde Tante Maria, „thi gavner den ikke, saa skader den heller ikke."

„Ak, hvor her er hyggeligt!" sagde Stein kjertegnende de Smaa; „gid man kunde leve saaledes altid og blot tænke paa den Dag idag uden at bekymre sig om den kommende."

„Javel, Don Federico," raabte Manuel munter, „Ild er det halve Liv, Brød og Viin den anden Halvdeel."

„Hvad behøver De at tænke paa den kommende Dag?" sagde Tante Maria. „Skal den næste Dag da forbittre os den nærværende?"

„Mennesket er en Vandringsmand," svarede Stein.

„Javel er Mennesket en Vandringsmand," tog Tante Maria atter Ordet, „men naar han kommer til et Sted, hvor det gaaer ham godt, skal han sige som Elias eller den hellige Petrus, jeg veed ikke bestemt, hvem af dem det var: Her er godt at være, lad os bygge os Huse her."

„Hvis De bliver ved at tale om at reise," sagde Dolores, „ville vi troe, at vi have fornærmet Dem og at det ikke behager Dem her."

„Hvem taler om at reise midt i December?" spurgte Manuel. „Seer De da ikke, kjereste bedste Herre, hvilke Luner Havet har? Hør blot, hvilke Viser Blæsten synger. Hvis De vil gaae tilsøes i et saadant Veir, vil det gaae Dem ligesaa galt som i Krigen i Navarra."

„Desuden," tilføiede Tante Maria, „er den Syge ikke ganske helbredet endnu."

„Hør, Moder," sagde Dolores, der var beleiret af Børnene paa alle Sider, „hvis De ikke skaffer mig Børnene fra Halsen, ville Bataterne aldrig komme til at koge."

Bedstemoderen satte Spinderokken i en Krog og kaldte sine Børnebørn til sig.

„Vi komme ikke, hvis Du ikke vil fortælle os en Historie," raabte de i Munden paa hverandre.

„Saa skal jeg da fortælle Eder en," svarede den gode Gamle.

Børnene kom nu nærmere, Anis indtog atter sin Plads paa Kurven og hun begyndte saaledes:

„Halvhanen."
Et Eventyr.

Der var engang en smuk Høne, som levede meget tilfreds i en Hønsegaard, omgiven af sin talrige Familie, blandt hvilken fandtes en lille hæslig og vanskabt Hane. Moderen holdt imidlertid meest af denne, thi saaledes gjøre Mødre altid. Dette Misfoster skrev sig fra et ganske lille bitte Æg. Det var kun en halv Hane og saae ud, som om Salomons Sværd havde fuldbragt paa det den Dom, som den vise Konge fældte ved en vis Leilighed. Den havde kun eet Øie, een Vinge og een Fod, men var desuagtet ligesaa indbildsk som sin Fader, der var den stolteste, modigste og smukkeste Hane, som fandtes i alle Gaarde i tyve Miles Omkreds. Den lille Hane betragtede sig som sin Slægts Fønix. Naar de andre Haner gjorde Nar ad den, troede den, at det skete af Misundelse, og naar de unge Høner gjorde det, sagde den, at det var af Ærgrelse over, at den brød sig saa lidt om dem.

En Dag sagde den til sin Moder: „Hør, Moder, dette

Landliv kjeder mig, jeg har besluttet at drage til Hoffet, jeg vil see Kongen og Dronningen."

Den stakkels Moder begyndte ved disse Ord at skjælve. „Hvem har dog sat Dig saadanne Taabeligheder i Hovedet, Barn?" udbrød hun. „Din Fader har aldrig været udenfor Landsbyen og dog altid været en Prydelse for sin Slægt. Hvor vil Du finde en Gaard som den, Du har her? Hvor en prægtigere Mødding, sundere og rigeligere Føde, en saa varm Sti tæt ved Veien og en Familie, der holder saameget af Dig?"

„Nego," sagde Halvhanen paa Latin, den var nemlig meget indbildsk af sin Lærdom, „mine Brødre og Søstre ere uvidende Dumrianer."

„Men Sønneke," gjenmælede Moderen, „har Du da ikke seet Dig i Speilet? Veed Du ikke, at Du mangler et Øie og en Fod?"

„Siden Du berører denne Sag," svarede Halvhanen, „vil jeg sige Dig, at Du burde synke i Jorden af Skam over at see mig i denne Tilstand. Du og ingen Anden er Skyld deri. Af hvilket Æg er jeg født? Af et gammelt Haneæg."[1])

„Nei, mit Barn," svarede Moderen, „af disse Æg komme kun Basilisker. Du er kommet af det sidste Æg, jeg lagde, og Du er bleven svagelig og mangelfuld, fordi det var det sidste. Det var virkelig ikke min Skyld."

„Maaskee træffer jeg en duelig Kirurg, der kan skaffe mig de manglende Lemmer," sagde Halvhanen rød i Kammen. „Der er Intet at gjøre derved, jeg reiser."

---

[1]) Ifølge Folkeovertroen lægge de gamle Haner et Æg, af hvilket efter syv Aars Forløb fremkommer en Basilisk. Denne dræber ved sit Blik den Første, den seer, men døer selv, naar den Anden seer den først.

Da den stakkels Moder saae, at Halvhanen ikke vilde lade sig rokke i sit Forsæt, sagde hun:

„Hør idetmindste et godt Raad af en kjerlig Moder, min Søn. Gaae om muligt ikke forbi Kirker, hvori den hellige Petrus' Billede findes; den hellige Apostel holder ikke meget af Haner og endnu mindre af deres Galen. Vogt Dig ogsaa for visse Mennesker, som man kalder Kokke, thi de ere vore Dødsfjender og dreie i et Nu Halsen om paa os. Og nu, min Søn, være Gud og Vandringsmændenes Skytspatron, den hellige Rafael, med Dig. Gaae og bed din Fader om hans Velsignelse."

Halvhanen nærmede sig sit hæderlige Ophav, bøiede Hovedet for at kysse hans Fod og bad om hans Velsignelse. Den ærværdige Hane gav ham den med mere Værdighed end Ømhed, thi formedelst hans heftige Karakteer holdt han ikke af ham. Moderen blev saa rørt, at hun maatte aftørre sine Taarer med et vissent Blad.

Halvhanen begav sig nu paa Marchen efter at have slaaet med Vingen og galet tre Gange til Afsked. Da den kom til Bredden af en næsten udtørret Bæk — det var nemlig Sommer — standsedes tilfældig Vandet af nogle Grene. Da Bækken saae den Reisende, sagde den:

„Du seer, hvor svag jeg er, min Ven; jeg kan knap gjøre et Skridt og mangler Kræfter til at fjerne disse Grene, som spærre Veien for mig. Jeg kan ligesaa lidt gjøre en Omvei og paa den Maade omgaae dem, da det vilde udmatte mig formeget. Du kan imidlertid med Lethed hjælpe mig ud af denne Nød ved at støde dem bort med dit Næb. Til Gjengjæld kan Du ikke blot slukke din Tørst i mig, men ogsaa gjøre Regning paa mig, saasnart Himmelens Vand atter har givet mig Kræfter."

Hertil svarede Halvhanen:

„Jeg kan godt, men vil ikke. Seer jeg maaskee ud som en elendig og smudsig Bæks Tjener?"

„Du vil komme til at mindes mig, naar Du tænker mindst derpaa," mumlede Bækken med svag Stemme.

Noget længere frem mødte den Vinden, som laa udstrakt og næsten livløs paa Jorden.

„Min kjere Hane," sagde den, „i denne Verden trænge vi Alle til hverandre. Kom nærmere og see paa mig. See blot, i hvilken Tilstand Solens Hede har bragt mig, der er saa mægtig og stærk, der optaarner Bølgerne, ødelægger Markerne og ingen Modstand finder mod mine Stød? Disse Hundedage have næsten dræbt mig. Beruset af Duften af Blomsterne, hvormed jeg legede, sov jeg ind og nu seer Du mig her afmægtig. Hvis Du med dit Næb vil løfte mig to Fingerbreder fra Jorden og vifte mig lidt med din Vinge, vilde jeg kunne svinge mig i Veiret og naae min Hule, hvor min Moder og mine Søstre, Stormene, ere beskjæftigede med at reparere gamle Skyer, som jeg har revet itu. Naar de have givet mig lidt at spise, faaer jeg atter nye Kræfter."

„Min Herre," svarede den slette Hane, „De har tit drevet Deres Spas med mig, stødt mig bagfra og blæst min Hale fra hverandre ligesom en Vifte, saa at Alle, der saae mig, gjorde Nar ad mig. Nu er Deres Time slaaet, min Ven; paa Gjensyn, Herr Spøgefugl."

Med disse Ord galede Halvhanen høit, slog sig stolt for Brystet og gik videre.

Midt paa en afmeiet Ager, som Bønderne havde stukket i Brand, hævede sig en lille Røgstøtte. Da Halvhanen kom i Nærheden af den, saae den en lille bitte Gnist, der hvert Øieblik truede med at gaae ud.

„Kjereste Halvhane," sagde Gnisten, da den saae denne, „Du kommer i rette Tid for at redde mit Liv. Jeg ligger paa det Yderste af Mangel paa Næring. Jeg veed ikke, hvor min Redningsmand, Vinden, er, som ellers bestandig hjælper mig i min Nød. Bring mig noget Straa, for at der atter kan komme Liv i mig."

„Hvad vedkommer det mig?“ svarede Halvhanen. „Kre-peer, hvis det kan more Dig; jeg gad nok vide, naar jeg skulde komme til at savne Dig?“

„Hvem veed, om Du ikke vil savne mig en Dag?“ svarede Gnisten. „Man skal aldrig sige: jeg drikker ikke af dette Vand.“

„Ja saa, Du truer ovenikjøbet?“ sagde det ondskabsfulde Dyr. „Jeg skal lære Dig.“

Og med disse Ord tildækkede det Gnisten med Aske og begyndte derpaa at gale, som om det havde gjort en rigtig Heltegjerning.

Halvhanen kom nu til Hovedstaden og gik forbi en Kirke, der, efter hvad man fortalte den, var indviet til St. Petrus. Her stillede den sig for Døren og galede fig hæs, blot for at ærgre den Hellige rigtig og have den Fornøielse at være sin Moder ulydig.

Da den kom i Nærheden af Paladset, hvor den vilde gaae ind for at see Kongen og Dronningen, raabte Skild-vagterne: Tilbage. Den vendte da om og gik gjennem en Bagdør ind i et meget stort Værelse, hvor den saae en Mængde Mennesker gaae ind og ud. Den spurgte, hvem det var, og erfarede, at det var Hans Majestæts Kokke. Iste-detfor at flygte, som dens Moder havde raadet den, gik den indenfor, men en af Kokkedrengene snappede den og dreiede i en Fart Halsen om paa den.

„Heida Vand,“ raabte han, „kom her og kog den stakkels Synder.“

„Vand, min kjere Fru Cristallina,“ sagde Hanen, „gjør mig den Tjeneste ikke at koge mig. Hav Medlidenhed med mig.“

„Havde Du maaskee Medlidenhed, Du slette Kreatur, dengang jeg bad Dig om Hjælp?“ svarede Vandet kogende af Vrede og overskyllede den fra Øverst til Nederst, medens Kokkedrengene plukkede den saaledes, at den ikke beholdt en Fjer tilbage.“

Paca, som laa paa Knæ ved Siden af Bedstemoderen, blev ganske rød i Hovedet og saae meget bedrøvet ud.

„Derpaa," vedblev Tante Maria, „tog Kokken Hanen og satte den i Ovnen."

„Ild, straalende Ild," skreg den Ulykkelige, „Du, der er saa mægtig og skinnende, vær barmhjertig og dæmp din Flamme, sluk din Brand og brænd mig ikke."

„Ondskabsfulde Dyr," svarede Ilden, „hvor tør Du tiltale mig, efterat have koalt mig, under Paaskud af, at Du aldrig vilde komme til at trænge til min Hjælp? Kom nærmere, saa skal jeg vise Dig, hvad jeg duer til."

„Og den brændte virkelig Halvhanen saaledes, at den blev til Kul."

Paca fik Taarer i Øinene.

„Da Kokken saae, i hvilken Tilstand den befandt sig," vedblev Bedstemoderen, „tog den den i Benet og kastede den ud af Vinduet. Her tog Vinden fat i den.

„Vind," raabte Halvhanen, „elskede, tilbedte Vind, Du, der hersker over Alle og ikke adlyder Nogen, Du, den Mægtige blandt de Mægtige, hav Medlidenhed med mig og lad mig ligge i Fred paa denne Mødding."

„Lade Dig ligge!" brølte Vinden og dreiede den om i en Hvirvel, „aldrig i Verden!"

Pacas Taarer rullede nu ned ad hendes Kinder.

„Vinden," vedblev Bedstemoderen, „satte Halvhanen paa Spidsen af et Kirketaarn. Den hellige Petrus udstrakte Haanden og naglede den fast der. Siden den Tid sidder den der, sort, mager og fjerløs, gjennempidsket af Regnen og stødt af Vinden, mod hvilken den altid dreier Halen. Den hedder ikke mere Halvhane, men Veirhane, og der bøder den nu for sine Synder, sin Ulydighed, Stolthed og Slethed."

„See engang, Bedstemoder," sagde Pepa, „Paca græder over Halvhanen. Det, Du fortalte, er jo kun et Eventyr, ikke sandt?"

„Naturligviis," sagde Momo, „der er ikke et sandt Ord i det Hele, men selv om saa var, er det jo en Dumhed at græde over en Døgenigt, der fik sin fortjente Straf."

„Da jeg var i Cadix for tredive Aar siden," tog Bedstemoderen atter Ordet, „saae jeg Noget, som jeg endnu husker grant og som jeg skal fortælle Dig, Momo. Gud give, at Du heller ikke vilde glemme det. Det var en forgyldt Indskrift over Fængslets Port, der lød saaledes: Had Forbrydelsen, men hav Medlidenhed med Forbryderen. Ikke sandt, Don Federico, det er ligesom et Skriftsprog?"

„Om Ordene end ikke ere de samme," svarede Stein, „er Meningen ialtfald den samme."

„Men Paca har endnu Taarer i Øinene," sagde Momo.

„Er det da urigtigt at græde?" spurgte den Lille Bedstemoderen.

„Nei, mit Barn, tvertimod, af Medlidenhedens og Angerens Taarer danner Englenes Dronning sit Diadem."

„Hvis Du siger et Ord endnu, Momo," sagde Hyrden, „for at bedrøve min Guddatter, dreier jeg Halsen om paa Dig ligesom Kokken gjorde ved Halvhanen."

„Der kan Du see, hvor godt det er at have en Gudfader," sagde Momo til Paca.

„Det er heller ikke saa galt at have en Guddatter," svarede Paca stolt.

„Virkelig?" spurgte Hyrden, „og hvorfor?"

Paca gik hen til sin Gudfader, der kjerlig tog hende paa Skjødet, og begyndte følgende Fortælling, idet hun dreiede Hovedet om for at see paa ham:

„Der var engang en fattig Mand, saa fattig, at han ikke havde Noget at give sit ottende Barn paa, som Storken skulde bringe ham, og Intet at give de syv Andre at spise. En Dag forlod han sit Hjem, da det skar ham i Hjertet at høre dem græde og bede om Brød. Han gik,

uden at vide hvorhen, og efterat han var gaaet og gaaet hele Dagen, kom han om Natten — naa, hvorhen troer Du vel, at han kom, Gudfader — han kom til en Røverhule. Røverkaptainen kom ud for at see, hvem det var. Hvem er Du og hvad vil Du? spurgte han med Tordenstemme. Herre, svarede den fattige Mand knælende, jeg er en Ulykkelig, der ikke gjør Nogen Ondt, og er gaaet hjemmefra for ikke at høre mine stakkels Børn bede om Brød, som jeg ikke kan give dem. Røverkaptainen havde Medlidenhed med den stakkels Mand, og efter at have givet ham at spise og foræret ham en Pung med Penge og en Hest, sagde han til ham: Gaae nu og naar Storken har bragt Dig det andet Barn, saa lad mig det vide, jeg vil da staae Fadder til det."

„Nu kommer det," sagde Hyrden.

„Vent lidt," vedblev Barnet, „saa skal Du faae at høre, hvorledes det gik. Manden gik nu hjem ude af sig selv af Glæde. Hvor mine Børn ville blive glade! tænkte han. Da han kom hjem, havde Storken allerede bragt Barnet, som laa i Sengen hos Moderen. Han gik nu tilbage til Hulen og fortalte Røveren, hvad der var skeet, og Kaptainen lovede at indfinde sig i Kirken samme Aften for at holde sit Ord. Det gjorde han ogsaa og holdt Barnet over Daaben og forærede det en Pose fuld af Penge."

Kort efter døde Barnet og kom op i Himlen. Den hellige Petrus, der stod ved Porten, sagde, at det maatte gjerne komme ind. Men Barnet svarede: Jeg gaaer ikke ind, naar min Gudfader ikke kan komme med.

Hvem er da din Gudfader? spurgte Apostlen.

En Røverkaptain, svarede Barnet.

Du kan komme ind, mit Barn, sagde St. Petrus, men ikke din Gudfader.

Barnet satte sig meget bedrøvet ved Porten og støttede Hovedet i Haanden. Den hellige Jomfru kom tilfældig gaaende forbi og sagde til det:

Hvorfor gaaer Du ikke indenfor, mit Barn?

Barnet svarede, at det vilde ikke gaae ind uden sin Gudfader, og at den hellige Petrus havde sagt, at det var en Umulighed. Barnet kastede sig nu paa Knæ, foldede sine smaa Hænder og græd saa bitterlig, at Jomfruen, der er Barmhjertighedens Moder, forbarmede sig over dets Smerte. Hun gik bort og kom tilbage med et lille Guldbæger, som hun gav Barnet med de Ord:

Opsøg din Gudfader og sig ham, at naar han har fyldt dette Bæger med Angerens Taarer, kan han følge Dig ind i Himlen. Tag disse Sølvvinger og flyv.

Røveren sov paa en Klippe med sit Gevær i den ene Haand og en Dolk i den anden. Da han vaagnede, saae han sidde paa en Lavendelbusk et smukt nøgent Barn med Sølvvinger, der skinnede i Solen, og et Guldbæger i Haanden.

Røveren gned sine Øine og troede, at han drømte, men Barnet sagde til ham: Nei, Du drømmer ikke. Jeg er din Guddatter. Og nu fortalte det ham Alt, hvad der var skeet. Da aabnedes Røverens Hjerte ligesom et Granatæble og Vandet strømmede ud af hans Øine som af en Kilde. Hans Smerte var saa mægtig og hans Anger saa stor, at de gjennemborede hans Hjerte som to Dolke, og han døde. Barnet tog nu Bægeret, der var fuldt af Taarer, og fløi med sin Gudfaders Sjel til Himlen, hvor de gik ind og hvor vi, om Gud vil, Alle engang skulle komme.

„Og nu, Gudfader," vedblev Pigen og dreiede Hovedet om og saae Hyrden lige i Øinene, „der seer Du, hvor godt det er at have en Guddatter."

Just da Pigen endte sin Historie, hørtes en stærk Larm; Hunden reiste sig, spidsede Øren og beredte sig til Forsvar, Katten strækkede sig, saae sig ængstelig om og gjorde sig færdig til at flygte. Men Skrækken afløstes snart af en munter Latter. Anis var nemlig falden i Søvn under Søsterens Fortælling, havde tabt Ligevægten og opfyldt sin Moders Spaadom; han var falden i Kurven, hvor hele hans

lille Person forsvandt med Undtagelse af Fødderne. Moderen tog ham ærgerlig i Trøiekraven, trak ham op og holdt ham trods hans Modstand en Stund i Luften ligesom en Gliedermand.

Medens Moderen skjændte og de Andre loe, brølte Anis, der havde en lidenskabelig Karakteer, af Raseri.

„Græd ikke, Anis," sagde Paca, „græd ikke, jeg skal give Dig to Kastanier, som jeg har i Lommen."

„Er det sandt?" spurgte Anis.

Paca tog Kastanierne op og gav ham dem og istedetfor Taarer saaes pludselig to Rækker hvide Tænder skinne i Skjæret fra Ilden.

„Broder Gabriel," sagde Tante Maria, „De har jo sagt, at De har Ondt i Oinene, hvorfor arbeider De da om Aftenen?"

„Jeg har havt Ondt i dem," svarede Broder Gabriel, „men Don Federico har givet mig Noget, som har kureret dem."

„Don Federico kan kjende mange Midler for Oinene," bemærkede Hyrden, „men han kjender ikke et, som aldrig slaaer feil."

„Hvis De kjender et saadant, vilde jeg takke Dem meget for at meddele mig det," sagde Stein.

„Jeg kan ikke sige det," svarede Hyrden, „thi skjøndt jeg veed, at det findes, kjender jeg det dog ikke."

„Hvem kjender det da?" spurgte Stein.

„Svalerne," svarede Hyrden.[1])

---

[1]) Skjøndt Folkesagnene ere udsmykkede af en rig og poetisk Indbildningskraft, have de dog altid et Udspring. I anden Deel af Værket Simples incognitos en la medicina (ubekjendte Lægemidler) af Fraay Estevan de Villa, trykt i Burgos i Aaret 1654, findes følgende Sted, der stemmer overeens med Hyrdens Ord: „Hunden har lært Brækmidlet ved at æde Græs, som har denne Virkning paa den. Naar Nilhesten finder, at den er for fuldblodig, aarelader den sig ved at aabne en Aare med Spidsen af et Rør, og vælter sig derpaa i Leret, som atter lukker Saaret. Svalen gjør sine Unger seende ved at smøre deres Oine med en Salve af en Plante, som den har givet Navn; den kaldes nemlig efter sin Opdager Svalen hirundinaria. osv."

„Svalerne?"

„Ja, min Herre," vedblev Hyrden, „der er en Urt, som man kalder Kongesløite, og som kun Svalerne see og kjende. Naar deres Ungers Øine blive udkrasede, bestryge de dem med denne Urt, hvorved de atter faae Synet. Samme Urt kan ogsaa, blot ved Berørelsen, bryde Jern, og naar Høstfolkenes Leer gaae i Stykker, uden at de kunne begribe, hvorledes det gaaer til, er det, fordi de have rørt ved en Kongesløite. Hvormeget man imidlertid har søgt efter den, har dog Ingen fundet den, hvilket er en sand Guds Styrelse, thi hvis man fandt den, vilde al Sikkerhed ophøre, da hverken Laase eller Slaaer længere vilde holde."

„Hvilke Ting dog den José kan fordøie!" sagde Manuel leende. „Han kan endnu en anden Historie, Don Federico, hvorpaa han troer som paa et Evangelium, nemlig at Hugormene ikke døe."

„Ja, det er en bekjendt Sag, at Hugormene ikke døe," gjenmælede Hyrden. „Naar de see, at Døden nærmer sig dem, kaste de Hammen og løbe deres Vei. Med Aarene blive de Slanger, lidt efter lidt faae de Skjæl og Vinger, indtil de tilsidst blive til Drager og flyve ud i Ørkenen. Men Du troer Intet, Manuel. Du vil vel ogsaa negte, at Fiirbenene ere Fjender af Kvinder og Venner af Mænd? Hvis Du ikke vil troe det, saa spørg gamle Miguel."

„Veed han det?"

„Ja, han har selv oplevet det."

„Hvorledes gik det til?" spurgte Stein.

„Da han engang sov paa Marken," svarede José, „krøb en Hugorm hen til ham, men neppe saae et Fiirbeen, der sad i et Gjerde, den nærme sig, førend det krøb frem for at forsvare gamle Miguel, og Slangen og Firbenet, der vare lige store, begyndte nu at slaaes. Men da gamle Miguel endnu ikke vaagnede, stak Fiirbenet Enden af sin Hale ind i hans Næse. Herved vaktes gamle Miguel og

skyndte sig bort i en Fart. Fiirbenet er en god Orm og Mennesket hengivent; det lægger sig aldrig ved Solnedgang, førend det er løbet ned ad Væggen og har kysset Jorden."

Da Talen kom paa Svalerne, havde Paca sagt til Anis, der sad paa Gulvet mellem Søstrene med Benene overkors og saae ud som Stortyrken en miniature: „Anis, veed Du, hvad Svalerne sige?"

„Nei, de have ikke talt til mig?"

„Hør saa efter, de sige," og Pigen sang nu hurtig, idet hun efterlignede Svalernes Piben:

Spiis og drik,
Lev kun flot;
Dog vær kvik
Skal det gaae godt!
Og fly, fly, fly!
Beatriiiiz!

„Og derfor flyve de bort?" spurgte Anis.

„Derfor," forsikkrede Søsteren.

„Jeg holder meget af dem," sagde Pepa.

„Hvorfor?" spurgte Anis.

„Det skal jeg sige Dig," svarede Pigen, „fordi

Af Kristi Hoved paa Golgatha
Drog Svalerne Tornene ud,
Men ud af hans Lemmers blødende Saar
Stillidser Sømmene drog.

„Og hvad gjorde Spurvene?" spurgte Anis.

„Spurvene," svarede hans Søster, „have, saavidt jeg veed, aldrig gjort Andet end æde og slaaes."

Imidlertid havde Dolores med det indsovede Barn paa Armen dækket Bordet og med den Haand, der var fri, stillet

Bataterne midt paa det og givet Hver sin Part. Børnene spiste af hendes egen Tallerken og Stein lagde Mærke til, at Dolores ikke engang smagte paa den Mad, som hun havde tillavet med saamegen Omhu.

„De spiser ikke, Dolores?" sagde han.

„Kjender De ikke Ordsproget?" svarede hun leende, „den, der bar Børn, døer ikke af en fordærvet Mave. Det, de spise, gjøre mig fed, Don Federico."

Momo, som sad i Nærheden af dem, trak sin Tallerken tilbage, for at hans Søster ikke skulde komme i Fristelse at tage Noget af dens Indhold.

Hans Fader bemærkede det og sagde:

„Vær ikke begjerlig, thi det er en simpel Last, og ikke gjerrig, thi det er en Last, som er eiendommelig for slette Mennesker. En Gnier faldt engang i en Flod. En Bonde, der saae, at Strømmen rev ham med sig, rakte Armen ud og sagde: Giv mig Haanden! Men hvorledes skulde han kunne give Noget! Hellere end at give lod han sig rive med af Strømmen. Hans Skjæbne vilde, at Vandet førte ham i Nærheden af en Fisker, der sagde til ham: Tag min Haand, Mand. Da Talen her kun var om tage, var Fyren hurtig ved Haanden og blev reddet."

„Du skulde ikke fortælle din Søn saadan Snak, Manuel," sagde Tante Maria, „men foreholde ham som et Exempel, hvorledes det gik den slette Rigmand, der ikke vilde hjælpe en stakkels svag Mand med et Stykke Brød eller en Drik Vand. Gud give, sagde den Fattige, at Alt, hvad Du rører ved, maa forvandles til Guld og Sølv, hvorpaa Du sætter saamegen Priis. Og saaledes skete det. Alt, hvad der befandt sig i den Riges Huus, blev til de nævnte Metaller, der vare ligesaa haarde som hans Hjerte. Piint af Sult og Tørst gik han ud paa Marken og da han her fik Øie paa en Kilde med krystalklart Vand, iilte han graadig hen til den, men ligesom han berørte Vandet med sine Læber, stivnede det og blev til Sølv. Han vilde plukke en

Appelsin af et Træ, men den forvandledes ved Berørelsen til Guld, og han døde fortvivlet og forbandende det, hvorved han havde hængt saameget."

Manuel, Familiens Fritænker, rystede paa Hovedet.

„Seer De, Tante Maria," sagde José, „Manuel troer det ikke. Han troer heller ikke, at paa Maria Himmelfartsdag i det Øieblik, Hostien under Messen løftes i Veiret, alle Blade paa Træerne forene sig to og to og danne et Kors; de, der staae lige op, bøie sig, og de hængende hæve sig, og ikke et holder sig tilbage. Han troer ligesaa lidt, at man, naar man den 10de August, paa hvilken Dag den hellige Laurentius blev brændt paa en Rist, graver i Jorden, finder Kul overalt."

„Naar Dagen kommer," svarede Manuel, „skal jeg i dit Paasyn grave et Hul i Jorden, José, og saa skulle vi dog see, om jeg ikke kan overbevise Dig om, at der ikke er Noget herom."

„Naa, og hvad Mærkeligt vilde der saa være i, at Du ikke fandt Kul?" sagde hans Moder. „Troer Du maaskee, at Du finder dem, naar Du søger uden at troe? Men Du bilder Dig ind, Manuel, at man ikke skal troe, hvad der ikke er en Troesartikel, og at Troen er for Narre, men det er den ikke, min Søn, den er for de Kloge."

„Men, Moder," indvendte Manuel, „der findes en Middelvei mellem at løbe og staae stille."

„Men hvorfor skal man beskjære Troen, der, naar Alt kommer til Alt, dog er den første af alle Dyder, saamegei?" vedblev den skikkelige Gamle. „Hvad vilde Du tænke, min kjere Søn, naar jeg sagde til Dig: Jeg har født Dig, opdraget Dig, ledet dine første Skridt og altsaa opfyldt min Pligt? Hvis jeg betragtede Moderkjerlighed blot som en Pligt?"

„Saa vilde jeg troe, at Du ikke var en god Moder."

„Godt, min Søn, anvend nu dette paa det, vi talte om. Den, der troer kun af Pligt og kun det, som han ikke kan undgaae at troe, naar han ikke vil være en Kjætter, er en slet Kristen, ligesom jeg vilde være en slet Moder, naar jeg kun elskede Dig af Pligt."

„Hvorfor vil De ikke smage paa mine Batater, Broder Gabriel?" spurgte Dolores.

„Det er Fastedag for os idag," svarede Broder Gabriel.

„Ih, hvad, der er jo hverken Klostre eller Ordensregler eller Faste mere," sagde Manuel for at faae den gamle Mand til at deeltage i det fælles Maaltid, „desuden har De jo i fulde tresindstyve Aar holdt Reglerne og kan altsaa uden Betænkning spise Batater; De bliver nok alligevel salig."

„Tilgiv mig," svarede Broder Gabriel, „men jeg vedbliver at faste som tidligere, saalænge Pater Prioren ikke har givet mig Dispensation."

„Det er ret, Broder Gabriel," sagde Tante Maria. „Du skulde ikke spille Fristerens Rolle, Manuel."

Hermed reiste den Gamle sig, satte Tallerkenen, som Dolores havde fyldt til Lægbroderen, i et Skab i Væggen og sagde:

„Her sætter jeg det til Dem til imorgen, Broder Gabriel."

Da Maaltidet var tilende, blev der læst en Bøn, under hvilken Mændene aftoge Hattene, som de pleiede at bære inden Døre.

Efter Bønnen sagde Tante Maria:

„Lovet være Herren, der giver os at spise. Amen. Ligesom han skjænker os sine Velgjerninger, saaledes gjør han os ogsaa deelagtige i sin Herlighed. Amen. Gud give den Fattige, der Intet har. Amen.

Tiende Kapitel.

Marisalada var allerede i Bedring, som om Naturen vilde belønne Stein og Tante Maria for deres kjerlige Pleie.

Hun havde paa Tilskyndelse af Dolores klædt sig med Omhu og sat sit Haar med Smag.

En Dag, da Stein sad og læste i sit lille Værelse, hvis Vindue gik ud til den store Gaard, hvor Børnene netop legede med Marisalada, hørte han denne efterligne forskjellige Fugles Sang saa skuffende, at han afbrød sin Læsning for at beundre hendes sjeldne Færdighed. Kort efter begyndte Børnene en af de i Spanien brugelige Lege, hvorved der bliver sunget. Marisalada var Moderen og Pepa en Ridder, der friede til hendes Datter. Moderen giver ham Afslag, Ridderen vil med Magt tage sin Brud og hele Dialogen bestaaer af Strofer, der synges til en særdeles ørefaldende Melodi.

Stein, der som ægte Tydsker holdt meget af Musik, lagde Bogen tilside. Han havde aldrig hørt en saa smuk Stemme. Den havde Metallets Reenhed og Styrke og var dertil blød og bøielig som Silke. Stein turde knap aande af Frygt for at tabe en eneste Tone.

„De har nok tabt baade Næse og Mund?“ sagde Tante

Maria, der var traadt ind i Stuen, uden at Stein havde mærket det. „Jeg har jo sagt Dem, at Pigen er en Kanariefugl uden Buur. Pas paa."

Med disse Ord gik hun ud i Gaarden og anmodede Marisalada om at synge en Sang.

Denne negtede det med sin sædvanlige Barskhed.

I det Samme kom Momo ud i Gaarden. Han var i daarligt Humør og drev Golondrina, der var belæsset med Kul, foran sig. Hans Ansigt og Hænder vare kulsorte.

„Kong Melchior!"[1]) raabte Marisalada, da hun fik Øie paa ham.

„Kong Melchior! Kong Melchior!" gjentoge Børnene.

„Naar jeg ikke havde Andet at bestille," svarede Momo rasende, „end at synge og springe som Du, store dovne Kreatur, vilde jeg ikke være sort fra Top til Taa. Heldigviis har Don Federico forbudt Dig at synge, saa at Du da ikke vil rive mine Ørehinder itu."

Istedetfor at svare begyndte Marisalada at synge af fuld Hals.

Det andalusiske Folk har en Mængde Sange, der ledsages af Dands og ere af en snart alvorlig, snart munter Karakteer, saasom el Ole, Fandango, Canna'en, der er ligesaa henrivende som vanskelig at synge, og flere andre. Blandt de sidste udmærker Romancen sig. Dens Melodi er ensformig og vi tør ikke svare for, at den, sat i Musik, vilde falde i Dilettanters og Musikkjenderes Smag. Dens Ynde, for ikke at sige det Fortryllende ved den, bestaaer i den Maade, hvorpaa den Syngende modulerer Stemmen, og dette er Grunden til, at Romancerne, skjøndt kun bestaaende af

---

[1]) En af de tre østerlandske Vise.

faa Toner, ere saa vanskelige at synge rigtig godt. De ere saa eiendommelige for Folket, at vi kun have hørt dem synges fuldkommen smukt af Individer, der hørte til dette, og det endda kun af Faa. Det frembringer et overordentligt Indtryk at høre en smuk Stemme synge en Romance paa den melankolsk-originale Maade om Aftenen i det Frie, en Virkning som vi ikke kunne sammenligne med Andet end den, som Lyden af et Posthorn gjør i Tydskland, naar det besvares af Ekkoet i de store Skove og paa de yndige Søer. Romancernes Text behandle i Almindelighed mauriske Gjenstande eller fromme Legender eller Historien om skrækkelige Misgjerninger.

Disse berømte gamle Romancer, der som en traditionel Melodi have forplantet sig fra Fader til Søn lige til vore Dage, have staaet fastere paa deres faa, til Gehøret betroede Noder end Spaniens Storhed, som støttede sig paa Kanoner og Perus Guldgruber.

Folket har desuden meget smukke og karakteristiske Sange, hvis Melodi er komponeret til Ordene, hvilket ikke er Tilfældet med de ovennævnte.

Maria sang en af disse Sange, som vi gjengive her.

Det var sig paa Don Leon,
Der landed en Riddersvend,
Sit Hjerte han skjænkte en Dame,
Hun gav ham sit igjen.

„Bliv hos mig en Nat endnu,
Blot een endnu eller to;
Min Huusbond er draget i Leding,
Saa længe have vi Ro."

Trygled om Elskov nu Svenden,
Saa stod hendes Huusbond der;
Fra Bjergene kom han tilbage:
„Luk mig op, min Hjertenskjer!"

Gik hun ad Trapperne ned;
Han saae, hendes Kind var rød.
„Er det Feber, der brænder din Kind,
Har en Elsker havt Dig paa Skjød?“

„Ei brænder Feber min Kind,
Ei sad jeg paa Elskers Skjød.
Juveelskrinets Nøgle er borte,
Det var det, der mig fortrød.“

„Jeg har jo en anden af Guld,
Du søgte vel den af Staal.
Men hvis er den Ganger, der vrinsker,
Og ikke vil slaae sig til Taal?“

„Din er den; min Fader har sendt den,
Han sender sin bedste Hest,
At hurtig og let Du kan ride
Til min Søsters Bryllupsfest.“

„Tak have din bolde Fader,
Til Gangere har jeg ei Trang;
Men hvis er det blanke Glavind,
Hvo mon paa Væggen det hang?“

„Dit er det Glavind, min Huusbond,
Min Fader vil, Du det bær',
Han sender Dig det til Værge,
Naar Du drager til Brudefærd.“

„Tak have din bolde Fader,
Dog Værge jeg bar alt som Dreng;
Men hvem er den Frække, som ligger
Der i min Ægtesseng?“

„Det er jo min yngste Søster,
Min Fader har sendt afsted,
At jeg til den Andens Bryllup
Flux kunde følge med.“

Griber han hende om Armen
Og gaaer til Faderen hen:
„Hun har forraadt mig, Fader,
Der har Du din Datter igjen!"

„Min Søn, tag hende tilbage,
Dig blev hun jo skjænket som Brud."
Saa griber han hende om Armen
Og drager til Bjergene ud.

Mod hendes Hjerte han fører
Med Dolken tre kraftige Stød;
Hun døde, da Klokken slog eet:
To Slag — saa var Elskeren død.

Saasnart Sangen var til Ende, tog Stein, der havde et fortræffeligt Gehør, sin Fløite og gjentog Marisaladas Sang Node for Node. Turen var nu til denne at forundre sig og hun saae sig om i alle Retninger for at finde det Sted, hvorfra dette saa troe og nøiagtige Ekko kom.

„Det er ikke Ekkoet, men Don Federico, der blæser i et huult Rør," raabte Børnene.

Maria traadte hurtig ind i det Værelse, hvor Stein sad, og hørte med største Opmærksomhed paa ham, idet hun rokkede frem og tilbage og smilede.

Fra dette Øieblik forvandledes Marias frastødende Uvenlighed mod Stein til en vis Tillid og Lydighed, der høilig forbausede hele Familien. Tante Maria raadede i sin Glæde herover Stein til at benytte den Indflydelse, han lidt efter lidt fik over Pigen, og formaae hende til at bruge Tiden paa en fornuftig Maade, lære Guds Ord at kjende, arbeide og kort sagt blive en god Kristen og forstandig Kvinde, hvis Bestemmelse er at blive Moder og Kone. For at naae det forønskede Maal, tilføiede den skikkelige Gamle, saavelsom for at tæmme Marias stolte Sind og vilde Karakteer, var det bedst at anmode Sennora Rosita, Pigeskolelærerinden, om at tage sig af hende, eftersom den nævnte Skolemesterinde var

en forstandig og gudfrygtig Kvinde og meget ferm i Haandarbeider.

Stein billigede ganske dette Forslag og fik Marisalada overtalt til at gaae ind derpaa mod at love at besøge hende hver Dag og spille paa Fløite for hende.

Pigens naturlige Anlæg for Musik vakte stor Lyst hos hende til at uddanne det og Steins Færdighed gav den første Impuls dertil.

Da Momo hørte, at Marisalada skulde stilles under Rosa Misticas Overopsyn for at lære at sye og koge, men især for, som han udtrykte sig, at lære sund Menneskeforstand, og at det var Doktoren, der havde overtalt hende til dette Skridt, sagde han, at han godt huskede, at Don Federico engang havde fortalt ham, at der i hans Fødeland var visse Mennesker, som kunde faae alle Rotterne til at følge sig ved at blæse paa Fløite.

Senna[1]) Rosa havde efter sin Moders Død oprettet en Pigeskole, der i en lille By kaldes Amiga men i de store Byer bærer det moderne Navn Akademi. I Smaabyerne besøge Børnene Skolen fra Morgen til Middag og der læres ikke Andet end Religion og Syning. I de store Byer lære de derimod at læse, skrive, brodere og tegne. Disse Anstalter kunne naturligviis ikke skabe Vidundere af Lærdom, saalidt som de ere Planteskoler for Kunstnerinder eller Mønstre for en Opdragelse, saaledes som den skal være for emanciperede Fruentimmer. Men til Gjengjæld udgaae fra dem i Regelen dygtige Koner og udmærkede Mødre, hvilket er mere værd.

Saasnart den Syge var kommet sig, opfordrede Stein hendes Fader til for nogen Tid at betroe hende til Sennora Rosa, for at denne kunde træde i Moders Sted hos

---

1) En Forkortelse af Sennora.

den uden Opsigt opvoxede Pige og lære hende hendes Kjøns Pligter.

Da Senna Rosa blev anmodet om at tage den „vilde" Fiskerpige til sig, svarede hun strax afgjort Nei, saaledes som Folk af hendes Karakteer i Almindelighed gjøre i saadanne Tilfælde, men da man gjorde hende indlysende, hvilke gode Følger dette Barmhjertighedsværk vilde have, gav hun efter, som under saadanne Omstændigheder alle religiøse Folk gjøre, for hvem Pligten ikke er noget Konventionelt, men en med fast Haand dragen lige Linie.

Det er ikke til at beskrive, hvad den stakkels Dame maatte gaae igjennem, medens Marisalada var betroet til hendes Varetægt. Ligesaa opsætsig og utrættelig den Sidste var i at finde paa Spilopper, ligesaa stadig opvartede Lærerinden med frugtesløse Straffeprædikener og Formaninger.

To Begivenheder gjorde en Ende paa Sennora Misticas Taalmodighed.

Det var lykkedes Marisalada at anstifte et Slags Sammensværgelse i den under Senna Rosas Kommando staaende Bataillon. Denne Sammensværgelse kom en Dag til Udbrud, i Begyndelsen svagt og ængstelig, men snart dristig og aaben, og dette gik saaledes til.

„Jeg holder ikke af de almindelige Roser," sagde Marisalada pludselig.

„Stille," befalede Lærerinden, hvis strenge Disciplin ikke tillod, at der blev talt i Timerne.

Der blev strax roligt.

Fem Minuter efter sagde en lydelig og temmelig trodsig Stemme:

„Jeg holder ikke af Stokroser."

„Der er Ingen, der spørger Dig derom," sagde Senna Mistica i den Tro, at denne ubetimelige Erklæring var fremkaldt af Marisaladas.

Fem Minuter efter sagde en anden af de Sammensvorne, idet hun tog sit Fingerbøl op, som hun havde tabt:

„Jeg holder ikke af hvide Roser."

„Hvad skal det betyde?" raabte Rosa Mistica nu, idet hendes smaa sorte Øine lynede. „Gjøre I Nar ad mig?"

„Jeg holder ikke af Valmueroser," sagde en af de Mindste og dukkede i det Samme under Bordet.

„Og jeg ikke af Passionsroser."

„Og jeg ikke af Jerichoroser."

„Og jeg ikke af gule Roser."

Marisaladas klare og kraftige Stemme overdøvede alle de Andres, idet hun raabte:

„Jeg kan ikke udstaae visne Roser."

„Jeg kan ikke udstaae visne Roser," gjentoge alle Pigerne i Kor.

Rosa Mistica, som i Begyndelsen blev aldeles forstenet over en saadan Uforskammethed, reiste sig nu, løb ud i Kjøkkenet og vendte tilbage med en Kost.

Ved dette Syn fløi alle Pigerne fra hverandre som en Flok Spurve. Da Rosa var blevet alene, kastede hun Kosten og slog Armene overkors.

„Herre, giv mig Taalmodighed!" udbrød hun, efter at have bestræbt sig af al Kraft for at berolige sig. „Jeg har hørt mig kaldes ved mit Øgenavn med samme Hengivelse som den, hvormed Du bar dit Kors, men denne Tornekrone manglede jeg endnu. Din hellige Villie skee!"

Maaskee havde hun dog tilgivet Marisalada denne Gang, naar der ikke kort efter var indtruffen en anden Begivenhed, som endelig nødte hende til at jage hende bort. Barberens Søn Ramon Perez, der var en stor Guitarspiller, kom nemlig hver Aften for at spille og synge Elskovsviser udenfor Bedesøsterens omhyggelig lukkede Vinduer.

„Don Modesto," sagde hun til sin Leier, „hvis De om Natten skulde høre den Nattesværmer Ramon tude os Ørerne fulde med sin Sang, saa gjør mig den Tjeneste at gaae ud og sige ham, at han skal gaae et andet Sted hen med sin Musik."

„Men lille Rosa," svarede Don Modesto, „jeg kan dog ikke godt lægge mig ud med Drengen, da hans Fader, Gud lønne ham derfor! har barberet mig gratis siden min Ankomst til Villamar. Og dertil kommer, at jeg hører paa ham med Fornøielse, da han unegtelig synger og spiller meget smukt."

„Jeg gratulerer Dem," sagde Senna Rosa, „Deres Øren ere maaskee bombefaste, men hører De ham end med Fornøielse, saa er det ikke Tilfældet med mig. Det kan ikke være behageligt for et ærbart Fruentimmer, at der bliver sunget udenfor hendes Vinduer, og det fører heller ikke til Noget."

Don Modestos Ansigt udtrykte et Svar, der faldt i tre Afdelinger. For det Første Forundring, der syntes at sige: Hvorledes! Gjør Ramon Kour til min Værtinde? For det Andet Tvivl om Muligheden heraf, og for det Tredie Visshed, der lod sig sammensætte i de Ord: Der er ingen Tvivl! Ramon er en Vovehals.

Efter nogen Betænkning vedblev Senna Rosa:

„De kunde let forkjøle Dem ved at gaae ud i den kolde Luft ligefra Sengen. Det er bedre, at De holder Dem rolig og at jeg raader Faarekyllingen til at kjøbe sig en Abekat, naar han vil more sig."

Paa Slaget Tolv hørtes Klimpren af en Guitar og en Stemme, som sang:

„Jeg elsker meer mit mørke Barn
End alle Verdens Lilier.

„Hvilke Dumheder!" raabte Rosa Mistica, idet hun stod op.

Stemmen vedblev at synge:

Mit Barn, naar Du til Messe gaaer,
Sig Glands i Kirken spreder,
Det visnede Græs paa Marken faaer,
Sin Friskhed igjen, hvor Du træder.

„Gud hjælpe os!" udbrød Rosa Mistica, medens hun tog det tredie Skjørt paa, „det Menneske indblander endogsaa Messen i sine vanhellige Sange, og Enhver, som hører ham og veed, at jeg tjener Gud, vil sige, at han synger saaledes for at smigre mig. Vil den Grønskolling maaskee gjøre sig lystig over mig? Det manglede blot."

Rosa gik nu ind i Salen, men hvor stor var ikke hendes Forfærdelse, da hun saae Marisalada staae ved Vinduet og opmærksomt lytte til Sangeren!

„Og hun er ikke engang tretten Aar!" raabte hun og korsede sig. „Men nu er der ingen Børn mere."

Hun tog Marisalada i Armen, trak hende bort fra Vinduet og stillede sig ved samme, netop som Ramon tog et kraftigt Greb i Guitarren og sang af fuld Hals:

Træd hen til Vinduet, kjere Barn,
Og lad dine Øine funkle
Og lad dem opklare med deres Lys
Min Vei her gjennem det Dunkle.

Klimpringen blev stærkere og mere forvirret end nogensinde.

„Jeg skal lyse Dig hjem med en Helvedesbrand," raabte Rosa Mistica forbittret, „Du Vellystning, Du profane og utaalelige Sanger!"

Da Ramon Perez var kommen sig af sin første Overraskelse, skyndte han sig bort uden at see sig om.

Dette Slag var afgjørende. Marisalada blev strax sendt bort, uagtet Don Modesto gik i Forbøn for hende.

„Don Modesto," svarede Rosita, „saalænge denne uforskammede Skabning bliver i mit Huus, er jeg Gud og Menneskene ansvarlig for hendes Handlinger. Men Enhver har nok i at svare for, hvad han selv gjør, uden at han ogsaa skulde paatage sig Andres Synder. Desuden seer De jo, at hun ikke vil lade sig bringe paa den rette Vei, og hvormeget man end dreier hende til Høire, trækker hun dog til Venstre."

Ellevte Kapitel.

Stein havde nu opholdt sig tre Aar i denne afsides Krog af Verden. Overensstemmende med Tænkemaaden i det Land, hvori han levede, lod han hver Dag sørge for sig, eller levede, som Franskmændene sige, au jour le jour, eller lod, som Tante Maria med andre Ord havde raadet ham, ikke den kommende Dag fordærve den nærværende.

Den unge Læge havde i disse tre Aar staaet i Brevverling med sin Familie. Hans Forældre vare døde, medens han opholdt sig ved Armeen i Navarra. Hans Søster havde ægtet en velhavende Forpagter, der havde gjort to dygtige og arbeisomme Landmænd af sin Kones yngre Brødre. Stein var følgelig aldeles fri og sin egen Herre.

Han havde helliget sig Opdragelsen af den unge Pige, der skyldte ham Livet, og skjøndt det var en utaknemmelig og ufrugtbar Jordbund, han dyrkede, var det dog ved stor Taalmodighed lykkedes ham at bibringe den de første Elementer. Derimod oversteg Uddannelsen af Fiskerpigens ualmindelige musikalske Talent langt hans Forhaabning. Hendes Stemme var uforlignelig smuk og Stein, der var en god Musiker, havde ikke vanskeligt ved at lede den rigtig.

Læreren, som havde et kjerligt Hjerte og nærede en næsten blind Tillid til sine Medmennesker, forelskede sig imidlertid i sin Discipel, hvortil Fiskerens overspændte Kjerlighed for sin Datter, samt den gode Tante Marias Beundring for hende bidrog. Begge havde nemlig en sympathetisk, med-

delende Kraft, som ikke kunde forfeile sin Virkning paa en aaben og bøielig Sjel som Steins. Han var følgelig med Pedro Santalô overbeviist om, at hans Datter var en Engel, og med Tante Maria, at hun var et af Verdens Underværker. Stein hørte til de Mennesker, der kunne overvære en Maskerade uden at tænke paa, at der bag de malede Masker findes andre Ansigter, som Individerne have faaet af Naturen. Stein lod sig blænde ligesom Pedro Santalô og Tante Maria.

Mere end alt Andet fortrylledes han imidlertid af Marias klare, søde, udtryksfulde og til Hjertet talende Stemme.

„En Pige," sagde han til sig selv, „der udtrykker de meest ophøiede Følelser paa en saa beundringsværdig Maade, maa nødvendig have en Sjel fuld af Begeistring og Ømhed."

Ligesom Hvedekornet spirer og slaaer Rod i Jorden, førend Spiren kommer for Dagens Lys, saaledes voxede og rodfæstedes denne stille og oprigtige Kjerlighed i Steins Hjerte, førend han blev sig den bevidst.

Maria havde ligeledes fattet Tilbøielighed for Stein, dog ikke af Taknemmelighed for al den Umag, han gjorde sig med hende, eller of Agtelse for hans udmærkede Talenter, eller fordi hun erkjendte hans store Aands- og Hjerteoverlegenhed og ligesaalidt som Følge af den Tiltrækning, Kjerligheden udøver paa den, der indgyder den, nei, hendes Taknemmelighed, Beundring og Tilbøielighed gjaldt Musikeren, Læreren, der indviede hende i sin Kunst. Den Afsondrethed, hvori hun levede, holdt desuden enhver anden Gjenstand, der havde kunnet gjøre ham Forrangen stridig, fjern fra hende. Don Modesto var for gammel til at spille en Rolle paa Kjerlighedens Kampplads, Momo havde, afseet fra, at han var overordentlig styg, bevaret hele sit Had til Marisalada og kaldte hende endnu stedse „Maagen", og hun nærede selv den dybeste Foragt for ham. Rigtignok manglede det ikke

paa unge Lapse i Landsbyen, blandt Andre den lille Barbeer, der stadig sukkede for Maria, men ingen af disse kunde i fjerneste Henseende maale sig med Stein.

Under denne Tingenes Tilstand vare tre Sommere og tre Vintre gaaede som tre Dage og Nætter, da de Begivenheder, som vi nu skulle fortælle, tildroge sig.

I det fredelige Villamar (hvem skulde have forudseet det?) smededes en Intrigue; Anstifteren og Lederen af samme var (hvem skulde have tænkt det?) Tante Maria og hendes Fortrolige (hvem vil ikke falde i Forbauselse herover?) Don Modesto.

Skjøndt det er indiskret eller rettere sagt slet at lure, ville vi dog skjulle os bag hiint Orangetræ, hvis Blomster og Blade ere visnede og affaldne, og lytte efter, hvad de nævnte Fortrolige tale om i al Hemmelighed, medens Broder Gabriel, der, endskjøndt han befinder sig tætved, dog er tusinde Mile borte, er beskjæftiget med at opbinde Salaten, for at den kan blive hvid og fiin.

„Det er ikke blot en Indbildning af mig, Don Modesto," sagde Tante Maria, „men den rene Sandhed; naar man ikke kan see det, har man ingen Øine i Hovedet. Don Federico elsker Marisalada og hun lader til ogsaa at have en Klat tilovers for Doktoren."

„Hvem tænker paa Kjerlighed, Tante Maria?" svarede Don Modesto, i hvis stille og rolige Tilværelse den evige og klassiske Grundsætning om Mars' og Amors Uadskillelighed ikke var bleven realiseret. „Hvem tænker paa Kjerlighed?" gjentog Don Modesto i samme Tone, som om han havde sagt: Hvem tænker paa at spille Billard? eller hvem tænker paa at lade en Drage gaae tilveirs?

„Ungdommen, Don Modesto, Ungdommen, og uden den vilde Verden jo gaae til Grunde. Sagen er imidlertid den, at man maa give ham et lille Stød i Siden, thi det lader til, at Folk fra det Land gaae meget langsomt tilværks. Vor Mand har nu i to Aar elsket sin Nattergal, som han

kalder hende, hvilket en Blind kan see, men jeg er vis paa, at han endnu ikke har sagt: Du har smukke Øine. De, der er en anseet Mand og for hvem Don Federico nærer megen Agtelse, kunde lade falde et lille Ord om Sagen og give et godt Raad til deres og Alles Bedste."

„Det maa De ikke forlange af mig, Tante Maria," svarede Don Modesto, „thi Ramon Perez er interesseret i Sagen, han er min Ven og jeg vil ikke træde op mod ham; han barberer mig gratis og det vilde være urigtigt at handle mod sin egen Interesse. Det gjør ham meget ondt, at Marisalada ikke kan lide ham, og han er bleven saa bleg og mager, at det er en Ynk at see. Fornylig sagde han, at hvis han ikke fik Marisalada til Kone, vilde han sønderbryde sin Guitar og da, han ikke kunde gaae i Kloster, blive en Oprører. Som De seer, Tante Maria, kan jeg ikke undgaae at blive kompromitteret, hvis jeg blander mig deri."

„Men, Herre," sagde Tante Maria, „tager De da Alt, hvad Forelskede sige, for gode Varer? Den stakkels Ramon Perez kan jo ikke engang dræbe en Spurv, hvorledes kan De da troe, at han vilde skyde et kristent Menneske? Tænk blot paa, at naar Don Federico gifter sig, bliver han her for bestandig, og hvilken Lykke vilde det ikke være for os Alle! Jeg forsikkrer Dem, at mit Hjerte er bristefærdigt, naar han taler om at reise. Heldigviis snakke vi ham altid fra det. Og hvilken Lykke vilde det ikke være for Pigen? De maa nemlig vide, at Don Federico fortjener mange Penge. Da han kurerede Alkalden Don Perfectos Søn, gav denne ham hundrede blanke Realer. Hvilket smukt Par det vilde blive, Herr Kommandant!"

„Det n gter jeg ikke, Tante Maria," svarede Don Modesto, „men lad mig være udenfor Sagen og bevare en streng Neutralitet. Jeg har ikke to Ansigter, men kun det, som Ramon barberer."

I dette Øieblik traadte Marisalada ind i Haven. Hun var virkelig ikke mere den uordentlige og pjaltede Pige som tidligere. Hver Morgen kom hun med Haaret smukt sat og omhyggelig paaklædt til Klosteret, ikke dreven af Kjerlighed og Taknemmelighed for dettes Beboere, men for at høre og lære Musik af Stein. Det Kjedelige i at være alene med Faderen drev hende ogsaa hjemmefra.

„Hvor er Don Federico?" spurgte hun strax.

„Han er endnu ikke kommen tilbage fra sine Sygebesøg," svarede Tante Maria. „Han havde over tolv Børn at vaccinere idag. Han tog Lymfen, som han kalder det, af en Koes Yver; at tænke sig, at Køerne have en Modgift mod Kopper. Men sandt maa det være, siden Don Federico siger det."

„Javist er det sandt," gjenmælede Don Modesto, „det er en Sveitser, der har opfundet det. Da jeg var i Gaeta, saae jeg Sveitserne, der danne Pavens Livvagt, men Ingen af dem fortalte mig. at han var Opfinderen."

„Hvis jeg var Hans Hellighed," vedblev Tante Maria, „havde jeg givet Opfinderen fuldstændig Aflad. Sæt Dig, kjere Saladillo, jeg har ret længtes efter at see Dig."

„Nei," svarede Maria, „jeg vil gaae."

„Hvor vil Du gaae hen, hvor man elsker Dig mere?" spurgte Tante Maria.

„Hvad bryder jeg mig om, om man elsker mig?" svarede Marisalada, „hvad skal jeg her, naar Don Federico ikke er her?"

„Nei, see til hende! Du kommer her altsaa blot for at see Don Federico, utaknemlige Barn?"

„Hvorfor skulde jeg ellers komme her?" svarede Maria, „for Romos Skyld, paa hvem Alt er skjævt, baade Øine, Ansigt og Sjel?"

„Du holder altsaa meget af Don Federico?" spurgte den gode Gamle videre.

„Jeg elsker ham," svarede Maria. „Naar det ikke var for hans Skyld, satte jeg aldrig min Fod her, for ikke at træffe sammen med den djævelske Romo, der har en Braad paa Tungen ligesom Gedehamsene paa Bagdelen."

„Og Ramon Perez?" spurgte Maria listig for at overtyde Don Modesto om, at hans Protegé gjerne kunde opgive alt Haab.

Marisalada brast i en lydelig Latter.

„Hvis denne Raton[1]) Perez (dette Ogenavn havde Momo givet Barbeerdrengen)," svarede hun, „skulde falde i Gryden, vil jeg ikke være den Myre, der besynger og begræder ham og navnlig ikke den, der hører ham synge, thi hans Sang angriber mine Nerver, der, som Don Federico siger, ere strammere end Strengene paa en Guitar. Jeg skal vise Dem, hvorledes denne Raton Perez synger, Tante Maria."

Marisalada tog et Agaveblad fra Jorden, af dem, som Broder Gabriel brugte til at beskytte Planterne mod Nordenvindene, og idet hun støttede det til Armen som en Guitar, efterlignede hun paa en grotesk Maade Ramons Fagter og sang efter ham:

Men, kjære Ven, Du seer jo ud
Som Skyggen af dit eget Billed!
Det kommer af, at lidt for høit
Tilveirs mit Maal jeg stilled.

„Ja," bemærkede Don Modesto, der huskede paa Serenaden udenfor Rositas Vinduer, „den stakkels Ramon har altid hævet Blikket for høit."

Ikke engang de følgende Begivenheder havde kunnet faae Don Modesto fra den Tro, at Rosita havde været Gjenstanden for den omtalte Serenade, thi naar Noget førsthavde

---

1) Muus.

sat sig fast i hans Hoved, var det gjemt der ligesom i en Sparebøsse af Leer; han kunde ikke selv faae det ud igjen.

„Jeg gaaer," sagde Maria og kastede Bladet, der traf Broder Gabriel, som vendte Ryggen til og bøiede sig ned over Bedene.

„Jesus!" raabte Broder Gabriel forskrækket, men tog strax igjen fat paa sit Arbeide uden at sige Mere.

„Godt sigtet!" sagde Maria leende; „De kunde bruge mig som Artillerist, Don Modesto, naar De faaer Kanoner til Deres Fort."

„Det er ikke smukt af Dig, Maria, det er en uartig Spøg, som jeg ikke kan lide," sagde den Gamle vred. „Til mig kan Du sige, hvad Du vil, men Broder Gabriel skal Du lade i Fred, da det er det eneste Gode, han har beholdt tilbage."

„Bliv blot ikke vred, Tante Maria," svarede Maagen, „trøst Dem med, at der ikke er Andet af Glas paa Broder Gabriel end hans Briller. Siig til Senna Rosa Mistica, Herr Kommandant, at hun skal flytte sin Pigeskole til Deres Fort, naar De faaer Fireogtyvepundigere, saa at Pigerne kunne være godt beskyttede mod Djævelens, i forstemte Guitarer lurende Efterstræbelser. Jeg gaaer, fordi Don Federico ikke kommer; jeg troer, at han vakcinerer hele Byen, Senna Mistica, Skolelæreren og Alkalden indbefattede."

Den skikkelige Gamle, der var vant til Marias uvenlige Væsen og ikke følte sig krænket deraf, kaldte hende tilbage og opfordrede hende til at sætte sig ved hendes Side.

I den Overbeviisning, at den gode Kone vilde kjøre frem med sit Skyts, tog Don Modesto, fit Løfte om at blive neutral tro, Afsked, gjorde en halv Svingning til Høire og fjernede sig. Tante Maria gav ham imidlertid først et Par Salathoveder og et Knippe Ræddiker.

„Mit Barn," begyndte den Gamle, da de vare blevne alene, „kunde Du ikke have Lyst til at ægte Don Federico og blive Fru Doktorinde, den lykkeligste af alle Koner med

denne Mand, der er en St. Luis Gonzaga[1]), veed Saameget, spiller saa smukt paa Fløite og fortjener saamange Penge? Du vilde komme til at leve som en Prindsesse, men fremfor Alt, Barn, vilde Du kunne hjælpe din stakkels Fader, der bliver gammel; det er en Ynk at see ham vove sig ud paa Havet i Regn og Storm, for at Du ikke skal mangle Noget. Don Federico vilde da blive hos os, trøste os og lindre vore Lidelser som en Engel."

Skjøndt Marie tilsyneladende stirrede ud i Luften, havde hun dog hørt meget opmærksomt paa den Gamle; da denne hørte op at tale, taug hun længe og sagde derpaa:

„Jeg vil ikke giftes."

„Ih!" raabte Tante Maria, „vil Du maaskee være Nonne?"

„Nei," svarede Maagen.

„Hvad da?" spurgte Tante Maria bekymret, „Du vil hverken være Kjød eller Fisk. Sligt har jeg endnu aldrig oplevet. Et Fruentimmer, mit Barn, tilhører enten Gud eller Menneskene, i modsat Fald opfylder hun ikke sit Kald enten hisset eller her."

„Hvad forlanger De da, Sennora? Jeg føler ikke Kald til at blive Kone eller Nonne."

„Nu, mit Barn," svarede Tante Maria, „saa er din Bestemmelse altsaa at blive en Muulæselinde. Jeg ynder ikke det Usædvanlige, Barn; især klæder det Fruentimmer slet at være anderledes end alle Andre, og hvis jeg var en Mand, vilde flye for en saadan Kvinde som for en rasende Tyr. Det er imidlertid din Sag og Du maa selv see til, hvorledes Du kommer ud af det. Men," tilføiede hun med sin sædvanlige Godmodighed, „Du er ung endnu og vil dreie

---

[1]) Den hellige Aloysius Gonzaga, død 1591, Søn af Markgreven af Mantua, Ferdinand Gonzaga, var en paa en Tid for sin Fromhed meget berømt Jesuit.

Dig endnu oftere end en Nøgle i Laasen. Tiden forandrer Alt, ogsaa Menneskenes Sind."

Marisalada reiste sig og gik.

„Ja," tænkte hun, idet hun bandt sit Tørklæde om Hovedet, „han elsker mig, det vidste jeg iforveien. Men som Broder Gabriel elsker Tante Maria, det vil sige, som gamle Folk elske hinanden. Han vilde ikke udsætte sig for en Pladskregn under mine Vinduer for ikke at blive forkjølet. Hvis jeg gifter mig med ham, vil jeg faae det ret godt, det er vist; han vil lade mig gjøre, hvad jeg vil, spille paa Fløite for mig, naar jeg forlanger det, og kjøbe mig, hvad mit Hjerte begjerer. Blev jeg hans Kone, kunde jeg gaae med Flors Klæder som Quala, den gamle Juan Lopez' Datter, og med Kniplingsmantille fra Almagra som Alkaldens Kone. De vilde revne af Misundelse. Men jeg troer, at Don Federico, der smelter af Kjerlighed, naar han hører mig synge, tænker ligesaalidt paa at gifte sig med mig som Don Modesto paa at ægte sin elskede Rosa — Gid Fanden havde hende!"

Under denne Monolog tænkte hun ikke et Øieblik paa sin Fader, hvis Vel Tante Maria havde anført som sin fornemste Grund.

Tolvte Kapitel.

Da Tante Maria saae, at hun ikke kunde gjøre Regning paa Understøttelse af den indflydelsesrige Mand, i Forening med hvem hun havde villet bringe det tilsigtede Giftermaal i Stand, besluttede hun ganske alene at arbeide derpaa, sikker paa at beseire baade Marias Indvendinger og de, som Don Federico maatte fremkomme med. Hun lod sig ikke afskrække af Noget, hverken af Marias Utilbøielighed eller af Steins Ubevægelighed, thi Kjerligheden er udholdende som en barmhjertig Søster og tapper som en Helt, og Kjerligheden var Drivefjedren til Alt, hvad den fortræffelige Kone foretog sig. Følgen heraf var, at hun en Dag uden Videre sagde til Stein:

„Veed De, Don Federico, at Marisalada var her for et Par Dage siden og ganske uforbeholden og med den Ynde, Gud har skjænket hende, erklærede, at hun kom her kun for Deres Skyld? Hvad siger De til en saadan Aabenhjertethed?"

„Det vilde være Utaknemmelighed og en saadan kan min Nattergal ikke gjøre sig skyldig i; det har været et af hendes Luner."

„Saameget er vist, Don Federico, at det Bedre er en Fiende af det Gode og at den første Plads tilfalder den, der bestræber sig for at erholde den. Vilde det være Dem saameget imod at være elsket?"

„Visselig ikke, maaskee er jeg enig med Dem i den Grundsætning, som De saa ofte gjentager: Kjerligheden siger aldrig: det er nok! Men Tante Maria, med Hensyn til Kjerlighed har jeg altid mere givet end besvaret."

„Det gjælder ikke mig," sagde den gode Kone levende.

„Nei, ganske vist, kjere Tante Maria," svarede Stein og tog den Gamles Haand. „I det Kapitel have vi en løbende Regning, der salderes regelmæssig; derimod er jeg bleven betydelig tilbage med Hensyn til materielle Beviser. Blot jeg kunde give Dem et Beviis paa min Kjerlighed og Taknemmelighed!"

„Det er let, Don Federico, og jeg vil bede Dem give mig et saadant Beviis."

„Strax, kjere Tante Maria, hvad er det for et? Siig mig det hurtig."

„Det er, at De bliver hos os og gifter Dem, Don Federico; derved vilde De befrie os fra den stadige Angst, hvori vi leve for, at De vil reise fra os til Deres Hjem. De veed nok, hvad Ordsproget siger: Hvor min Kone er, er ogsaa mit Hjem."

Stein smiilte.

„Jeg skulde gifte mig," sagde han, „men med hvem, gode Tante Maria?"

„Med hvem? Ih, med hvem Andre end Deres Nattergal, saa vil der blive evigt Foraar i Deres Hjerte. Hun er en saa smuk og naturlig Pige og har gjort saa store Fremskridt under Deres forstandige Veiledning, at I ikke kunne leve uden hinanden. Det er soleklart, at I elske hinanden som to Turtelduer."

„Jeg er for gammel for hende, Tante Maria," svarede Stein sukkende og rødmende, thi han maatte tilstaae, at den Gamle havde Ret med Hensyn til ham. „Jeg er for gammel for en Pige paa sexten Aar, og mit Hjerte er en Invalid, som jeg skulde berede et roligt og behageligt Liv og ikke udsætte for at faae et Saar."

„Gammel!“ udbrød Tante Maria, „hvilken Snak! De er jo ikke tredive Aar. Nei, Don Federico, det er en daarlig Grund.“

„Kunde jeg,“ vedblev Stein, „ønske Noget hellere end med en uskyldig Pige at nyde Huuslighedens hellige og søde Lykke, den eneste sande, fuldkomne og sikkre, som Mennesket kan nyde og som Gud velsigner? Men hun kan ikke elske mig.“

„Det er igjen en af Deres Griller! Den, der kunde give Dem en Kurv, Don Federico, maatte virkelig være meget kræsen. Jesus! Siig mig ikke imod, Don Federico, det seer ud som Spot. Den Kone, De elsker, maa være den lykkeligste i Verden.“

„Troer De det, gode Tante Maria?“

„Ja, saasandt jeg haaber at blive salig, Don Federico, og den, der ikke var det, burde korsfæstes.“

Da Marisalada kom næste Morgen, mødte hun i Gaarden Momo, som sad paa en Møllesteen og spiste sin af Brød og Sardeller bestaaende Frokost.

„Er Du allerede der, Maage?“ — Med denne venlige Hilsen modtog Momo hende. — „En Dag finde vi Dig vel i Suppegryden. Har Du Intet at bestille hjemme?“

„Jeg forlader Alt,“ svarede Maria, „for at see dit Ansigt, der har reent forhexet mig, og dine Øren, som Golondrina misunder Dig. Hør engang, veed Du, hvorfor I have saa lange Øren? Da Fader Adam levede i Paradiis med de mange Dyr, gav han hver af dem et Navn; de, der høre til din Slags, kaldte han Æsler. Et Par Dage efter samlede han dem og spurgte hver især om hans Navn; alle svarede undtagen de af din Slægt, som ikke engang kjendte deres Navn. Herover blev Fader Adam saa rasende, at han tog den Glemsomme i Ørene og raabte: Du hedder Æ—æ—æsel!“

Mederz Maria talte, tog hun Momo i Ørerne og trak saa haardt i dem, som om hun vilde rive dem af.

Til Held for Maria kom ved det Skrig, som Momo udstødte med sine store Lungers fulde Kraft, en Mundfuld Brød og Sardeller i den forkerte Hals, hvilket skaffede ham et saadant Anfald af Hoste, at hun med en virkelig Maages Lethed fik Tid til at undslye Glenten.

„God Dag, min Nattergal," sagde Stein, der, da han hørte hende, var gaaet ud i Gaarden.

„En deilig Nattergal, ehe! ehe! ehe!" brummede og hostede Momo. „Nattergal! hun er den hæsligste Græshoppe, der er kommen frem for at nyde Varmen! ehe! ehe! ehe!"

„Kom, Maria," vedblev Stein, „kom og skriv og lær de Vers, jeg igaar oversatte. Have De behaget Dig?"

„Jeg husker dem ikke længere," svarede Maria, „vare de fra det Land, hvor Citronerne blomstre? De passe ikke her, thi Citronerne ere visnede, fordi Broder Gabriels Taarer ikke ere tilstrækkelige til at vande dem. Lad Versene fare, Don Federico, og spil Webers Nocturno for mig med de smukke Ord:

Stille, tys, stille, Elskte, hør!
Hør Philomeles Fløitetoner,
Paa lave Busk, i Skovens Kroner
Af Blomster prange Millioner;
See dog, hør, see og hør!

„Det er nogle besynderlige Ord, den Maage har lært!" brummede Momo, „de passe for hende som Sukkerbrød for en Møllerhest."

„Naar Du har læst, skal jeg spille Webers Ständchen for Dig," sagde Stein, som kun ved denne Belønning kunde faae Maria til at lære, hvad hun skulde.

Maria tog misnodig Papiret, som Stein holdt hen til hende, og læste flydende, men med Ulyst: „Resignation, oversat fra Tydsk."

„Maria," sagde Stein, da hun var færdig, „naar Du kjendte Verden, vilde Du vide hvilken dyb Sandhed og Filosofi der ligger i disse Vers. Du husker jo nok, at jeg har forklaret Dig, hvad Filosofi er?"

„Ja," svarede Maria, „den Videnskab at være lykkelig. Men i den Henseende gjælder hverken Regler eller Videnskab, min Herre. Enhver er lykkelig paa sin Viis. Don Modesto forstaaer ved Lykke, at man giver ham Kanoner til hans Fort, der er ligesaa skrøbeligt som han selv; Broder Gabriel, at hans Prior og Klokkerne komme tilbage til Klosteret; Tante Maria søger Lykken i, at De ikke reiser, min Fader i at fange en Corvina[1]) og Momo i at gjøre saameget Ondt som muligt."

Stein lo og sagde, idet han kjerlig lagde Haanden paa Marias Skulder:

„Og hvori bestaaer Lykken efter din Mening?"

Maria betænkte sig et Øieblik paa et Svar, fæstede sine store Øine paa Stein, slog dem atter ned, skottede til Momo, smiilte ved sig selv, da hun saae hans røde Øren, og svarede endelig:

„Hvori bestaaer Deres Lykke, Don Federico? I at komme hjem til Deres Fædreland?"

„Nei," svarede Stein.

„Hvori da?" vedblev Maria.

„Det skal jeg sige Dig, min Nattergal," svarede Stein, „men siig mig først, hvori din skulde bestaae."

„I bestandig at høre Dem spille," svarede Maria oprigtig.

I det Samme kom Tante Maria ud af Kjøkkenet i den gode Hensigt at puste til Ilden, hvorved det gik hende, som

---

[1]) Et Slags Fisk.

det saa tit gaaer, at hun af lutter Iver forstyrrede, hvad hun ønskede at sætte igjennem.

„Seer De ikke, Don Federico,“ sagde hun, „hvilken net Pige Marisalada er og hvorledes hun har pyntet sig?“

Da Momo hørte sin Bedstemoder tale, mumlede han, idet han guillotinerede en Sardelle:

„Ganske som hendes Faders Fiskestang, med Arme og Been som en stor Græshoppe, saa lang og tør, at hun kunde afgive en god Tverbjælke til en Dør.“

„Pak Dig, Du Dverg, Du seer ud som et Kaalhoved uden Stok,“ svarede Maagen halv sagte.

„Ja, ja,“ sagde Stein til Tante Maria, „hun er smuk, hendes Dine have den saakaldte arabiske Typus.“

„De ligne to Igler og hvert Blik er et Stik,“ brummede Momo.

„Og den smukke Mund, der synger som en Seraf,“ vedblev Tante Maria og løftede sin Yndlings Hoved i Veiret.

„En Mund som en Kurv, der udspyer Skrubtudser og Hugorme,“ bemærkede Momo.

„Din store Mund,“ svarede Maria med en Forbitrelse, som hun ikke længere kunde beherske, „gaaer alene af den Grund ikke fra det ene Øre til det andet, at den er bleven træt underveis paa dit brede Gefjæs.“

Istedetfor at svare sang Momo i tre forskjellige Toner:

„Maage! Maage! Maage!“

„Romo! Romo! Romo! Braknæse! Gaasenæse!“ sang Maria med sin smukke Stemme.

„Hvor kan Du blive vred over, hvad Momo siger for at drille Dig, Maria?“ sagde Stein. „Hans Spøg er dum og plump, men ikke ondskabsfuld.“

„De har for lidt af det, hvoraf han har formeget, Don Federico,“ svarede Maria. „Og for at De kan vide

det, vil jeg sige Dem, at jeg ikke kan udstaae denne uopdragne Tølper, der er grovere end en Muursteen, vildere end en Tornebusk og raaere end ugarvet Læder. Nu gaaer jeg."

Med disse Ord fjernede Maagen sig, fulgt af Stein.

„Du er en uforskammet Knegt," sagde Tante Maria til sin Sønnesøn. „Du har mere Galde i Hjertet end godt Blod i dine Aarer; for et Skjørt skal man have Respekt, Du Gasse! Men der er ikke i hele Byen en saa uartig Dreng som Du."

„Siden Du er bleven vant til denne Strandløberskes Fiinhed," svarede Momo, „forekomme alle andre Mennesker Dig at være grove. Fanden maa vide, hvilke Hexekunster den Havpolyp har brugt for at gjøre Dig og Don Federico til saadanne Narre. Vil man blot see, en Maage kan baade læse og skrive. Hvem har nogensinde seet Sligt? Deraf kommer det, at den dovne Tøs, der ikke foretager sig Noget den hele Dag, hverken koger Mad til sin Fader, thi det maa han selv gjøre, eller sørger for hans Tøi, thi det gjør Du. Men hendes Fader, iDon Federico og Du vide ikke, hvor høit I skulle sætte hende, og I saae gjerne, at Hans Hellighed erklærede hende for en Helgeninde. Hun vil nok gjengjælde Eder det. Tiden vil vise det. Fodre kun Ravne."

Stein havde imidlertid indhentet Maria og sagde til hende.

„Hvad nytter al den Dannelse, jeg har søgt at give din Aand, lille Maria, naar Du ikke har Overlegenhed nok til at sætte Dig ud over saadanne Bagateller?"

„Jeg troede, Don Federico," gjenmælede Maria, „at min Overlegenhed skulde skaffe mig større og ikke mindre Agtelse."

„Min Gud, Maria, kan Du virkelig saaledes forvexle Begreberne? Overlegenheden bestaaer netop i ikke at hæve

sig for høit og ikke harmes over Uretfærdigheder. Det er Følgen af din Barnagtighed og dit varme sydlige Blod," tilføiede han smilende. „Naar Du har faaet graae Haar som jeg, vil Du have lært, hvorlidet Værd Sligt har. Har Du lagt Mærke til, at jeg har graae Haar, Maria?"

„Ja," svarede hun.

„Jeg er dog ikke saa gammel endnu, men Sorger gjøre Hovedet gammelt før Tiden. Mit Hjerte er forbleven ungt, Maria, og vilde byde Dig Foraarsblomster, naar jeg ikke var bange for, at de sørgelige Tegn paa Vinterens Nærmelse, som omgive min Pande, skulde forskrække Dig."

„Det er sandt!" svarede Maria, „en Brudgom med graat Haar er ikke noget Tiltrækkende."

„Det tænkte jeg nok," vedblev Stein sørgmodig, „mit Hjerte mener det ærlig, men Tante Maria tog feil, da hun beskrev mig denne Lykke som mulig og derved vakte Forhaabninger hos mig, der ingen Rod have og maae bortveires ved det første Vindpust."

Da Maria saae, at hun ved sin Uvenlighed havde tilbagestødt et Hjerte, der var for fintfølende til at trænge videre ind paa hende, og en Mand, der var beskeden nok til at indsee, at hiin Indvending alene var tilstrækkelig til at stille alle hans Fortrin i Skygge, sagde hun hurtig:

„Om end en graahaaret Brudgom ikke har noget Tiltrækkende ved sig, har dog en Ægtemand med graa Haar intet Frastødende."

Stein blev meget forbauset over denne uventede Erklæring og endnu mere over den Bestemthed og Lidenskabsløshed, hvormed den afgaves. Han sagde smilende:

„Vilde Du da have mig til Mand, smukke Naturbarn?"

„Hvorfor ikke?" svarede Maagen.

„Maria," vedblev Stein bevæget, „en Kvinde, der tager

en Mand til Ægtefælle og bestemmer sig til at leve med ham hele sit Liv eller rettere sagt gjøre to Liv til eet, ligesom to Væger i en Lampe udgjøre een Flamme, viser ham en større Gunst end den, der tager ham til Elsker."

„Hvortil fører denne Spillen paa Guitar udenfor Vinduerne?" sagde Maria med en Blanding af Uskyldighed og Ligegyldighed. „Især naar Vedkommende spille daarlig og synge saaledes, at de jage Kattene paa Flugt."

De havde imidlertid naaet Stranden; Stein bad Maria sætte sig paa en Klippeblok ved Siden af ham. Begge taug længe, Stein var dybt bevæget. Maria, som kjedede sig, havde taget en Stok og tegnede Figurer i Sandet dermed.

„Hvor Naturen taler til Menneskenes Hjerter!" sagde Stein endelig. „Hvilken Sympathi forener ikke Alt, hvad Gud har skabt! Et uskyldigt Liv er som en smuk Dag, et tøileløst som en stormende Dag. Betragt de Skyer, der langsomt og mørkt lægge sig mellem Solen og Jorden, de ere som Pligten, der stiller sig mellem Hjertet og en utilladelig Kjerlighed og udgyder sit kolde, men klare og rene Vand paa det første; lykkelig den Jordbund, fra hvilken det ikke uden Virkning atter flyder bort. Men vor Lykke vil blive uforanderlig som Himlen i Mai Maaned, thi Du vil altid elske mig, ikke sandt, Maria?"

Maria, hvis udannede og kolde Hjerte ikke havde mindste Følelse for Poesien i Steins strenge Grundsætninger, havde ingen Lyst til at svare; da hun imidlertid ikke kunde undgaa det, skrev hun med Stokken i Sandet:

„Altid!"

Stein ansaae hendes Kjedsomhed for Beskedenhed og vedblev bevæget:

„Betragt Havet; hører Du, hvor dets Bølger mumle? De synes at betroe hinanden vigtige Hemmeligheder i et ubekjendt Sprog. Disse Bølger, Maria, ere hine forføreriske og skrækkelige Sirener, i hvis fantastiske Skabninger Græ-

kernes glødende Indbildningskraft personificerede sig, skjønne, men hjerteløse Væsener, der ere ligesaa forføreriske som farlige og som lokkede Menneskene med deres søde Stemmer for at styrte dem i Fordærvelse. Men Du, Maria, lokker ikke med din søde Stemme for at lønne med Utak, nei, Du vil være en Sirene, hvad dine Yndigheders Magt angaaer, men ikke i Troløshed."

„Aldrig," skrev Maria i Sandet, men Bølgerne morede sig med at udslette de Ord, hun havde skrevet, som om de vilde spotte Tidens Bølgers Magt, der ligeledes udslette i Hjertet Alt, hvad der synes at være indgravet der for bestandig.

„Hvorfor svarer Du mig ikke med din søde Stemme?" sagde Stein.

„Forlang ikke det af mig, Don Federico," svarede Maria, „jeg kan ikke sige en Mand, at jeg elsker ham. Jeg er taus og ikke som andre Mennesker, som Tante Maria, der alligevel elsker mig, siger. Enhver er, som Gud har skabt ham, jeg ligner min Fader, der heller ikke bruger mange Ord."

„Jeg ønsker ikke bedre, end at Du er som din Fader, thi den gode gamle Pedro — jeg vil sige min Fader, Maria — har saa kjerligt et Hjerte, som nogensinde har banket i et Menneskes Bryst. Hjerter som hans findes kun hos Engle og udmærkede Mennesker."

„Min Fader en udmærket Mand!" sagde Maria ved sig selv, idet hun med Møie undertrykte et spodsk Smiil, „naa, det er godt, at han synes det."

„Og nu, Maria," sagde Stein og nærmede sig hende, „ville vi love Gud at gjøre ham til Behag ved en tro Opfyldelse af alle Pligter, som vor Kjerlighed paalægger os; lad mig omfavne Dig som min Hustru og Livsledsagerinde."

„Nei!" raabte Maria, idet hun foer tilbage og rynkede Panden, „Ingen maa røre mig."

„Godt, min smukke Snerpe," svarede Stein sagtmodig, „jeg agter din Fiinfølelse og underkaster mig din Villie i Alt. Det er jo, som en af Eders gamle, guddommelige Digtere har sagt, den høieste Lykke at adlyde sin Elskede."

Trettende Kapitel.

Da Fiskeren mærkede, hvilken Interesse hans Datters Frelser nærede for hende, forvandledes hans Taknemmelighed til et begeistret Venskab, der kun kunde sammenlignes med hans Beundring for Steins store aandelige Evner.

Den jevne Sømand og den intelligente Lærde havde fra deres Bekjendtskabs første Øieblik harmoneret med hinanden; ædle Mennesker føle sig nemlig, naar de komme i Berøring med hinanden, saaledes hendragne til hinanden, at Afstanden mellem dem forsvinder og de strax behandle hinanden som Brødre.

Da Stein derfor fremstillede sig for ham som Svigersøn, blev den gode Fader i sin Hjertensglæde ganske stum og, idet han greb hans Haand, bad han ham kun om, at de vilde boe i hans Hytte, hvilket Stein med Glæde gik ind paa. Fiskeren syntes at blive ung igjen og tog med Iver fat paa at reparere, reengjøre og pynte op i sin Hytte. Han flyttede ud af det lille Rum nedenunder og tog det selv i Besiddelse, overladende de smaa Værelser i anden Etage til sine Børn. Han malte Væggene, reparerede Gulvet og bedækkede det med et kunstigt Teppe af Palmeblade, som han selv flettede; Tante Maria overdrog han at sørge for det simple Udstyr.

Ligesaa stor var Glæden over Steins Giftermaal hos Alle, der kjendte og elskede ham. Tante Maria sov ikke i tre Nætter af lutter Fryd. Hun spaaede, at da Stein nu

bosatte sig i Landet, vilde Ingen døe uden af Alderdomssvaghed.

Broder Gabriel var saa fornøiet over Steins Forlovelse, men især over Tante Marias Glæde, at han, gaaende ind paa dennes Følelser, tillod sig en Spøg, den første og sidste i hans Liv. Med sagte Stemme bemærkede han, at Præsten vilde glemme De profundit'et.

Tante Maria syntes saa godt om denne Vittighed, at hun i hele fjorten Dage ikke talte med Nogen, uden at hun strax fortalte dem den. Broder Gabriel var imidlertid saa forlegen over sin Vittigheds forbausende Lykke, at han lovede sig selv aldrig mere at give efter for en saadan Fristelse.

Don Modesto var af den Mening, at Maagen havde vundet det store Lod i Lotteriet og Landsbyens Indvaanere det andet, thi han vilde ikke være lam i den ene Haand, hvis han under Gaetas Beleiring havde truffet en saa duelig Saarlæge som Stein.

Dolores var af den Mening, at Gud havde skjænket Fiskerens Datter en dobbelt Lykke ved at give hende en saadan Fader og en saadan Ægtefælle.

Manuel bemærkede, at de Ægtemænd, der ikke fortrød, at de vare blevne det, havde Udsigt til en Kage i Himlen, men at Ingen hidtil havde smagt en Bid af den. Hvortil hans Kone svarede, at det kom af, at Ægtemændene ikke fik Lov til at komme derind, hvilket den hellige Petrus havde lovet den hellige Genoveva.

Hvad Momo angaaer, da paastod han, at da Maagen havde fundet en Mand, behøvede Pesten ikke at opgive Haabet.

Anderledes betragtede Rosa Mistica Sagen, Maria havde forøget Listen over sine Misgjerninger med en af et ganske nyt Datum. I den nu begyndte Mariamaaned havde nogle Bedesøstre forenet sig om at afsynge Sange til den hellige Jomfrues Ære til Akkompagnement af et slet Klaveer, som

spilledes af den gamle, blinde Organist. Rosa var dette filharmoniskreligiøse Selskabs Præsidentinde. Nogle klare og behagelige Stemmer forenede sig i denne Koncert med hendes, der var haard og skrigende som altid. Rosa, der ikke var blind for Marisaladas ualmindelige Duelighed, tilsidesatte af Hensyn til Mariamaaneden sit gamle Nag og agtede ved Don Modestos Medvirkning at formaae Fiskerens Datter til at assistere det jomfruelige Kor.

Don Modesto tog sin Stok og begav sig paa Veien.

Marisalada, der ingen Ære satte i at ansees for from, og som ikke brød sig om at udøve sin Kunst under den omtalte Klaveervirtuos, gav Veteranen et koldt Nei.

Dette Eenstavelsesord forskrækkede Don Modesto mere end en Artillerisalve og han vidste ikke, hvad han skulde gjøre.

Don Modesto var et af de Mennesker, der ønske deres Venner alt muligt Godt, men mangle det fornødne Mod til at arbeide paa dets Opnaaelse og tilstrækkelig Indbildningskraft til at udfinde Midlerne dertil.

„Onkel Pedro,“ sagde han til Fiskeren, efter at han havde faaet det omtalte peremptoriske Svar, „jeg ryster over hele Kroppen. Hvad vil Rosita sige? Hvad vil Herr Pastoren sige? Hvad vil hele Byen sige? Kan De ikke finde paa et Middel til at omstemme hende?“

„Hun vil jo ikke, hvad skal jeg gjøre?“ svarede Fiskeren.

Den stakkels Don Modesto maatte altsaa finde sig i at være Overbringer af et saa sørgeligt Budskab, der maatte ikke blot fornærme, men ogsaa ærgre hans mystiske Værtinde.

„Jeg vilde tusinde Gange hellere,“ sagde han paa Hjemveien til Villamar, „træde frem for alle Gaetas Batterier end for Rosita med dette Nei paa Læberne. Jesus, hvor vil hun blive rasende!“

Og han havde Ret, thi Don Modesto forsøgte forgjæves at forsøde sit Budskab med en formildende Indledning, forgjæves ledsagede han det med forklarende Anmærkninger, forgjæves udsmykkede han det med veltalende Omskrivninger, Rosita blev dødelig fornærmet og udbrød moraliserende:

„Den, der har modtaget Gaver af Himlen og ikke bruger dem i dens Tjeneste, fortjener at miste dem."

Da hun senere hørte om det paatænkte Giftermaal," sagde hun sukkende, idet hun hævede sine Øine til Himlen:

„Stakkels Don Federico! Saa god, from og gudfrygtig! Gud gjøre dem lykkelige, han kan det, da Intet er umuligt for hans Almagt "

Momo gjorde sig med sin sædvanlige Ondskab en Fornøielse af at underrette Ramon Perez om Giftermaalet.

„Hør, Raton Perez." sagde han til ham, „Du kan nu spise Løg, til Du bliver mæt, thi Fanden har fristet Don Federico og han gifter sig med Maagen."

„Virkelig?" raabte Barberen forskrækket.

„Undrer det Dig? Mig har det undret endnu mere. Tænk engang, at forelske sig i denne forvorpne Skabning, der seer ud som en Hugorm paa to Been, spyer Ild af Øinene og Gift af Munden. Men hvad Don Federico angaaer, gjælder det gamle Ord: Den, der gifter sig silde, fortryder det altid."

„Jeg undrer mig ikke over, at Don Federico elsker hende," svarede Ramon Perez, „men over at Marisalada elsker denne Landstryger med hans blonde Haar, Ableansigt og Fiskeøine."

„Den brune Hex har forlokket ham med sin Sang, hvormed hun opvarter fra Morgen tidlig til Aften sildig. Jeg har nok sagt ham det. Don Federico, Ordsproget siger: „Skaf Dig et Huus med Kjøkken og en Kone, der kan spinde;" men han har ikke taget Notits deraf, han er en Nar! Men

Du, Ramon Perez, har nu en længere Næse end en Sværd-fisk."

„Det er Noget, man har seet før," gjenmælede Barberen og tog saa haardt i Guitarens Strenge, at Kvinten sprang, „at en Fremmed er kommet og har jaget os ud af Huset. Men det tager jeg mig slet ikke nær, Momo. Naar Kongen døer, kommer der en Anden i hans Sted."

Fjortende Kapitel.

Steins Bryllup med Maagen feiredes i Villamars Kirke. Fiskeren bar istedetfor sin kulørte Flanels Skjorte en hvid, stærkt stivet og en ny Trøie af grovt, blaat Tøi, men denne Høitidsdragt generede ham saameget, at han knap kunde røre sig.

Don Modesto, der var en af Forloverne, mødte gallaklædt i en gammel og luvslidt Uniform, der var altfor vid til ham. Hans Nankings Beenklæder, som Rosa Mistica havde vasket for tusinde Gang, vare løbne saaledes ind, at de knap naaede ham til Læggene. Epauletterne vare ganske røde. Den trekantede Hat, i hvis stolte Udseende en Alder af otte Lustre ingen Forandring havde kunnet frembringe, hævdede med Værdighed sin ophøiede Stilling. Tillige glimrede paa den stakkels Invalids hæderlige Bryst det paa Slagmarken ridderligt erhvervede Æreskors ligesom en ægte Diamant i en simpel Indfatning.

Efter Skik og Brug vare Kvinderne klædte i Sort under Vielsen, men klædte sig om til Festen. Maria var i Hvidt. Tante Maria og Dolores bare Kjoler, som Stein havde foræret dem til Bryluppet. De vare syede af Bomuldstøi, som var indsmuglet fra Gibralter, og Mønstret var det dengang moderne saakaldte Arco-Iris, hvilket Navn det havde faaet, fordi det var sammensat af de meest skrigende Farver. Det saae ud, som om Fabrikanten havde villet

gjøre sig lystig over sine andalusiske Kunder. Alle vare kort sagt pyntede undtagen Momo, der ingen Uleilighed vilde gjøre sig i en saadan Anledning, hvorfor Maagen sagde til ham:

„Du har gjort Ret, Braknæse, thi Aben er og bliver en Abe, selv om den klæder sig i Silke."

„Bilder Du Dig ind, at Du ikke længere er en Maage, fordi Du er bleven Doktorinde og at Du er smuk, fordi Du har pyntet Dig?" svarede Momo. „Ja, Du er rigtig net i den hvide Kjole! Naar Du tager en broget Hue paa Hovedet, seer Du ud som en Torbist. Gaae og modtag Velsignelsen, den er den første, Du faaer i dit Liv, og jeg er vis paa, at den ogsaa bliver den sidste."

Bryllupet stod i Tante Marias Huus i Byen, fordi Fiskerens Hytte var for lille til at rumme et saa stort Selskab, Stein, der, skjøndt han behandlede sine fleste Patienter gratis, dog havde lagt nogle Penge op, vilde feire Høitideligheden paa en storartet Maade og skaffe Alle Glæde. Til den Ende mødte tre Guitarer og Viin, Likør og Kage fandtes i Overflødighed. Gjæsterne sang, dandsede, drak og støiede.

Tante Maria vimsede frem og tilbage, skjænkede i og gjentog uophørlig:

„Jeg er saa glad, som om jeg selv var Bruden."

Og Broder Gabriel tilføiede regelmæssig:

„Jeg er saa lykkelig, som om jeg var Brudgommen."

„Moder," sagde Manuel, idet hun gik forbi ham, „den Kjole er for lys for en Enke."

„Ti," svarede Moderen. „Paa en Dag som denne maa Alt være muntert; desuden maa man ikke udsætte Noget paa en Foræring. — Broder Gabriel, tag dette Glas Likør og denne Kage, og drik paa det unge Pars Velgaaende, førend De gaaer hjem til Klosteret."

„Jeg drikker paa det unge Pars Velgaaende, førend jeg vender hjem til Klosteret," sagde Broder Gabriel.

Og efter at have tømt sit Glas fjernede han sig, uden at Nogen med Undtagelse af Tante Maria havde lagt Mærke til hans Nærværelse eller Fraværelse.

Selskabet blev lidt efter lidt muntrere.

„Bomba!" raabte Sakristanen, en lille trind og værkbruden Mand.

Alle taug ved denne Meddelelse om, at han vilde udbringe en Skaal.

„Jeg drikker," sagde han, „paa de Nygiftes Vel, paa hele det ærede Selskabs og paa de Afdødes Fred!"

„Bravo! Vi drikke og leve la Mancha, der giver Viin istedetfor Vand!"

„Nu er Turen til Dig, Ramon Perez; syng en Sang og spar ikke paa din Stemme."

Ramon sang:

Til Lykke jeg ønsker den unge Brud,
Gid begge jeg ønske det kunde;
Men Brudgommen jeg det umuligt kan,
Ham kan jeg ikkun misunde.

„Godt sagt!" raabte Alle. „Og nu en Fandango!"

Da der blev spillet op til denne karakteristiske, folkelige Dands, stillede samtidig en Mand og en Kvinde sig i Positur ligeoverfor hinanden. De flyttede sig næsten ikke af Stedet, men bevægede Legemet i gratiøse og elegante Bøininger til Kastagnetternes muntre Klappren. Efter nogen Tids Forløb gjorde de Dandsende Plads for to andre. Dette gjentoges flere Gange overensstemmende med Landets Skik.

Imidlertid sang Guitarspilleren;

Uden Tvang den unge Pige
Vei til Templet fandt,
Med det Ja, som hun udtalte,
Hendes Frihed svandt.

„Bomba!" raabte nu En, der vilde være vittig. „Jeg drikker en Skaal for Allemandsdoktoren, som Gud har sendt til dette Land, for at vi Alle kunne leve længere end Methusalem, paa den Betingelse, at han ikke i paakommende Tilfælde vil forlænge min Kones Liv og mit Ophold i Skjærsilden."

Dette Indfald fremkaldte en Storm af Vivatraab og Klap.

„Og hvad siger Du dertil, Manuel?" raabte hele Selskabet til denne.

„Jeg siger — jeg siger Intet," svarede Manuel.

„Det gjælder ikke. Naar Du vil være taus, saa gaae i Kirken. Udbring en Skaal, anstreng Dig!"

Manuel tog nu et Glas Likør og sagde:

„Jeg drikker paa det unge Ægtepars, alle Venners og Kommandantens Velgaaende og paa San Cristobals Gjenopførelse."

„Kommandanten leve! Kommandanten leve!" raabte hele Selskabet, „og syng nu en Sang, Manuel, Du kan det."

Manuel sang:

Før en deilig Viv Du ægter,
See Dig for Du maa,
Du vil mærke Svien til Du
Gammel bli'er og graa.

Efter at nogle flere Vers vare sungne, sagde Selskabets Spøgefugl:

„Hør, Manuel, de der synge ikke Andet end Dumheder, hvori der ikke er sund Sands; syng Du, som forstaaer at

sætte dine Ord i Vers, især naar Du har en lille Streg, en ordentlig Sang til de Nygifte og tag dette Glas Viin, det vil gjøre din Tunge flydende."

Manuel tog Glasset og sang:

Du, som med din hede Lue
Al min Qval fortærer,
Kom, Du gyldne Livsens Drue,
Kom Du Glædens Bærer!
Brudeparret hilser jeg,
Mens din Saft mig qvæger;
Bedre Hilsen gives ei
End det fulde Bæger!

Efter at der var blevet sunget et Vers til af et temmelig tvetydigt Indhold, gik Tante Maria hen til Stein og sagde:

„Don Federico, Vinen begynder at tale ud af Folkene, det er Midnat, de Smaa ere alene hjemme med Momo og Broder Gabriel og jeg er bange for, at Manuel kikker noget dybere i Glasset, end det er godt. Den gamle Pedro sidder og sover i en Krog og jeg mener, at det var bedst at blæse til Opbrud. Æslerne ere sadlede. Skulle vi tage Afsked paa Fransk?"

Kort efter rede Kvinderne hjem til Klosteret paa deres Æsler. Mændene ledsagede dem til Fods, medens Ramon, da han saae de Nygifte drage bort, i et Anfald af Skinsyge og Forbittrelse greb med en ualmindelig Voldsomhed i sin Guitars Strenge.

„Hvilken smuk Nat!" sagde Stein til sin Kone, idet han saae op mod Himlen. „Betragt Stjernehimmelen og den fulde Maane. Ligesom mit Hjerte mangler og savner den Intet."

„Jeg har moret mig saa godt," svarede Maria vranten, „jeg veed ikke, hvorfor vi skulde bryde op saa tidlig."

„Tante Maria,“ sagde Pedro Santalô, „nu kunne vi døe i Fred.“

„Ganske vist,“ svarede denne, „men vi kunne ogsaa leve i Fred, og det er endnu bedre.“

„Du kan da heller aldrig holde Maade, naar Du faaer Noget at drikke,“ sagde Dolores til sin Mand. „Naar Du sætter Seil til, kan intet Toug standse Dig.“

„Gudsdød!“ raabte Manuel, „jeg er jo fulgt med Dig, hvad vil Du have Mere? Hvis Du siger eet Ord endnu, gjør jeg Omkring og gaaer tilbage til Selskabet.“

I nogen Afstand hørtes Mændene synge: „Leve la Mancha, der giver Viin istedetfor Vand!“

Dolores taug af Frygt for, at Manuel skulde gjøre Alvor af sin Trudsel.

„José,“ sagde Manuel til sin Svoger, der fulgte med dem, „er Maanen fuld?“

„Ja naturligviis,“ svarede Hyrden, „seer Du ikke, hvad der sidder i dens Øie? Veed Du, hvad det er?“

„Det er formodentlig en Taare,“ bemærkede Manuel leende.

„Nei, det er et Menneske.“

„Et Menneske!“ raabte Dolores, aldeles overbeviist om Sandheden af hendes Broders Ord. „Hvem er det Menneske?“

„Det veed jeg ikke,“ gjenmælede Hyrden, „men jeg veed, hvad det hedder.“

„Og hvad hedder det da?“ spurgte Dolores.

„Venus,“ sagde José.

Manuel brast i en lydelig Latter. Han havde drukket Mere end almindeligt og var noget beruset.

„Don Federico,“ sagde han, da han tog Afsked med de Nygifte, „naar De engang fortryder, hvad De har gjort idag, ville vi slaae os sammen og synge en Duet.“

Dermed gik han videre ad Klosteret til og sang med sin smukke, klare Stemme i den stille Nat:

Min Hest er død, og min Kone
Gik den samme Vei;
Min Kone — ja, det faaer nu være,
Men Bæstet, det glemmer jeg ei.

„Gaae i Seng, Manuel, og det hurtig," sagde hans Moder, da de vare komme hjem.

„Det sørger min Kone nok for," svarede Manuel, „ikke sandt, Svoger?"

„Jeg vilde kun ønske, at Du allerede sov," sagde Dolores.

„Det er ikke sandt; hvorledes skulde jeg faae den Gardinprædiken, hvormed Du vil opvarte mig, naar jeg allerede sov? — Hør, José, har Du aldrig paa Marken fundet et Middel til at stoppe Munden paa en Kone med? Hvis Du har det, er der Folk nok, der ville opveie det med Guld."

Femtende Kapitel.

Atter vare tre Aar forløbne. Stein, der ikke gjorde store Fordringer til Livet, ansaae sig for lykkelig. Han elskede sin Kone ømt og fik daglig baade sin Svigerfader og den vakkre Familie, der havde optaget ham, den Døende, og hvis Kjerlighed aldrig havde fornegtet sig, kjerere. Det ensformige, landlige Liv stemte med hans beskedne Tilbøieligheder og jevne, rolige Karakteer. Forresten har ogsaa Ensformigheden sin Ynde. En rolig Tilværelse ligner et Menneske, der sover rolig uden at drømme, og de af faa Noder bestaaende Melodier, der lulle os blidt i Søvn. Der er maaskee Intet, der efterlader saa behagelige Erindringer som Ensformigheden, hvor den ene Dag følger paa den anden uden at adskille sig fra den følgende eller foregaaende.

Til Hyttens Beboeres store Forbauselse kom Momo en Morgen løbende ganske hæsblæsende og raabte til Stein, at han uden at spilde et Øieblik skulde komme op til Klosteret.

„Er Nogen af din Familie bleven syg?“ spurgte Stein forskrækket.

„Nei,“ svarede Momo, „en Herre, som de kalde Hans Essents, har jaget Vildsviin og Hjorte i Skoven med sine Venner og ved at sætte over en Grøft er Hesten styrtet med ham. Hesten er død og Hans Essents har brækket alle Benene. De have bragt ham paa en Bærebør til Klosteret,

hvor der hersker en sand babylonisk Forvirring. Det er, som om Dommedag var kommet. Alle have mistet Besindelsen ligesom en Hjord, der anfaldes af en Ulv. Den Eneste, der har beholdt den, er han, der er styrtet. Det er en smuk ung Mand, som De strax vil faae at see. Ingen vidste, hvad man skulde gribe til. Bedstemoder sagde dem, at her var en udmærket Saarlæge, men de vilde ikke troe ham. Da der imidlertid vil medgaae to Dage til at hente en fra Cadix og dobbelt saa lang Tid til at faae en fra Sevilla, sagde Hans Essents, at han ønskede at see den af Bedstemoder anbefalede, og af den Grund er jeg nu kommen her, thi som det lader til, gives der ikke i hele Verden et Menneske, man kan bruge, undtagen mig. Jeg skal nu sige Dem min oprigtige Mening: hvis jeg var i Deres Sted og de først ikke vilde have mig, gik jeg ikke derhen, naar man ikke trak mig med Magt."

„Om jeg ogsaa kunde forsømme min Pligt som Kristen og Videnskabsmand," svarede Stein, „maatte jeg jo have et Steenhjerte, naar jeg kunde see et af mine Medmennesker lide uden at lindre hans Smerter, hvis jeg var i Stand dertil. Desuden kunne Herrerne ikke have Tillid til mig, da de ikke kjende mig, og det er ingen Fornærmelse, men det vilde heller ikke være nogen i modsat Fald."

De havde imidlertid naaet Klosteret.

Tante Maria, der utaalmodig ventede paa Stein, førte ham til den Fremmede. Denne var bleven bragt til Priorens Celle, hvor en Seng var bleven redet til ham saa godt, det lod sig gjøre. Tante Maria og Stein trængte sig gjennem den Skare Tjenere og Jægere, der omgave ham.

Det var en ung, høi Mand; om det smukke blege, men rolige Ansigt faldt mørke Lokker. Idet Stein fik Øie paa ham, udstødte han et Skrig og foer hen til ham, men standsede pludselig og udbrød med foldede Hænder:

„Min Gud, Herr Hertug!"

„Kjender De mig?" spurgte Hertugen, thi det var virkelig Hertugen af Almansa.

„Kjender De mig?" gjentog han, løftende Hovedet og fæstende sine store, sorte Øine paa Stein, uden dog at kunne huske, hvem det var, der talte med ham.

„Det er ikke saa underligt, at De ikke mindes mig," sagde Stein sagte, idet to store Taarer randt ned ad hans Kinder; „ædle Sjele glemme det Gode, de gjøre, ligesom taknemmelige omvendt mindes nydte Velgjerninger."

„En daarlig Begyndelse!" bemærkede en af de Omstaaende; „en Saarlæge, der græder! Det tegner godt!"

„Hvilken Ulykke!" tilføiede en Anden.

„Herr Doktor," sagde Hertugen til Stein, „jeg betroer mig ganske til Dem og stoler paa Gud, paa Dem og min gode Stjerne. Læg Haand paa Værket og spild ikke Tiden."

Ved disse Ord saae Stein op; hans Ansigt var muntert og han fjernede paa en beskeden, men bestemt Maade de Omstaaende. Derpaa undersøgte han Patienten med en duelig og øvet Haand og gik til Værks med en saadan Sikkerhed og Færdighed, at Alle taug og man kun hørte den Syges hurtige Aandedræt.

„Herr Hertugen," sagde Saarlægen efter endt Undersøgelse, „har forstuvet Anklen og brækket Benet, formodentlig fordi Hestens hele Vægt er faldet paa det. Imidlertid troer jeg at kunne indestaae for hans fuldstændige Helbredelse."

„Bliver jeg lam?" spurgte Hertugen.

„Jeg troer med Sikkerhed at kunne svare Nei."

„Kureer mig og jeg vil erklære Dem for den bedste Kirurg i hele Verden," sagde Hertugen.

Stein lod nu Manuel kalde, hvis Styrke og gode Haandelag han kjendte og paa hvem han med Sikkerhed kunde stole. Understøttet af ham begyndte han Kuren, der var meget smertefuld, men Stein syntes ikke at lægge Mærke

til de Smerter, som den Syge led og som næsten berøvede ham Bevidstheden. Efter en halv Times Forløb laa Hertugen til Sengs, vel ikke uden at føle Smerter, men dog betydelig bedre. Istedetfor Mistro og Mistillid modtog Stein nu Lykønskninger og Tak af Patientens Venner, hvilke han besvarede med sin sædvanlige Beskedenhed og Undselighed. Hvem der imidlertid var stolt, var Tante Maria.

„Sagde jeg det ikke!" gjentog hun den ene Gang efter den anden, „sagde jeg det ikke nok?"

Hertugens Venner toge nu efter hans Anmodning bort. Patienten ønskede at være alene med sin dygtige Doktor, sin gamle Ven, som han kaldte ham, og sendte næsten alle sine Tjenere bort.

Han kunde saaledes uden at være genert fornye sit Bekjendtskab med Doktoren. Hertugen var et af disse ædle Hjerter, der sloge under det femtende Aarhundredes Rustninger og hvis Levninger nutildags kun findes i Spanien.

Stein fortalte Hertugen om sit Felttog, sin Ulykke, sin Ankomst til Klosteret, sin Kjerlighed og sit Giftermaal. Hertugen hørte til med megen Interesse og fik den største Lyst til at lære Marisalada, Fiskeren og Hytten, som Stein satte høiere end det prægtigste Palads, at kjende. Den første Udflugt, han gjorde i Lægens Selskab, var derfor til Havet.

Det var i Begyndelsen af Sommeren og den kjølige Blæst forfriskede dem behageligt. Fortet San Cristobal havde atter pyntet sig med Grønt til Ære for den høie Gjæst, for hvem det for første Gang fremstillede sig. Blomsterne, som smykkede Hyttens Tag, bøiede sig over mod hinanden ligesom undselige Piger, der hviskende betroe hinanden deres Kjerlighed. Bølgerne sloge langsomt mod Hertugens Fødder ligesom for at ønske ham velkommen. Lærken sang høit i Luften, usynlig for ethvert Øie.

Hertugen satte sig træt paa et Klippestykke. Han var Digter og nød i Taushed det skjønne Syn. Pludselig hørtes en Stemme synge en simpel, melankolsk Melodi. Hertugen saae forbauset paa Stein, der smilte. Stemmen vedblev at synge.

„Findes der Sirener eller Engle her, Stein?" spurgte Hertugen.

Istedetfor at svare fremtog Stein sin Fløite og spillede den samme Melodi.

Hertugen saae nu en ung mørk Kvinde nærme sig dem halvt løbende, halvt springende; da hun fik Øie paa dem, standsede hun.

„Det er min Kone," sagde Stein, „min Maria."

„Som," sagde Hertugen begeistret, „har den meest beundringsværdige Stemme af Verden. Jeg har været i alle Europas Theatre, Sennora, men aldrig hørt en, der mere har vakt min Beundring."

Hvis Marias brune Teint havde været modtagelig for en anden Farve, vilde Stolthedens og Tilfredshedens Purpur have viist sig paa hendes Kinder, da hun hørte denne varme Lovtale af en saa høitstaaende Person og saa kompetent Dommer. Hertugen vedblev:

„I ere Begge i Besiddelse af Alt, hvad Mennesket behøver for at komme frem i Verden og desuagtet begrave I Eder her i denne Afkrog? Det maa ikke være saaledes. I maae gjøre Samfundet deelagtige i Eders Fortrin. Jeg gjentager, det kan ikke, maa ikke være saaledes."

„Vi ere saa lykkelige her, Herr Hertug," svarede Stein, „at enhver Forandring i min Stilling vilde forekomme mig som en Utaknemmelighed mod Skjæbnen."

„Stein," raabte Hertugen, „hvor er det faste og rolige Mod, som jeg beundrede hos Dem, da vi traf sammen paa Royal Sovereign? Hvad er der bleven af Deres Kjerlighed til Videnskab, af Deres Ønske at hellige Dem den li-

dende Menneskehed? Er det sandt, at Lykken gjør Mennesker til Egoister?"

Stein stirrede ned for sig.

„Sennora," vedblev Hertugen, „kan De i Deres Alder og med saadanne Talenter beslutte Dem til bestandig at blive mellem disse Klipper?"

Skjøndt Marias Hjerte bankede stærkt af Glæde og Haab, svarede hun dog med paatagen Kulde:

„Hvad skulde jeg da blive?"

„Og din Fader?" spurgte hendes Mand bebreidende.

„Han er ude at fiske," svarede hun, ladende, som om hun ikke forstod hans egentlige Mening.

Hertugen forklarede nu omstændelig, hvilke Fordele man kunde opnaae med et saa beundringsværdigt Talent, der vilde skaffe hende en Throne og Formue.

Maria lyttede begjerlig, medens Hertugen beundrede det snart kolde, snart begeistrede Udtryk i hendes Ansigt.

Da Hertugen tog Afsked, hviskede Maria hurtig til sin Mand:

„Vi ville bort, vi ville bort herfra! Skjæbnen kalder mig og byder mig Kroner og jeg skulde være døv for dens Stemme? Nei, nei!"

Stein fulgte bedrøvet med Hertugen.

Da de kom tilbage til Klosteret, spurgte Tante Maria den Sidste, der var meget venlig mod sin Sygepleierske, hvad han syntes om hendes kjere Maria.

„Ikke sandt?" sagde hun, „Marisalada er en fortryllende Skabning?"

„Visselig," svarede Hertugen, „hun har det Slags Øine, hvis Blik som en Digter har sagt, kun en Ørn kan udholde."

„Og hendes Ynde?" vedblev den gode Gamle, „og hendes Stemme?"

„Hendes Stemme," sagde Hertugen, „er altfor smuk til at gaae tabt i denne Ørken. I have nok i Eders Stillidser og Nattergale. Mand og Kone maae følge med mig."

Selv om en Lynstraale var slaaet ned for Fødderne af Tante Maria, havde den ikke kunnet forskrække hende saameget som disse Ord.

„Ville de selv?" spurgte hun ængstelig.

„De maae," svarede Hertugen, idet han gik ind i sit Værelse.

Tante Maria blev et Øieblik staaende ganske bestyrtet og forvirret. Derpaa opsøgte hun Broder Gabriel.

„De reise!" sagde hun grædende.

„Gud være lovet!" svarede Broder Gabriel. „De have holdt ordentligt Huus med Marmorfliserne i Priorens Celle. Hvad mon Hans Reverents vil sige, naar han kommer tilbage?"

„De forstaaer mig ikke," afbrød Tante Maria ham. „Don Federico og hans Kone reise bort."

„De reise bort?" sagde Broder Gabriel. „Det er ikke muligt."

„Er det da virkelig sandt?" spurgte Tante Maria Stein, der kom til.

„Hun vil," svarede han nedslaaet.

„Det er det Samme, som hendes Fader altid siger," vedblev Tante Maria, „og med dette Svar havde han ladet hende døe, hvis vi ikke havde været. Ak, Don Federico! De har det saa godt her. Vil De gjøre som den Mand, der havde det godt og vilde have det endnu bedre?"

„Jeg haaber og troer ikke, at jeg vil befinde mig bedre noget Sted i Verden, min gode Tante Maria," sagde Stein.

„De vil engang fortryde det," gjenmælede hun. „Og den stakkels gamle Pedro! Min Gud, hvorfor ere dog Verdens Børn naaede herhen?"

I det Samme kom Don Modesto til. Han havde i den senere Tid indskrænket sine Besøg, ikke fordi Hertugen ikke behandlede ham med den tilbørlige Agtelse eller udøvede den samme uimodstaaelige Tiltrækning paa Veteranen som paa Alle, der kom i hans Nærhed, men Modesto havde, hvad der var ganske i sin Orden, besluttet kun at vise sig i fuld Galla for Hertugen, Generalen og Exkrigsministeren. Rosa Mistica havde imidlertid sagt ham, at hans Uniform ikke duede til aktiv Tjeneste, deraf kom det, at hans Besøg vare blevne sjeldnere. Da Tante Maria fortalte ham, at Hertugen agtede at reise om to Dage, fjernede han sig strax. Hun havde lagt en Plan og behøvede Tid til at udføre den.

Da Marisalada meddeelte sin Fader, at hun havde besluttet at følge Hertugens Raad, maatte den Gamles Smerte have rørt et Steenhjerte. Denne Smerte gav sig imidlertid ikke Luft i Ord. Han hørte paa sin Datters Planer uden at rose eller dadle dem, og paa hendes Løfte om at komme tilbage til Hytten uden at svare et Ord. Han betragtede sin Datter som en Fugl sin Unge, naar den prøver paa at flyve ud af Reden, hvortil den aldrig mere skal vende tilbage. Den gode Fader græd indvendig, hvis vi tør bruge dette Udtryk.

Den følgende Dag indtraf Tjenerne, Hestene og Muuldyrene, som Hertugen havde ladet komme i Anledning af Reisen. Alle Kroge i Klosteret gjenløde af Tummel og Skrig. Broder Gabriel arbeidede paa sine Kurve under Efeuet.

Morrongo besteg det høieste Tag, lagde sig i Solen og kastede foragtelige Blikke paa Larmen i Gaarden. Palomo gjøede, knurrede og protesterede saa energisk mod den fremmede Invasion, at Momo paa Manuels Befaling maatte indespærre den.

„Uden Tvivl,“ sagde Momo, „har min Bedstemoder, der er den meest lidenskabelige Kvaksalverske under Solen,

en Magnet, hvormed hun drager Syge til Huset. Dette er allerede den Tredie; naar hun kommer i Himmelen, vil hun formodentlig vise sin Barmhjertighed ved at helbrede den hellige Lazarus."

Afreisens Dag var kommet. Hertugen befandt sig reisefærdig paa sit Værelse. Stein og Maria vare komne, ledsagede af den stakkels Fisker, der nedbøiet af Sorg ikke løftede sine Øine fra Jorden. Denne Sorg havde ældet ham mere end Aarene og Havets Storme. Ved sin Ankomst satte han sig paa Marmorkorsets Trin.

Ogsaa Don Modesto havde indfundet sig, men hans Ansigt udtrykte Bestyrtelse. Hans Øienbryn dannede to uhyre store Buer. Den lille Haarlok heldede lidt til den ene Side. Dybe Suk opstege fra hans Bryst.

„Hvad feiler Dem, Herr Kommandant?" spurgte Tante Maria.

„Idag have vi den 15de Juni, Tante Maria," svarede han, „min Helgens Dag, en sørgelig Dag i mit Livs Kalender. O, hellige Modestus! Kan Du behandle mig saaledes paa den Dag, paa hvilken Kirken beder til Dig?"

„Men hvad er da skeet?" spurgte Tante Maria urolig.

„See her," svarede Veteranen, idet han løftede Armen og fremviste en stor Rift i sin Uniform, af hvilken det hvide Underfoder stak frem. Don Modesto var Eet med sin Uniform, med den vilde han tabe det sidste Spor af sin Stand.

„Hvilken Ulykke!" udbrød Tante Maria bedrøvet.

„Rosita har faaet Hovedpine derover," vedblev Don Modesto.

„Hans Excellence anmoder Herr Kommandanten om behageligt at ville træde ind til ham," sagde en Tjener.

Don Modesto slog sig for Brystet, tog et omhyggelig sammenlagt og forseglet Papir i Haanden, trykkede den Arm,

under hvilken den ulykkelige Rift befandt sig, saa tæt som mulig til Kroppen og fremstillede sig for Magnaten med et ærbødigt Buk og i en aldeles militær Positur.

„Jeg ønsker Deres Excellence en lykkelig Reise," sagde han, „og at De maa træffe Fru Hertuginden og hele Deres Familie raske, og jeg tager mig den Frihed at anmode Deres Excellence om godhedsfuldt at overgive nærværende Skrivelse, der angaaer det Fort, som jeg har den Ære at kommandere, til Herr Krigsministeren. Deres Excellence har selv havt Leilighed til at overbevise sig om, hvor paatrængende nødvendig en Reparation af Fortet San Cristobal er, især da man taler om en Krig med Keiseren af Marokko."

„Min kjere Don Modesto," svarede Hertugen, „jeg tør ikke indestaae for, at Deres Bøn vil blive hørt, men vil tvertimod raade Dem til at sætte et Kors over Fortets Tinde ligesom paa en Grav. Derimod lover jeg Dem at udvirke, at De faaer Deres tilgodehavende Gage betalt."

Dette behagelige Løfte kunde ikke udslette det sørgelige Indtryk, som Hertugens Dødsdom over Fortet havde gjort paa Kommandanten.

„Imidlertid," vedblev Hertugen, „beder jeg Dem at modtage dette som en Erindring om en Ven."

Med disse Ord pegede han paa en ved Siden af ham staaende Stol.

Hvor stor var ikke den fortræffelige Mands Overraskelse, da han paa Stolen saae en fuldstændig ny og glimrende Uniform med Epauletter, der kunde have gjort Aarhundredets første Feltherres Skuldre Ære! Don Modesto blev naturligviis aldeles forvirret, bedøvet og blændet ved Synet af en saadan Glands og Pragt.

„Jeg haaber, Herr Kommandant," tog Hertugen atter Ordet, „at De vil leve længe nok til at bære denne

Uniform, idetmindste ligesaa længe som dens Forgjængerske."

„Ak, Deres Excellence," svarede Don Modesto, der lidt efter lidt atter fik Mælet, „dette er altfor Meget for mig."

„Tal ikke derom, tal ikke derom," svarede Hertugen, „Mange bære prægtigere Uniformer end denne uden at fortjene det i saa høi Grad som De. Desuden," vedblev han, „veed jeg, at De har en Veninde, en fortræffelig Værtinde, som De gjerne vilde give en Erindring. Vær saa god at give hende denne Bagatel."

Det var en Rosenkrands af Guld og Koraller.

Uden at give Don Modesto Tid til at komme sig af sin Skræk vendte Hertugen sig til Medlemmerne af Familien, som han havde ladet kalde for at takke dem og give dem en Erindring.

Hertugen gjorde ikke godt med rige Folks sædvanlige Ligegyldighed og stundom fornærmelige Rundhaandethed, men tog Hensyn til Enhvers Smag og Fornødenheder. Alle Klosterets Beboere fik saaledes, hvad de meest trængte til eller hvad der kunde glæde dem meest. Manuel erholdt en Kappe og et smukt Uhr, Momo en fuldstændig Klædning, et guult Silkebelte og en Bøsse, Kvinderne og Børnene Tøi til Kjoler og Legetøi, Anis en Drage af en saadan Størrelse, at hans lille Person blev heelt borte under den. For Tante Maria, den ophøiede Gjæsts utrættelige Pleierinde, udsatte Hertugen en livsvarig Pension.

Den stakkels Broder Gabriel gik tomhændet bort. Han gjorde saaliden Opsigt i Verden og havde saaledes unddraget sig Hertugens Blik, at denne slet ikke havde seet ham.

Uden at Nogen saae det, skar Tante Maria af et af de Stykker Lærred, som Hertugen havde foræret hende, et Par Alen og gik til sin Protegé med dem og to Bomuldslommetørklæder.

„Her har De en lille Foræring fra Hertugen, Broder Gabriel," sagde hun. „Skjorterne skal jeg sye til Dem."

Den stakkels Mand blev endnu mere bestyrtet end Kommandanten. Broder Gabriel var mere end beskeden, han var ydmyg.

Da Alt var færdigt til Afreisen, kom Hertugen ned i Gaarden.

„Levvel, Braknæse, Villamars Prydelse," sagde Marisalada til Momo, „jeg husker slet ikke mere, om jeg har seet Dig."

„Levvel, Maage," svarede Momo, „hvis Alle vare saa bedrøvede over din Bortreise som min Moders Søn, vilde der blive ringet med alle Klokker."

Den gamle Pedro blev siddende paa Marmortrinet. Tante Maria stod ved hans Side og græd sine modige Taarer.

„Det er jo, som om jeg reiste til Kina," sagde Marisalada, „og som om vi aldrig skulde sees mere. Jeg har jo sagt Eder, at jeg kommer igjen. I synes at have foresat Eder at forbittre mig Glæden over at komme til Byen."

„Moder," sagde Manuel bevæget, da han saae den brave Kone græde, „naar De græder saaledes nu, hvad vilde De da gjøre, naar jeg døde?"

„Jeg vilde ikke græde, mit Hjertes Søn," svarede Moderen smilende gjennem Taarer. „Jeg vilde ikke faae Tid til at begræde din Død."

Hestene og Muuldyrene bleve nu førte frem. Stein kastede sig til Tante Marias Bryst.

„Glem os ikke, Don Federico," sagde den gode Gamle hulkende, „kom igjen!"

„Kommer jeg ikke igjen," svarede han, „er jeg død."

Hertugen havde maget det saaledes, at Marisalada hurtig skulde bestige det for hende bestemte Muuldyr, for at forskaane hende for den smertelige Afsked. Dyret satte sig i

Trav, de andre fulgte efter og hele Toget forsvandt snart bag Klosteret.

Den stakkels Fader strakte Hænderne ud efter sin Datter.

„Jeg seer hende aldrig mere,“ raabte han med kvalt Stemme og lagde Ansigtet paa Korsets Trin.

De Reisende rede raskere til. Da Stein naaede Høien, hvorpaa Kapellet stod, gav han sin Smerte Luft i en inderlig Bøn.

Rosa Mistica stod ved sit Vindue, da de Reisende rede over Byens Plads.

„Gud staae mig bi!“ udbrød hun, da hun saae Marisalada ride ved Hertugens Side, „hun hilser mig ikke engang, hun seer mig ikke engang! Hovmodets Djævel har allerede bemægtiget sig hende. Jeg tør vædde paa,“ vedblev hun, stikkende Hovedet ud af Vinduet, „at hun heller ikke hilser Herr Pastoren, der staaer udenfor Kirken. Jo hun gjorde dog, men det var alene, fordi Hertugen foregik hende med sit Exempel. Hollah! han standser for at tale med ham ... og giver ham en Pung ... formodentlig til de Fattige. Det er en god og gavmild Herre. Han har gjort meget Godt, Gud gjengjælde ham det!“

Rosa Mistica vidste endnu ikke, hvilken dobbelt Overraskelse der ventede hende.

Da Stein red forbi, hilste han hende bedrøvet.

„Gaae med Gud!“ sagde Rosa og viftede med sit Tørklæde. „En fortræffelig Mand! Igaar, da han sagde Farvel til mig, græd han som et Barn. Det er Skade, at han forlader Egnen! Og han vilde være bleven, hvis denne Maage ikke havde været, som Momo meget rigtig kalder hende.“

Toget havde naaet en Høi og begyndte at ride ned ad. Husene i Villamar forsvandt snart for Steins Øine, der ikke kunde løsrive sig fra det Sted, hvor han havde levet saa rolig og lykkelig.

Hertugen gjorde sig imidlertid en overflødig Uleilighed med at trøste Maria ved at udmale hende en glimrende Fremtid. Stein havde blot Øie for den Skueplads, han forlod.

Korset og „den hjælpende Herres" Kapel forsvandt nu ogsaa. Derpaa syntes Klosteret lidt efter lidt at synke i Jorden. Endelig vare endnu kun Fortets Ruiner synlige, hvis mørke Masse aftegnede sig mod den blaae Horisont, og Taarnet, der for at tale med Digteren pegede mod Himlen ligesom en Finger.

Endelig forsvandt ogsaa disse og Stein holdt Hænderne for Ansigtet for at skjule sine Taarer.

Ende paa første Deel.

Maagen.

Af

Fernan Caballero.

Anden Deel.

(Udgives som Tillæg til „Flyveposten“.)

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. Davidsen.

1860.

Første Kapitel.

Juli Maaned havde været overordentlig varm i Sevilla. Aftenselskaberne samledes i de yndige Gaarde, hvor de smukke Marmorfontæner med deres dandsende Vandstraaler forsvandt bag en Masse af Urtepotter. I de Gaarden omgivende Gange hængte store Lamper eller Krystalkugler, som udsendte Strømme af Lys til alle Sider. Luften var svanger af Blomsterduft og det Heles Glands forhøiedes endnu mere ved de kostbare Møbler, men fremfor Alt ved de yndige Sevillanerinder, hvis livlige og muntre Passiaren kappedes med Springvandets sagte Mumlen.

En Aften i Slutningen af Maaneden var et stort Selskab forsamlet hos den unge, henrivende og elegante Grevinde af Algar. Det ansaaes for en stor Lykke at faae Adgang til dette Huus, skjøndt Intet var lettere, thi Husets Frue var saa elskværdig og nedladende, at hun modtog Alle med det samme venlige og hjertelige Smiil.

Den Lethed, hvormed Enhver, som blev forestillet for hende, erholdt Adgang til hendes Huus, behagede ikke hendes Onkel, General Santa Maria, en Officeer fra den napoleonske Periode og udmærket Kriger, der som de fleste af hiin Tids Militære var noget raa og bydende, kort en klassisk Søn af Mars og fuldkommen overbeviist om, at alle

Relationer mellem Menneskene kun bestode i at befale og adlyde, ligesom Samfundets Hensigt og Hovedformaal var at klassificere sine enkelte Medlemmer, men forresten en Spanier som Pelayo og en Helt som Cid.

Generalen, hans Søster, Marquisen af Guadalkanal, Grevindens Moder og nogle flere Gjæster spillede Lhombre. Nogle spadserede i Gallerierne, talende om Politik, Ungdommen af begge Kjøn sad mellem Blomsterne, snakkende og leende, som om Jorden kun frembragte Blomster og Luften kun gjenlød af munter Latter.

Grevinden havde lagt sig tilbage i en Sofa og klagede over en stærk Migræne, som imidlertid ikke forhindrede hende i at være munter og oprømt. Hun var lille, slank og hvid som Alabast. Det tykke blonde Haar hængte efter engelsk Mode i lange Lokker. Hendes store brune Øine, Næse, Tænder, Mund og Ansigtsform vare suldendt skjønne og hendes Ynde ubeskrivelig. Grevinden var et komplet forkjelet Barn, inderlig elsket af sin Moder og tilbedt af sin Mand, der, skjøndt han ikke selv fandt Smag i Selskabelighed, alligevel tilstod hende uindskrænket Frihed, fordi hun var dydig og han nærede en urokkelig Tillid til hende. Paa Grund af sin fortræffelige Karakteer misbrugte hun imidlertid aldrig sin Stilling. Grevinden havde ikke store aandelige Evner, men et ædelt Hjerte, der dømte rigtigt og kjerligt. Hele hendes Ærgjerrighed indskrænkede sig til at more sig uden Overdrivelse og til at behage. Den omtalte Aften var hun kommen træt og ikke rigtig vel tilbage fra en Spadseretur, havde taget sin Kjole af og iført sig et simpelt Overkast af hvidt Musselin. De hvide og runde Arme stak frem af de vide, hængende Ærmer; et Armbaand og Ringene havde hun glemt at lægge fra sig. Ved hendes Side sad en ung Oberst, der først for nylig var kommen til Madrid og som havde udmærket sig i Krigen i Navarra. Grevinden, der ikke var nogen Hyklerske, skjænkede ham hele sin Opmærksomhed.

General Santa Maria saae af og til paa dem og bed sig utaalmodig i Læberne.

„Det er noget Nyt!“ sagde han, „hun maatte jo ikke være en Evadatter, naar det Nye ikke gjorde Indtryk paa hende. En Grønskolling! Fireogtyve Aar og allerede tre Tresser. Naar har man nogensinde været saa ødsel med Avancement? For fem, sex Aar siden gik han endnu i Skole og nu kommanderer han et Regiment. Man vil formodentlig sige, at han har erhvervet sin Grad ved glimrende Bedrifter. Men jeg svarer dertil, at Tapperhed ikke giver Erfaring og at Ingen kan kommandere uden den. Fireogtyve Aar gammel og Oberst! Jeg blev det først i mit syrgetyvende, efter at jeg havde tjent i Rousfillon, Amerika og Portugal, og Generalsepauletterne fik jeg ikke, førend jeg kom tilbage fra Norden med La Romana og havde kjæmpet i Uafhængighedskrigen. Sandheden er, mine Herrer, at vi Alle have mistet Forstanden i Spanien.“

I dette Øieblik hørtes nogle lydelige Udraab. Selv Grevinden glemte sin Træthed og sprang op.

„Endelig kommer den forlorne Søn tilbage!“ udbrød hun. „Tusinde Gange velkommen ulykkelige Jæger og uheldige Rytter! De har sat os i en ordentlig Skræk. Men hvad er det? De er jo, som om De slet ikke havde feilet noget. Er det sandt, hvad man fortæller om en udmærket tydsk Læge, der kom frem fra Ruinerne af et Fort og Kloster ligesom en Fantasiskabning? Fortæl os dog, Hertug, alle disse overordentlige Ting.“

Efterat Hertugen havde modtaget Selskabets Lykønskninger i Anledning af sin Helbredelse og Tilbagekomst, satte han sig hos Grevinden og fortalte hende Alt, hvad Læseren allerede veed. Efterat have dvælet længe ved Stein og Maria, endte han med at fortælle, at det var lykkedes ham at formaae den Sidste til at tage Bolig med sin Kone i Sevilla, hvor han kunde gjøre sin Videnskab og hun sit ualmindelige Talent frugtbringende.

„Deri har De gjort Uret," sagde Generalen afgjørende.

Grevinden vendte sig hurtig om til sin Onkel og spurgte:

„Hvorfor?"

„Fordi Folkene levede tilfredse og uden Ærgjerrighed," gjenmælede Generalen; „men for Fremtiden ville de ikke kunne gjøre det, thi, som Titelen paa et spansk Lystspil siger: „Man skal ikke give det Uvisse bort for det Visse."

„Troer De da, Onkel," spurgte Grevinden, „at denne Kone med sin udmærkede Stemme vil blive paa den Klippe, hvortil hun klæbede som en Østers, uden Fordeel og Ære for sig selv, Samfundet og Kunsten?"

„Ih, Niece, vil Du da for ramme Alvor paastaae, at det befordrer Civilisationen, naar en Kvinde betræder Brædderne og synger di tanti palpiti?"

„Naa," sagde Grevinden, „man seer nok, at De ikke er en Ven af Musik."

„Og derfor takker jeg Gud af ganske Hjerte," gjenmælede Generalen. „Skulde jeg maaskee som saamange Andre tabe Forstanden ved denne Musikgalskab, denne Nodesyndflod, der har udbredt sig over hele Europa som en Lavine? Skal jeg ved min afsindige Enthusiasme endnu mere forøge disse Trillekongers og Dronningers frygtelige Hovmod? Skulle mine Realer formere deres Indtægter, medens saa mange dygtige, med Skrammer bedækkede Officerer døe af Sult, saamange agtværdige Koner leve i Nød uden at have en Bid Brød at putte i Munden? Det er jo himmelraabende og en blodig Ironi i en Tid, da visse lykleriske Skrighalse ikke tale om Andet end Humanitet. Og jeg skulde kaste Blomster for en Primadonna, hvis Fortjenester indskrænke sig til c, d, e, f, g, a, h!"

„Min Onkel," bemærkede Grevinden, „er den ægte Personifikation af status quo. Alt Nyt er ham imod.

Jeg vil snarest muligt blive gammel blot for at behage ham."

„Det kan Du ikke, Niece," svarede Generalen, „men Du maa derfor heller ikke forlange, at jeg skal blive ung igjen, for at smigre den nuværende Generation."

„Hvorimod ivrer min Broder?" spurgte Marquisen, der hidtil havde været beskjæftiget med Spillet og ikke taget Deel i Samtalen.

„Onkel," sagde en ung Officeer, der var traadt ind ganske sagte og havde sat sig ved Hertugens Side, „Onkel prædiker et Korstog mod Musiken. Han har erklæret Andanterne Krig, forbander Moderato'erne og giver ikke engang Allegro'erne Pardon."

„Kjere Rafael!" raabte Hertugen, omfavnende Officeren, der var hans Slægtning og som han holdt meget af.

Den Sidste var lille, men veskabt og havde af det Slags Ansigter, om hvilke man siger, at de ere for smukke for Mænd.

„Jeg vilde gjerne have ladet begge mine Been sætte af," svarede Officeren, trykkede Hertugens Haand, „hvis jeg derved havde kunnet befrie Dem for Deres Lidelser. Men vi tale om Operaer og jeg vil ikke synge i Melodramatoner."

„Rigtig," sagde Hertugen, „det er bedre, at Du fortæller mig, hvad der er passeret her i min Fraværelse. Hvad Nyt?"

„Min Kusine, Grevinden af Algar, er Perlen blandt Sevillanerinderne."

„Jeg spørger Dig om Nyt," svarede Hertugen, „og ikke om, hvad jeg allerede veed."

„Herr Hertug," vedblev Rafael, „Salomo har sagt og mange Vise, blandt Andre jeg, have gjentaget det, at der ikke findes noget Nyt under Solen."

„Gud give, det var saaledes," sagde Generalen sukkende, „men min Neveu, Rafael Arias gjendriver selv sin Grundsæt-

ning. Han bringer os bestandig nye Ansigter til vore Aftenselskaber og det er ikke til at udholde."

„Nu drager Onkel atter til Felts mod de Fremmede," sagde Rafael. „De Fremmede ere General Santa Marias Kjephest. Havde De ikke udnævnt mig til Deres Adjudant, Herr Hertug, da De var Krigsminister, havde jeg ikke faaet Saameget at gjøre med de fremmede Diplomater i Madrid og de vilde ikke pine mig til Døde med deres Anmodninger om Anbefalingsbreve. Troer De virkelig, Onkel, at det er mig en saa stor Fornøielse at spille Cicerone, hvilket jeg siden min Ankomst til Sevilla maa gjøre for enhver Reisende?"

„Hvem tvinger os da til at aabne Dørene paa vid Gab for enhver Fremmed," svarede Generalen, „og stille os til deres Disposition? Man gjør det ikke i Paris og endnu mindre i London."

„Enhver Nation," bemærkede Grevinden, „har sin Karakteer og hvert Selskab sine Skikke. Udlændingene ere mere tilbageholdne end vi, men de ere det ogsaa indbyrdes, det maa man lade dem."

„Er der fornylig ankommen Nogen?" spurgte Hertugen. „Jeg spørger derom, fordi jeg venter Lord G., en af de meest udmærkede Mænd, som jeg kjender. Er han alt i Sevilla?"

„Han er ikke kommen endnu," svarede Rafael. „For Tiden have vi her for det Første Major Fly, Fluen, som vi kalde ham, thi det betyder hans Navn. Han er ansat i Dronningens Garde og er en Neveu af Hertugen af W., en af Englands anseeteste Mænd."

„Javist ligesaameget Hertugen af W.s Neveu, som jeg er en Neveu af den tyrkiske Sultan."

„Han er ung," vedblev Rafael, „elegant og et godt Menneske, men saa kolossal, at man maa stille sig i en vis Afstand for at kunne oversee hans Ensemble. I Nærheden seer han saa stor, stærk, kantet og raa ud, at han taber

hundrede Procent. Naar han ikke sidder ved Bordet, er han altid ved min Side, baade i og udenfor Huset; naar min Tjener siger ham, at jeg er gaaet ud, svarer han, at han vil vente paa mig, og naar han kommer ind ad Døren, gaaer jeg ud ad Vinduet. Han har den Vane at fegte i Luften med sin Stok, og da mit Værelse er lille, støder han Huller i Væggene og har allerede sønderslaaet flere Ruder for mig. Naar han sidder paa Stolene, gynger han frem og tilbage, saa at han allerede har ødelagt fire for mig. Min Værtinde bliver rasende, naar hun blot seer ham. Undertiden tager han en Bog, og det er det Bedste, han kan gjøre, thi da falder han i Søvn. Hans svage Side er hans indbildte Lykke hos Damerne, det er hans Paradehest, hans fixe Idee; med Hensyn til det smukke Kjøn er han hildet i samme Vildfarelse som Galicieren i Mexiko med Hensyn til Piastrene, der troede, at han blot behøvede at bukke sig for at tage dem op. Jeg har prøvet paa at betage ham hans Vildfarelse, men det var det Samme som at prædike for døve Øren. Naar jeg vil tale fornuftig med ham, smiler han vantro og snoer sin umaadelige Knevelsbart. Han er forlovet med en Arving til Millioner og det Mærkværdige er, at denne trediveaarige Ajax, der fortærer fire Pund Kjød i Beefsteak og drikker tre Flasker Xeres til eet Maaltid, har indbildt sin Brud, at han reiser for sin Sundhed. Den anden Dagtyv, som min Onkel udtrykker sig, er en Franskmand, Baron de Maude."

„Baron?" sagde Generalen spodsk, „ja ligesaameget Baron, som jeg er Pave."

„Men, min Gud, Onkel," sagde Grevinden, „hvorfor skulde han ikke være Baron?"

„Fordi, Niece, de ægte Baroner — ikke de napoleonske eller konstitutionelle, men dem fra den gamle Tid — hverken reise eller skrive for Penge eller ere saa slet opdragne og saadanne nysgjerrige og uudstaaelige Spørgere."

„Men, Onkel, man kan godt være Baron og dog spørge. Ved at spørge mister man ikke sin Adel. Efter sin Hjemkomst skal han giftes med Datteren af en Pair af Frankrig."

„Han bliver ligesaalidt gift med hende som jeg med den tyrkiske Sultan," svarede Generalen.

„Onkel," sagde Arias, „er ligesom den hellige Thomas, han troer ikke, førend han seer. Men for at komme tilbage til vor Baron maa man tilstaae, at han er en ret smuk Mand, skjøndt han ligesom jeg har hørt for tidlig op at voxe. Han har en elskværdig Karakteer, men vil gjerne give den Lærde og Belæste, taler om Politik og Kunst, om Historie, Musik, Statistik, Filosofi, Landøkonomi og Moder. For Øieblikket skriver han paa en alvorlig Bog, som han siger, der skal tjene ham som Trappe til Deputeretkammeret. Den fører Titelen: „Scientifisk-filosofisk-fysiologisk-artistisk-geologisk Reise gjennem Spanien, med kritiske Bemærkninger om dette Lands Regering, Kjøkken, Gader og Kanaler, Agerdyrkning, Dandse og Skattevæsen." Affektert skjødesløs i sin Paaklædning, alvorlig, forsigtig, overordentlig sparsommelig er han en ufuldkommen Frugt fra hiint Drivhuus for offentlige Karakterer, hvorfra udgaae overmodne Produkter uden Smag og Duft. Disse Mennesker styrte sig med Dampkraft ud i Fremtiden, idet de jage efter, hvad de kalde en social Stilling og for hvilken de opoffre alt Andet; sørgelige, piinlige Tilværelser, for hvilke Livets Dag ingen Morgenrøde har."

„Det kan man kalde at filosofere, Rafael," sagde Hertugen leende. „Hvis Sokrates havde levet i vor Tid, vilde Du snarere være bleven hans Discipel end min Adjudant."

„Jeg vilde ikke opgive Adjudanturen for Apostolatet, General," svarede Arias. „Sandheden er imidlertid, at hvis der ikke gaves saamange dumme Disciple, vilde der heller ikke være saamange taabelige Lærere."

„Godt, sagt, Neveu,“ udbrød den gamle General, „hver ny Lærer lærer noget Nyt. Det er Fremskridtet, det herlige, ikke noksom vurderede Fremskridt!“

„General,“ sagde Hertugen, „for at bevare Ligevægten paa denne vor Jordklode maa der gives lette og svære Ting, der gjensidig burde ansee hinanden for nødvendige istedetfor at stræbe at tilintetgjøre hinanden med en saadan Forbittrelse.“

„Hvad De der siger,“ svarede Generalen, „er en af det forhadte Justemilius Læresætninger, der har skadet os meest med sine vaklende Hensigter og sine kaudervelske Udtryk, som Folket kalder det, hvilket føler rigtigere end Moderatismens „oplyste“ Tilhængere, disse Hyklere med god Bark og slet Kjerne, Tilbedere af det „høieste Væsen“, der ikke troe paa Jesus Kristus.“

„Onkel hader i den Grad Moderados,“ bemærkede Rafael, „at han ganske mister Fatningen, naar han bekjæmper dem.“

„Stille, Rafael,“ sagde Grevinden, „Du bekjæmper og bespotter alle Meninger og har selv ingen, for at spare den Møie at forsvare dem.“

„Jeg er liberal, Kusine,“ raabte Rafael, „derpaa er min tomme Pengepung et Beviis.“

„Du skulde blot vove paa at være liberal!“ brummede Generalen.

„Og hvorfor skulde jeg ikke være det, Sennor? Hertugen er det jo ogsaa.“

„Du skulde blot vove paa at være liberal!“ gjentog Veteranen med en Stemme, der lød som en Trommehvirvel.

„Hm,“ mumlede Rafael, „man seer nok, at Onkel ikke vil taale andet Frit end de frie Kunster. „Sennor,“ vedblev han til Generalen, som det morede ham at bringe i Raseri, „hvorfor kan Hertugen ikke være liberal? Hvem kan forbyde ham det, naar det falder ham ind at være liberal? Bliver

han styggere ved at være liberal? Hvorfor kunne vi ikke være liberale, Sennor, hvorfor?"

„Fordi Soldaten," svarede Generalen, „ikke er og tør være Andet end Thronens Støtte, Ordenens Haandhæver og sit Fædrelands Forsvarer. Veed Du det nu, Neveu!"

„Men, Onkel . . ."

„Rafael," afbrød Grevinden ham, „indlad Dig ikke paa vanskelige Spørgsmaal, men gaae videre i din Fortælling."

„Jeg adlyder. Ak, Kusine, i en Armee, som Du kommanderede, vilde aldrig forekomme Subordinationsforseelser. En anden Fremmed, der opholder sig i Sevilla, er en vis Sir John Burnwood. Det er en Mand paa et halvt Hundrede Aar, ret smuk, med røde Kinder og en Manke som en ægte Løve fra Atlas. Han har bestandig Lorgnetten i Øiet, smiler uafladelig og veed aldrig, hvad han skal tage sig for med sine Hænder, er en stor Sladderhank, altid urolig for at give sig Udseende af Livlighed ligesom Tydskeren, der til den Ende sprang ud af Vinduet, han er endelig en stor Ven af Væddemaal, en berømt Sportsman og Eier af store Steenkulsminer, der indbringe ham tyve tusinde Pund om Aaret."

„Jeg formoder, at det er tyve tusinde Pund Steenkul," bemærkede Generalen.

„Onkel er ligesom Børsmændene, der lade Kursen stige og falde efter deres Godtbefindende," sagde Rafael. „Sir John har væddet om, at han vilde ride op i Giralda[1]), og det er Grunden til hans Besøg i Sevilla. En af vore gamle Konger har rigtignok gjort det, men den stakkels Hest, hvorpaa han red, kunde ikke komme ned igjen og svævede

---

[1]) Et berømt, 370 Fod høit Taarn i Sevilla.

ligesom Muhameds Ligkiste mellem Himmel og Jord, saa at man maatte dræbe den deroppe. Sir John er fortvivlet over, at man ikke vil tillade ham denne kongelige Tidsfordriv. Nu vil han efter Lord Elgins og Baron Taylors Exempel kjøbe Alcacar[1]) og føre det Steen for Steen til sit Landsæde, ja endog de, der efter Sagnet ere plettede med Blodet af Don Fadrique, der for fem hundrede Aar siden myrdedes af sin Broder Kong Pedro[2])."

„Der er Intet, hvortil disse Sirs ikke ere istand," svarede Generalen, „og jo vanvittigere et Indfald er, desto bedre."

„Fornylig," vedblev Rafael, „spurgte han mig, om jeg ikke kunde formaae Kathedralkirkens Korherrer til at sælge de Guldnøgler, som Maurerkongen efter Sevillas Erobring overrakte Kong Ferdinand den Hellige paa et Sølvfad, samt det Agatbæger, hvoraf den store Konge pleiede at drikke."

Generalen slog saa voldsomt i Bordet, at en af Lysestagerne faldt paa Gulvet.

„De seer jo nok, Herr General," sagde Hertugen, „at Rafael smører tykt paa og fortæller lutter Dumheder."

„Naar Talen er om en Englænder, er ingen Daarskab usandsynlig," svarede Generalen.

„Men det Bedste er endnu tilbage," vedblev Rafael og saae paa en yndig Pige, som sad ved Siden af Marquisen og saae i dennes Kort, „Sir John er nemlig dødelig forelsket i min Kusine Rita og har friet til hende. Rita, der ikke veed, hvorledes Ordet Ja udtales, har givet ham et koldt Nei."

---

1) De mauriske Kongers gamle Palads i Sevilla.
2) Den bekjendte Peter den Grusomme.

„Er det muligt, Rita, at De har afslaaet 20,000 Pund om Aaret?" spurgte Hertugen.

„Jeg har ikke afslaaet Pengene," svarede den unge Pige, uden at tage Øinene fra Kortene, „men Deres Eier."

„Hun har handlet rigtig," sagde Generalen, „man skal gifte sig i sit Fædreland, saa riskerer man ikke at kjøbe Katten i Sækken."

„Aldeles rigtigt!" sagde Marquisen. „En Protestant? Vorherre bevare os!"

„Hvad siger De, Grevinde?" spurgte Hertugen.

„Jeg er af samme Mening som Moder," svarede hun. „Det er en alvorlig Sag, naar en Families Hoved bekjender sig til en anden Religion end denne; jeg troer ligesom min Onkel, at man bør gifte sig i sit eget Fædreland, og siger som Rita: Jeg vilde aldrig ægte en Mand; alene fordi han havde tyve tusinde Pund om Aaret."

„Desuden," sagde Rita, „er han forelsket i Dandserinden Lucia del Saltò, og alene af den Grund vilde jeg, selv om Herren ellers havde behaget mig, have givet ham det samme Svar. Jeg ynder ikke Medbeilerinder og allermindst blandt Theaterdronninger."

Rita var Marquisens og Generalens Niece. Efter at have mistet sine Forældre i sin Barndom, var hun bleven opdragen af sin Broder, der elskede hende ømt, og sin Amme, som tilbad og forkjelede hende, men var ikke destomindre bleven en god og from Pige. Den Indgetogenhed og Uafhængighed, hvori hun havde tilbragt sine første Leveaar, havde gjort hende paa een Gang indesluttet og bestemt; hun var baade stolt og god, egenraadig og aabenhjertig, livlig og tilbageholdende. Hertil kom det meest forføreriske og henrivende Ydre. Hendes Figur var af Middelstørrelse og havde, da den aldrig havde kjendt til Snøreliv, den Smidighed og Bøielighed, som de franske Novellister falskelig tillægge deres i Fiskebeensfutteraler indespærrede Heltinder. Ritas Teint

havde Marmorets matte, rene og ensformige Hvidhed; hendes smukke Haar var sort, de store Øine mørkebrune med lange, sorte Øienhaar og bekrandsede af Øienbryn, der syntes tegnede af Murillos Haand. Hendes friske, i Almindelighed alvorlige Mund aabnedes fra Tid til anden til en hurtig og munter Latter, hvorved en Række sneehvide Tænder kom tilsyne; men med sin medfødte Undselighed undertrykte hun den strax, thi Intet var hende mere imod end at tildrage sig Opmærksomhed, og naar det engang skete, blev hun forstemt.

Paa Grund af et Løfte til »mater dolorosa« bar hun altid sort Kjole med et Belte af lakeret Læder og et lille gyldent, af et Sværd gjennemboret Hjerte paa den øverste Deel af Ærmet.

Rita var den eneste Pige, som hendes Fætter Rafael Arias for Alvor havde elsket, ikke med en elegisk Lidenskab, der ikke laa i hans Karakteer, men med en levende, standhaftig og oprigtig Kjerlighed. Rafael, der var en udmærket ung Mand, retskaffen, forstandig, ædel baade i Handling og af Herkomst, og Eier af en smuk Formue var den Mand, som Ritas Familie ønskede hende. Hun havde imidlertid trods sin Broders Aarvaagenhed og uden hans Vidende bortskjænket sit Hjerte. Gjenstanden for hendes Tilbøielighed var en ung Mand af fornem Familie og en ridderlig Karakteer, men en Spiller, og dette var nok til, at Ritas Broder bestemt modsatte sig hendes Kjerlighed og strengt havde forbudt hende at see eller tale med den Elskede. Men med ægte spansk Karakteerstyrke og Udholdenhed ventede Rita rolig, uden Klager, Suk eller Taarer, paa sin eenogtyvende Fødselsdag, for uden at vække Opsigt at gifte sig trods sin Broders Modstand. Den Elskede paraderede imidlertid i fuldt Puds og til Hest udenfor hendes Vinduer, ligesom de ogsaa skreve til hinanden.

Den nævnte Aften havde Rita lydløst som altid indfun-

det sig i Selskabet og indtaget sin sædvanlige Plads hos sin Tante for at see paa hendes Spil. Denne havde ikke bemærket sin Nieces Nærværelse, førend hun besvarede Hertugens Spørgsmaal angaaende Partiet.

„Jesus, Rita!“ udbrød Marquisen, „hvor Du forskrækkede mig. Hvorledes er Du kommet herhen, uden at Nogen har hørt Dig?“

„Skulde jeg maaskee komme med Pauker og Trompeter ligesom et Regiment?“ spurgte Rita.

„Du kunde dog idetmindste have sagt Goddag til Folk.“

„Det forstyrrer de Spillende,“ gjenmælede Rita, „pas De blot Deres Kort, det gjælder Penge, og medens De har gjort mig Bebreidelser, har De næsten glemt Spillet.“

Under denne Samtale havde Rafael sat sig bag sin Kusine og hviskede til hende:

„Naar jeg skal indgive Ansøgning om Dispensation, Rita?“

„Naar jeg siger Dig det,“ svarede hun uden at see op.

„Og hvorledes skal jeg bevirke, at dette lykkelige Øieblik kommer?

„Anbefal Dig til min Helgeninde, der gaaer i Forbøn for Umuligheder.“

„Grusomme, Du vil engang fortryde at have afslaaet min hvide Haand. Du gaaer glip af den bedste og taknemmeligste Ægtemand.“

„Og Du af den sletteste og utaknemmeligste Kone.“

„Hør, Rita,“ vedblev Arias, „har Onkel, der sidder ligeoverfor os, maaskee en Skildvagt paa Hovedet, som forhindrer Dig i at vende Ansigtet om til den, der taler til Dig?“

„Jeg har forvredet Nakken.“

„Den Forvridning hedder nok Luis de Haro. Er Du endnu saa forgabet i den Spillefugl?"

„Mere end nogensinde.

„Hvad siger din Broder dertil?"

„Spørg ham, hvis det interesserer Dig."

„Og mig vil Du lade døe?"

„Uden at forandre en Mine."

„Jeg lover at forgylde Hornene paa den ved den hellige Michaels Fødder liggende Djævel i Sognekirken, naar han engang tager din Luis de Haro."

„Ønsk kun Ondt over ham! Den Misundeliges onde Ønsker gjøre fed."

„Det lader til, at jeg kjeder Dig," sagde Rafael efter nogle Øieblikkes Taushed, da han saae sin Kusine gabe.

„Og det mærker Du først nu?" svarede Rita.

„Du ønsker med andre Ord, at jeg skal gaae. Spilleren Luis er naturligviis skinsyg."

„Skinsyg paa Dig?" svarede hans Kusine leende, „han er ligesaa skinsyg paa Dig som paa den tykke Englænder."

„Jeg takker for Sammenligningen, elskværdige Kusine, og siger Dig Farvel for evig."

Og han reiste sig rasende.

„Hvad feiler Dem, Rafael?" spurgte en ung Pige, som han gik forbi, smægtende.

Damen var fornylig indtruffen fra Madrid, hvor en vigtig Proces havde gjort hendes Faders Nærværelse nødvendig. Hun kom tilbage fra Reisen aldeles moderniseret og saa gjennemtrængt af det, man pleier at kalde udenlandsk god Tone, at hun var bleven utaalelig latterlig. Hun bestilte ikke Andet end læse og det næsten kun franske Romaner. Hun drev en Slags Gudsdyrkelse med Moden, var en lidenskabelig Musikelsker og foragtede Alt, hvad der var spansk.

Da Rafael hørte det til ham rettede Spørgsmaal, søgte han at see munter ud og svarede:

„Jeg er en Dag ældre end igaar, lille Heloise, og har en mindre at leve i.“

„Jeg veed nok, hvad der feiler Dem, Arias, og fatter godt Deres Smerte.“

„De gjør mig ganske bange, Heloise, ligesom Don Basilio.“

Og han begyndte at synge: „Hvilket sygeligt Udseende!“

„Det er forgjæves, at De forstiller Dem, der er Taarer i Deres Smiil, Arias.“

„Siig mig for Guds Skyld, hvad der feiler mig, Heloise, thi det er en barmhjertig Gjerning at lære den Uvidende.“

„De kjender meget godt selv Grunden til Deres Sorg, Arias.“

„Og hvilken er den da?“

„En déception,“ mumlede Heloise.

„En —?“ spurgte Rafael, som ikke forstod hende.

„En déception,“ gjentog Heloise.

„Ah, saaledes! Jeg troede, at De sagde Desertion, og skjalv allerede for min militære Ære. Hvad Deceptioner angaaer, kjere Veninde, da har jeg ligesom ethvert Menneske havt dem i Hundredeviis, og den mindste er ikke den, at jeg vækker Medlidenhed hos Dem istedetfor Kjerlighed, som jeg meest ønskede.“

„Der er imidlertid een, der gjør Deres Liv farveløst og Lykken til en Ironi for Dem, og som vil bringe Dem til at betragte Graven som et Hvilested og Døden som en smilende Ven.“

„Ak, Heloise,“ sagde Rafael, „jeg vilde have givet en af mine Fingre, hvis jeg i Slaget ved Mendigorria havde næret saadanne Tanker, thi jeg vil være fordømt, om Grav

og Død smiilte til mig, da man bragte mig paa Hospitalet med et Skud i Siden."

„Hvor prosaisk!" udbrød Heloise forbittret.

„Er det en Banlysning, lille Heloise?"

„Nei, Sennor," svarede Damen ironisk, „det er en Kompliment."

„En Sandhed i Folio er det," sagde Rafael, „at De er henrivende med den Hovedpynt og at Deres Kjole er særdeles smagfuld."

„Synes De om den?" udbrød den unge Modeheltinde, idet hun øieblikkelig opgav sin sentimentale Tone. „Tøiet er den sidste nouveauté, det er Gros Ledru Rollin."

„Det er ikke saa underligt," vedblev Rafael, „at Englænderen her ligeoverfor, hvis Hoved rager op over alle Drivhusets Planter, er saa forgabet i Spanien og Spanierinderne."

„Hvilken slet Smag!" svarede Heloise med en ringeagtende Gestus.

„Han siger," vedblev Rafael, „at han ikke kjender noget Skjønnere end en Spanierinde i hendes Mantille, den Dragt, der klæder hende bedst."

„Hvor uretfærdigt!" udbrød den unge Pige. „Troer man maaskee, at Hat er for elegant for os?"

„Han siger," vedblev Rafael, „at de spanske Damer haandtere Viften med uforlignelig Ynde."

„Hvilken Bagvaskelse!" sagde Heloise. „Vi Damer paa Moden bruge den slet ikke mere."

„Han siger, at disse nydelige, smaa, fortryllende Fødder ikke maae bære Andet end Silkestrømper og Skoe istedetfor de afskyelige Støvler, Halvstøvler, Brodequins eller hvad de hedde."

„Det er en Fornærmelse mod os," raabte Heloise, „vi skulle med andre Ord gaae et halvt Aarhundrede tilbage, som de oplyste Madrider Blade meget rigtig bemærke."

„At Spanierindernes sorte Øine ere de smukkeste i Verden."

„Hvor simpelt! Saadanne Øine have Almuen, Kokkepiger og Butiksjomfruer."

„At Spanierindernes lette, gratiøse og utvungne Gang er det meest Fortryllende, man kan tænke sig."

„Men seer Herren da ikke, at han behandler os som Pariaer," sagde Heloise, „og at vi gjøre alt Muligt for at aflægge vore Feil og at gaae, som det sømmer sig?"

„Det er bedst, at De omvender ham," sagde Rafael. „Jeg skal forestille ham for Dem."

Arias skyndte sig bort og tænkte ved sig selv:

„Heloise har et følsomt Hjerte og elsker det Romantiske; hun er som skabt for Majoren, der netop gjør Jagt paa saadanne Fugle."

Imidlertid spurgte Grevinden Hertugen, om Villamars Filomele var smuk.

„Hun er hverken smuk eller stygg," svarede denne. „Hun er brunet og hendes Træk ere regelmæssige. Hun har smukke Øine og kort sagt et af de Ansigter, som man træffer overalt paa Landet hos os."

„Da hendes Stemme er saa udmærket," vedblev Grevinden, „maae vi til Ære for Sevilla gjøre en Primadonna af første Rang af hende. Kunne vi ikke faae hende at høre?"

„Naar De vil," svarede Hertugen. „Jeg skal en af de første Aftener bringe hende herhen med hendes Mand, der er en fortrinlig Musiker og har været hendes Lærer."

Det var imidlertid bleven paa Tiden at skilles.

Da Hertugen nærmede sig Grevinden for at tage Afsked, løftede hun truende Fingeren.

„Hvad skal det betyde?" spurgte Hertugen.

„Intet, Intet," svarede hun. „Det betyder kun: Tag Dem i Agt."

„I Agt, hvorfor?"

„Vil De lade, som om De ikke forstaaer mig? Der gives ingen værre Tunghøre end de, der ikke ville høre."

„De spænder mig paa Pinebænken, Grevinde."

„Saameget desto bedre."

„Forklar Dem for Guds Skyld."

„Siden De tvinger mig dertil, skal jeg gjøre det. Naar jeg har sagt: Tag Dem i Agt, har jeg dermed villet sige: Vogt Dem for, at De ikke lægger Dem i Lænker."

„O, Grevinde," svarede Hertugen med Varme, „jeg vilde ikke for Alt i Verden have, at en uretfærdig og falsk Mistanke skulde fordunkle denne Kones Rygte, førend Nogen endnu kjender hende. Denne Kone er en Engel, Grevinde."

„Naturligviis," bemærkede Grevinden, „i en Djævel forelsker Ingen sig."

„Og dog har De tusinde Tilbedere," sagde Hertugen leende.

„Jeg er heller ingen Djævel," svarede Grevinden, „men en Profet."

„Skytten træffer ikke, naar Skuddet forfeiler Maalet."

„Vi ville tales nærmere ved om sex Maaneder, usaarlige Achilles," svarede Grevinden.

„Tie for Guds Skyld, Grevinde!" udbrød Hertugen, „hvad der i Deres smukke Muud er en Spøg, vilde blive en dræbende Gift i de Slangers, som Samfundet udklækker."

„Vær De ganske rolig, jeg skal ikke kaste den første Steen. Jeg er overbærende som en Helgen eller som en stor Synderinde, skjøndt jeg hverken er det Ene eller det Andet."

Hertugen stod i Begreb med at forlade Selskabet langtfra tilfreds, da General Santa Maria standsede ham i Døren.

„Har De seet Sligt før, Hertug?" sagde han.

„Hvilket?" spurgte Hertugen gnaven.

„Hvorledes! De spørger?"

„Ja, jeg spørger og ønsker et Svar."

„En Oberst paa treogtyve Aar."

„Det er unegtelig noget tidlig," svarede Hertugen smilende.

„Det er en Ørefigen til Armeen."

„Ganske vist."

„Det er det Samme som at slaae den sunde Menneskeforstand lige i Ansigtet."

„Uden Tvivl."

„Stakkels Spanien!" udbrød Generalen, rækkende Hertugen Haanden og løftende Øinene mod Himlen.

Andet Kapitel.

Hertugen havde skaffet Stein og hans Kone i Huset hos en fattig, men retskaffen og ordentlig Familie. I en Kommode, hvortil Nøglen overleveredes Stein, da han tog sit Værelse i Besiddelse, fandt han en Sum Penge, tilstrækkelig til at tilfredsstille selv de meest overdrevne Fordringer. Ved den laa en Billet af følgende Indhold: „Hermed den Tribut, der tilkommer Lægens Videnskab. Vennens Nidkjerhed og Nattevaagen kan kun belønnes ved oprigtigt Venskab og Taknemmelighed.“

Stein var beskjæmmet.

„Ak, Maria,“ sagde han, visende sin Kone Papiret, „denne Mand er stor i Alt, ved sin Stand, sit Hjerte og sine Dyder. Efter Guds Exempel hæver han de Smaa og Ydmyge op til sig. Han kalder mig Ven, mig, den fattige Læge, og taler om Taknemmelighed samt overvælder mig med Velgjerninger.“

„Hvad ere alle disse Penge for ham?“ svarede Maria, „der, som Værtinden har fortalt mig, eier Millioner og hvis Godser ere saa store som en heel Provinds. Desuden vilde han jo uden Dig være bleven lam hele sit Liv.“

I det Samme kom Hertugen til og sagde, idet han hurtig gjorde en Ende paa Steins Taksigelser, til hans Kone:

„Jeg kommer for at bede Dem om en Tjeneste, vil De negte mig den, Maria?“

„Hvad skulde vi kunne negte Dem?" svarede Stein hurtig.

„Nu, Maria," vedblev Hertugen, „jeg har lovet en intim Veninde af mig, at De vilde synge hos hende."

Maria sagde Intet.

„Det vil hun ganske vist gjøre," sagde Stein. „Maria har ikke faaet en saa kostelig Gave som hendes Stemme af Himmelen uden tillige at forpligte sig til at gjøre Andre deelagtige i denne Gave."

„Vi ere altsaa enige," vedblev Hertugen, „og da Stein spiller ligesaa godt paa Fortepiano som paa Fløite, skal i Aften et blive stillet til Deres Disposition tilligemed et Udvalg af de nyeste Operaer. De kan da vælge, hvad De synes bedst om, og gaae dem engang igjennem, thi Maria maa feire en Triumf og bedække sig med Hæder. Hendes Ry som Sangerinde beroer derpaa."

Ved disse Ord kom der Liv i Marias Øine.

„Vil De synge, Maria?" spurgte Hertugen.

„Hvorfor ikke?" svarede hun.

„Jeg veed," vedblev Hertugen, „at De allerede have seet en Deel af Sevillas Mærkværdigheder og Skjønheder. Stein er en Enthusiast og kan allerede Cean, Ponz og Zuniga udenad. Hvad De derimod ikke have seet, er en Tyrefegtning. Her er Billetter til den idag. De ville komme til at sidde ved Siden af mig, da jeg vil see, hvilket Indtryk dette Skuespil gjør paa Dem."

Kort efter fjernede Hertugen sig.

Da Stein og Maria om Aftenen ankom til Stedet, var Pladsen allerede propfuld af Mennesker. En uafbrudt Larm, lig Havets Brusen før en Storm, dannede et Forspil til det egentlige Skuespil. Den umaadelige Forsamling, der bestaaer af saagodtsom hele Byens og Omegnens Befolkning, Bevægelsen, der ligner Blodets, naar det i et lidenskabeligt Anfald strømmer til Hjertet, Atmosfæren, der er glødende og berusende som den, der omgiver en Bacchantinde, Forvent-

ningen og den affindige Ophidselse, der dog holder sig udenfor disse Skranker, de lydelige, men aldrig raae Udraab, Utaalmodigheden, som forøges endnu mere ved Uroen, og Spændingen — alt dette danner et Slags moralsk Galvanisme, som man enten maa give efter for eller flye.

Stein, der var forvirret og ængstelig tilmode, havde gjerne taget Flugten, men hans Undselighed afholdt ham derfra. Ved at see Alle saa tilfredse og muntre vovede han ikke at gjøre en Undtagelse for sit Vedkommende.

Pladsen var overfyldt; tolv tusinde Personer dannede store koncentriske Kredse om den; de Rige sade i Skygge, hvorimod Folket bar den andalusiske Dragts brogede Farver til Skue, udsat for Solens Straaler.

I de store Theatre, hvor en Grisi, Lablache, Rachel og Macready glimre, er der kun fuldt Huus, naar en Yndlingskunstner tilfældig optræder; det barbariske Skuespil, der opføres i denne store Cirkus, har derimod aldrig lidt en saadan Ydmygelse.

Kamppladsen rømmedes og Picadorerne kom tilsyne paa deres ulykkelige Heste, der med deres sænkede Hoveder og mørke Blikke saae ud som Offre, der førtes til Slagterbænken, hvad de ogsaa i Virkeligheden vare.

Ved Synet af de stakkels Dyr, hvis Skjæbne han anede, forvandledes Steins Mismod til en smertelig Medlidenhed. I de af Borgerkrigen hærgede Provindser paa Halvøen, som som han hidtil havde gjennemreist, havde han ikke havt Leilighed til at bivaane disse store National- og Folkefester, hvor den glimrende mauriske Kampmaade parres med den gothiske Stammes vilde Uforfærdethed. Han havde imidlertid hørt tale derom og vidste, at en Tyrefegtnings Betydning i Regelen vurderedes efter Antallet af de faldne Heste. Han følte derfor især Medlidenhed med de ulykkelige Dyr, der, efter at have ydet deres Herrer store Tjenester og maaskee reddet deres Liv, istedetfor at belønnes bleve, naar de ved Alder og strengt Arbeide havde mistet deres Kræfter,

dømte til en piinlig Død, som en raffineret Grusomhed tvinger dem til selv at søge, en Død, som de instinktmæssig ane og som nogle modsætte sig, medens andre taalmodig finde sig i deres Skjæbne. Selv det meest forhærdede Hjerte maa briste ved Synet af de stakkels Dyrs Piinsler, men de, der sværme for disse Skuespil, have kun Øie og Følelse for Tyren. De gribes af en formelig Mani, der smitter mange Udlændinge, som ellers ere indtagne mod Spanien og navnlig mod denne barbariske Fornøielse. Desuden maae vi med Smerte tilstaae, at i Spanien findes Medlidenhed med Dyr, især hos Mændene, mere i Theori end i Praxis. Hos de lavere Klasser findes den slet ikke.

Tyrefegtningerne ere en Fornøielse for de Udlændinge, der enten have en fordærvet Smag eller have nydt Livet til Overdrivelse, eller for den store Masse af Spaniere, der have megen Energi, men liden Følelse og desuden fra Ungdommen af ere vante til saadanne Skuespil. Mange gaae derhen af Vane, Andre, navnlig Kvinder, for at see og sees, og for Mange, som besøge Tyrefegtningerne, ere de ingen Fornøielse, men en Kval, men de blive ikke destomindre, takket være den Kjødelighed, hvormed den menneskelige Natur desværre er altfor rigelig begavet.

De tre Picadorer hilste paa dem, der førte Forsædet. Foran dem gik Banderilloerne[1]) og de, der skulde kjæmpe tilfods, de vare prægtigt klædte og iførte Kapper af levende og glimrende Farver. Allerforrest gik Hovedkjæmperne med deres Reserve, endnu prægtigere klædte end de Andre.

„Pepe Vera! der er Pepe Vera!“ raabte Mængden. „Montes' Elev! En smuk ung Mand! Hvor han er godt voxen! Hvilken Anstand! Hvilket bestemt og roligt Blik!“

---

[1]) Saaledes hedde de, der skulle ophidse Tyren ved at beskyde den med smaa, med brogede Baand prydede Kastespyd.

„Veed De, paa hvilken Maade Montes underviser sine Disciple?" sagde en ung Mand, der sad ved Siden af Stein. „Han støder dem med korslagte Arme mod Tyren og siger: Vær ikke bange for Tyren!"

Pepe Vera nærmede sig Skranken. Hans Klædning var af kirsebærrødt Atlask med Skuldersnore og Sølvbesætning. Ud af de smaa Lommer i hans Trøie stak Enderne af to Lærredstørklæder. Den prægtige Sølvmorsvest og smukke lille Fløiels Hue fuldstændiggjorde hans elegante, kostbare og smagfulde Majodragt.[1])

Efterat have hilst paa Øvrigheden med megen Anstand, stillede han sig ligesom de andre Kjæmpere, paa den for ham bestemte Plads.

De tre Picadorer toge Plads tæt ved Skranken i lige Afstand fra hverandre. Matadorerne og Fodkjæmperne vare fordeelte rundt om paa Kamppladsen. En dyb Taushed indtraadte, som om den endnu kort iforveien larmende Menneskemasse pludselig var bleven ramt af Døden.

Alkalden gav Tegnet, Trompeterne løde og Alle reiste sig op. Da aabnedes ligesom ved et Trylleri den store Dør paa Tyrestalden ligefor Øvrighedens Loge. En rødbruun Tyr styrtede ind paa Arenaen og hilstes af Skrig, Piben, Skjældsord og Bifald. Den frygtelige Larm bragte Tyren til at standse; den løftede Hovedet og syntes med sine flammende Øine at spørge, om alle disse Udfordringer gjaldt den, den vældige Kjæmpe, der hidtil ædelmodig havde skaanet sin lille og svage Fjende, Mennesket. Efterat have rekognosceret Terrænet kastede den truende Hovedet til begge Sider. Endnu betænkte den sig, men Pibningen blev stedse lydeligere og mere gjennemtrængende, og med en Hurtighed, der syntes

---

[1]) Majos kaldes som bekjendt Lapsene af Middelstanden og Almuen, der bære den andalusiske Nationaldragt.

umulig paa Grund af dens Størrelse og Tyngde, styrtede den løs paa Picadoren.

Da dennes Landse ramte den i Nakken, trak den sig imidlertid atter tilbage. Den var et af de skye Dyr, der i Tyrefegternes Sprog kaldes »boyantes«. Den holdt inde med Angrebet og vendte sig derimod mod den anden Picador.

Denne var ikke saa forberedt paa at tage imod den som hans Kollega og Landsestikket var derfor hverken saa lodret eller kraftigt; det traf Dyret uden at standse det. Dets Horn borede sig ind i Hestens Bug og denne faldt. Et Udraab af Forfærdelse hørtes paa alle Kanter af Cirkus og alle Fodkjæmperne omringede strax Gruppen; men det rasende Dyr havde allerede bemægtiget sig sit Bytte og lod sig ikke forstyrre i sin Hævn. Mængdens Skrig forvandledes til Klageraab, der vilde have forskrækket hele Staden, hvis de ikke vare komne fra Skuepladsen for en Tyrefegtning.

Katastrofen var skrækkelig ved sin Langvarighed. Tyren var udelukkende beskjæftiget med Hesten, der med hele sin Vægt hvilede paa Picadoren, som laa paa Jorden under de to kolossale Dyr. Da fremtraadte let som en Fugl, rolig som et Barn, der plukker Blomster, og med smilende Ansigt en ung Mand, der straalede af Sølv og glimrede som en Stjerne. Den smukt skabte Yngling med de fine Ansigtstræk nærmede sig Tyren bagfra, tog med begge Hænder i det vilde Besties Hale og trak det til sig som en Skjødehund. Tyren vendte sig overrasket om og foer rasende løs paa sin Modstander, der uden at vende sig og trækkende sig baglænds tilbage undveg det første Stød ved at gjøre en halv Vending til Høire. Tyren angreb atter og anden Gang undgik Ynglingen den ved en Dreining til Venstre og saaledes fortsattes Kampen, til han havde naaet Skranken. Her forsvandt han for det forbausede Dyrs Øine og Publikums ængstelige Blikke, der beruset af Begeistring rystede Luf-

ten med tordnende Bifaldsraab; der er nemlig altid noget Gribende ved at see et Menneske uden Praleri og Affektation og med et roligt Ansigt lege med Døden.

„Enhver kan see, at han har havt Gavn af Montes' Underviisning og at Pepe Vera forstaaer at lege med Tyren!" raabte den unge Mand ved Siden af Stein med en Stemme, der var bleven ganske hæs af at skrige.

Hertugen saae paa Marisalada. Det var første Gang siden hendes Ankomst til Andalusiens Hovedstad, at han havde bemærket en Bevægelse i hendes kolde og uvenlige Ansigt. Han havde indtil dette Øieblik ikke opdaget Spor af Liv i det. Marias grove Natur, der var for hverdagsagtig til at give Rum for Beundring og for ligegyldig og kold til at blive overrasket, havde ikke seet Noget, der fortjente at beundres eller som kunde vække hendes Interesse. Til at gjøre Indtryk paa dette haarde Metal udfordredes Ild og Hammer.

Stein var bleg og dybt rystet.

„Herr Hertug," sagde han i en Tone, der røbede en mild Bebreidelse, „kan De virkelig finde Fornøielse i dette Syn?"

„Nei," svarede Hertugen venlig smilende, „jeg finder ingen Fornøielse deri, men det interesserer mig."

Hesten var imidlertid bleven reist op, men det stakkels Tyr kunde ikke staae paa Benene. Indvoldene hængte ud af dens sønderrevne Bug og slæbte paa Jorden. Picadoren havde ligeledes reist sig igjen. Rasende opbragt paa Tyren afslog han Fodkjæmpernes Hjælp og vilde med al Magt, trods sin Bedøvelse atter stige til Hest og fortsætte Kampen. Det var ikke muligt at tale ham tilrette og han besteg virkelig atter det stakkels Offer og borede Sporerne i dets sønderflængede Sider.

„Herr Hertug," sagde Stein, „jeg vil maaskee forekomme Dem latterlig, men jeg kan virkelig ikke længere see paa dette Skuespil. Skulle vi gaae, Maria?"

„Nei," svarede hans Kone, hvis Sjel syntes at koncentrere sig i hendes Øine. „Er Du maaskee bange for, at jeg skal falde i Afmagt?"

„Nu, saa skal jeg hente Dig, naar Kampen er forbi," gjenmælede Stein.

Med disse Ord fjernede han sig.

Tyren var allerede bleven færdig med flere Heste. Det ulykkelige, nysomtalte Dyr blev ved Tømmen slæbt hen til en Dør, gjennem hvilken det forsvandt. Nogle Andre, der ikke havde kunnet reise sig igjen, laae paa Jorden, kjæmpende med Døden, og af og til løftede de Hovederne, hvori Rædsel afmalede sig. Ved disse Tegn paa Liv vendte Tyren tilbage og borede paany sine frygtelige Horn i sit Offer. Derpaa travede den med Panden og Hornene badede i Blod om i Cirkus med udfordrende Blikke, idet den snart saae stolt op paa Tilskuerne, som vedbleve at skrige, snart paa de glimrende Fodkjæmpere, der lig Meteorer sprang frem og tilbage foran den og spækkede den med Kastespyd. Af og til fløi Fugle ud af et Net, der var anbragt øverst paa Spydene. Mon den, der har givet den første Idee til denne paafaldende Kontrast, derved har havt til Hensigt symbolsk at fremstille den forsvarsløse Uskyldighed, der med Lethed hæver sig over Verdens Rædsler og vilde Lidenskaber? Det er mere sandsynligt, at det er en af de poetiske Ideer, der opstaae af sig selv i de haardeste og ubarmhjertigste spanske Hjerter, ligesom Resadaen voxer vildt i Andalusien paa Balkonerne mellem Kalken og Stenen.

Paa et Tegn af Præsidenten lød atter Trompeterne. Den blodige Kamp standsedes en kort Tid og Alt blev atter stille.

Pepe Vera nærmede sig nu med en Kaarde og en purpurrød Kappe i den venstre Haand Øvrighedens Loge, foran hvilken han standsede og hilste som Tegn paa, at han bad om Tilladelse til at dræbe Tyren.

Pepe Vera havde bemærket Hertugen, der var bekjendt som en Ynder af Tyrefegtningerne, og ligeledes den ved hans Side siddende Dame, der ikke tog sine Øine fra Matadoren.

Denne vendte sig nu til Hertugen og sagde, idet han aftog sin Hue: „Et Hurra for Deres Excellence og den smukke unge Dame ved Deres Side!" Med disse Ord kastede han med en uforlignelig Nonchalance Huen paa Jorden og gik hen, hvor Pligten kaldte ham.

Fodkjæmperne holdt opmærksomt Øie med ham, beredte til at udføre hans Befalinger. Matadoren valgte det Sted, der forekom ham at være det bedste, og efterat have betegnet det for sine Kammerater raabte han:

„Her!"

Fodkjæmperne styrtede løs paa Tyren for at hidse den; idet den nu forfulgte dem, saae den sig pludselig ligefor Pepe Vera, der ventede den tilfods. Dette var det høitidelige Øieblik. En dyb Taushed afløste den bedøvende Larm og Raaben.

Ved Synet af den lille Fiende, der havde spottet hans Raseri, standsede Tyren ligesom for at betænke sig. Den var formodentlig bange for, at han anden Gang skulde undgaae den. Hvo der i dette Øieblik havde betraadt Cirkus, vilde ikke have troet at overvære en offentlig Forlystelse, men en religiøs Fest. Saa dyb var Tausheden.

De to Modstandere betragtede hinanden.

Pepe Vera bevægede den venstre Haand. Tyren trængte ind paa ham, men Pepe undgik ved en ubetydelig Vending dens Stød. Medens Tyren beredte sig til atter at støde, satte han sig igjen i Positur og hævede sin Kaarde saaledes, at Dyret, idet det sprang frem, selv rendte sig Klingen i Livet lige til Fæstet. Den styrtede død om.

Det er umuligt at beskrive den Bifaldsstorm, der hævede sig fra alle Kanter. Kun de, der oftere have overværet et saadant Skuespil, ere i Stand til at gjøre sig en Forestilling derom. Paa samme Tid faldt Militærmusiken ind.

Under Publikums affindinge Applaus skred Pepe Vera rolig over Cirkus, hilsende til begge Sider med Kaarden, uden at denne Triumf, som flere end een romersk Keiser vilde have misundt ham, overraskede ham eller gjorde ham stolt. Han bukkede for Øvrigheden, Hertugen og den smukke unge Dame.

Hertugen gav ubemærket Maria en Pung med Guld, som hun svøbte i sit Lommetørklæde og kastede ned paa Cirkus.

Da Pepe Vera takkende bukkede, mødte hans sorte Øine Marias. De to Naturer vare skabte til at forstaae hinanden og sympathisere med hinanden, og det gjorde de virkelig ogsaa.

Pepe Vera havde i Sandhed været beundringsværdig. Han havde udført sit Hverv med en Duelighed, Ro og Anstand, der intet Øieblik fornegtede sig. Der udfordredes hertil foruden en bestemt Karakteer og et forvovent Mod en Begeistring, som kun kan fremkaldes ved, at fireogtyve tusinde Øine see paa En og fireogtyve tusinde Hænder tilklappe En Bifald.

Tredie Kapitel.

Under de i forrige Kapitel beskrevne Scener gik Stein udenom Byen Sevilla henimod de gamle Mure, der, som Indskriften over Jerezporten siger, ere opførte af Julius Cæsar:

„Herkules har bygget mig;
Julius Cæsar har omgivet mig med høie
Mure og Taarne;
Den hellige Konge har erobret mig.
Ved Garci-Perez de Vargas' Hjælp."

Dreiende af til Høire kom Stein forbi Klosteret del Populo, der nu er et Fængsel, tæt herved fik han Øie paa den smukke Trianaport og længere henne „Kongeporten", gjennem hvilken Ferdinand den Hellige og flere Aarhundreder senere Philip II holdt deres Indtog. I Nærheden af den ligger San Laureano Klosteret, hvor den udødelige Kristopher Columbus' Søn Fernando Colon stiftede en Skole og anlagde sit Observatorium. Derpaa kom han forbi Puerto de San Juan og Puerto de La Barqueta, hvortil saamange Minder knytte sig. I nogen Afstand ved Flodbredden saae han den

hellige Hieronymus' prægtige Kloster; Helgenens Billedstøtte, der ansees for en af de fuldkomneste, der ere udgaaede fra en Kunstners Haand, pryder for Tiden Musæets største Sal.

Derpaa kom han til San Lazaro, de Spedalskes Hospital og det store og prægtige „Jesu fem Saars Hospital„, almindelig kaldet Blodets Hospital, et Mesterværk af Enriquez de Rivera, som har kostet Millioner og hvis Patronat Stifteren har overdraget til den, der engang fuldender det.

Han saae fremdeles La Macarena Porten, der efter Nogle har faaet sit Navn af en af Herkules' Døttre, til hvem Julius Cæsar indviede det, efter Andre af en maurisk Prindsesse, som havde et Palads der. Peter den Grusomme drog flere Gange som Seirherre ind gjennem den og ligeledes hans Broder Don Fedrique, da han faldt som et Offer for den samme Peters Hævntørst. Derpaa kom han forbi Cordovaporten, over hvilken man endnu seer det til et Kapel forandrede snevre Buur, hvor den hellige Hermenegild paa sin Faders, Gotherkongen Leovigilds Befaling indespærredes i Aaret 586 og led Martyrdøden. Ligefor Porten ligger Kapucinerklosteret paa den samme Plet, hvor efter Sagnet Spaniens ældste Kirke, som Apostelen Jakob byggede, stod, en Ære, som Sarogossa forøvrigt ogsaa tilegner sig. Længere frem laa Treenighedsklosteret paa samme Sted, hvor tidligere de romerske Fængsler havde staaet, og det underjordiske Fængsel, hvor de hellige Jomfruer Justa og Rufina holdtes fangne. I det sidste findes et Alter, hvis Midte dannes af den Marmorsøile, hvortil Helgeninderne bleve bundne og hvori de med deres fine Fingre ridsede et Kors, der endnu er at see.

Hiinsides del Sol og del Osario Portene bemærkede han Carmonaporten, en af de smukkeste i Staden, hvor, parallelt med den Vandledning, der forsyner Sevilla med Vand, den store Landevei begynder, som gjennemskjærer hele Halvøen paalangs og ligesom en Ged sætter over Despen-

naperros steile Høider. Til denne Port knytter sig en Anekdote, som fortræffelig karakteriserer hiin Tids ædle Sevillanere. I Aaret 1540 droge Sevillanerne Gibraltar til Hjælp gjennem denne Port. Don Rodrigo de Savedra bar Byens Fane, men den daværende Port var saa lav, at Fanen ikke kunde komme igjennem uden at sænkes. Don Rodrigo lod den derfor ved Touge hidse over Porten, idet han heller vilde underkaste sig denne Gene end ydmyge sin ædle Fane.

Til Venstre ligge de store og venlige Forstæder San Roque og San Bernardo samt „Kongens Have", der kaldes saaledes, fordi den har tilhørt Maurerkongen Ben-Joar. Stein kom nu til „Kjødporten", i hvis Nærhed den smukke Kavallerikaserne findes, og idet han lod den elegante Ferdinandsport, der opførtes i Aaret 1760 samtidig med den ikke langt derfra værende pragtfulde Tobaksfabrik, hvis Opførelse kostede syvogtredive Millioner Realer, ligge paa sin høire Haand og paa sin venstre Kirkegaarden, som Døden uafbrudt fylder, kom han til de smukke Spadseregange, der ligesom Blomsterbuketter pryde Staden og Guadalquivirs blomstrende Bredder.

Den eneste Lyd, som afbrød Tausheden paa den smukke Promenade de la Delicias, var Sangen, hvormed Fuglene toge Afsked fra den nedgaaende Sol. Floden var saa speilblank, at man gjerne kunde have antaget den for tilfrossen, hvis den ikke afg o til var bleven kruset af en Fugls Vinge eller en Fisks Finne. Paa den modsatte Bred laa Klosteret de los Remedios med sine Cypresser, der stolt hævede deres Kroner uden at see de dybe Revner i Bygningen. Aftendæmringen begyndte at udbrede sig over Staden, medens den smukke, kolossale Broncestatue paa Spidsen af Giralda, der forestiller T r o e n, glimrede i Solens sidste Straaler ligesom de store Mænds Berømmelse, der satte den der som en Hovedprydelse for den umaadelige Basilika. Omkostningerne derved bestrede Domherrerne ved Kathedralkirken i

1401 af deres egen Lomme, idet de uden Persons Anseelse i mere end et Aarhundrede fordømte sig selv og deres Eftermænd til et tarveligt Liv, for at alle deres Indkomster kunde anvendes paa Opførelsen af dette Gudshuus. Ikke en Eneste unddrog sig denne i Kunstens Historie næsten exempelløse Overeenskomst. Det var et herligt Exempel paa Selvfornegtelse, religiøs Begeistring og Kunstsands og en værdig Udførelse af den mindeværdige Beslutning, hvorved Kirkens Bygning blev bestemt og som vi ikke kunne negte os den Fornøielse at anføre her. Den lød saaledes: „Vi ville bygge en saa smuk og stor Kirke, at den ikke skal have sin Lige i hele Verden og at Efterverdenen maa ansee os for afsindige."

Paa Steins høire Haand kneiste det runde „Guldtaarn", der efter Nogle skylder sit Navn den Omstændighed, at det tidligere benyttedes til Opbevarelsen af det fra Amerika kommende Guld, hvorimod imidlertid taler, at det allerede kaldtes saaledes før den nye Verdens Opdagelse. Det er sandsynligere, at Navnet skriver sig fra de gule Fliser, hvormed Taarnet var beklædt og hvoraf nogle endnu findes. Dette meget gamle, længe før den kristelige Tidsregning opførte Taarn, hvortil saamange heroiske Minder knytte sig, kneiser mellem Skibenes brogede Flag, de lette Dunstskyer og de i den nyere Tid anlagte Spadseregange paa sin Aarhundreder gamle Basis som Herkules' Kølle mellem Legetøi.

Blandt de nævnte Minder er et, der rigtignok er af ringe Betydning, men dog historisk, og som oftere har fremkaldt vor Latter (noget Sjeldent, naar man gjennemblader Historiens Annaler) og som fortræffelig karakteriserer den Mand, om hvem vi ville tale, Kong Peter, der er den populæreste næstefter Kong Ferdinand den Hellige.

I Nærheden af Guldtaarnet findes Havnedæmningen, som Stiftsherrerne lode anlægge samtidig med Kathedralens Opførelse, for at Materialet bekvemmere kunde udskibes, og

hvor de hævede Havnepenge af Alle, der lagde til der. Kong Peter, der havde Brug for Penge, bemægtigede sig Fondet under Navn af et Tvangslaan. Som det lader til, havde Kongen, der var meget ung dengang, en svag Hukommelse med Hensyn til Gjældssager, ialfald vilde Kapitlet inddrive Pengene ad Rettens Vei. Men hvor var den Retsskriver, der var dristig nok til at træde frem for Kong Peter med en saadan Meddelelse? Retten tog sine Forholdsregler og kom til følgende Beslutning. Da Kongen en Dag red en Tur i Nærheden af den nævnte Dæmning, saae han en Baad, som lagde bi i en ærbødig Afstand fra ham. I denne Baad sad en Ravn eller anden stor sort Fugl med et uheldvarslende Ydre. Kongen blev bange over dette Syn, men hvor stor var ikke hans Forbauselse, da en gjennemtrængende Stemme pludselig raabte: „Kong Peter, vi forkynde Dig herved . . ." Videre kom Stemmen ikke, thi Kongen drog med lynende Øine sit Sværd, gav sin Hest af Sporerne og sprængte uden at vide, hvad han gjorde, ud i Vandet. Den sorte Fugl blev umaadelig forskrækket, tabte Papiret, greb Aarerne og fjernede sig hurtig.

Formodentlig tiljublede Folket, der beundrer det dristige Mod ligesaa meget, som det hader juridiske Kneb, denne Handling enthusiastisk Bifald. Vi, der elske Alt, hvad der er stort, selv om det er en Konges Vrede, have fortalt denne Anekdote, fordi de egentlige sorte Fugle, de nemlig, hvis Tunge og Fjer ere forgiftede, senere have hævnet sig med deres sædvanlige Vaaben og bagtalt Ulykken.

Stakkels Don Pedro! Han var maaskee ond, fordi han var ulykkelig. Hans Grusomhed var fremkaldt af Bitterhed, men han havde Forstand, Energi og et Hjerte, der kunde elske.

Stein frydede sig ved det prægtige Syn, der fremstillede sig for ham, og inddrak med Henrykkelse den rene og balsamiske Luft. Af og til udrev en langtrukken lydelig Raaben

ham af hans søde Drømme og berørte smertelig hans Hjerte. Det var Skrigene fra Tyrefegtnings-pladsen.

„Min Gud!“ sagde han, tænkende paa Krigen, „kalder man virkelig det Hæder og dette,“ tilføiede han med Hensyn til Tyrefegtningen, „en Fornøielse?“

Fjerde Kapitel.

Marisalada helligede nu hele sin Tid til at uddanne sig i den Kunst, der lovede hende en glimrende Fremtid, en berømmelig Løbebane og en Stilling, i hvilken hun kunde tilfredsstille sin Forfængelighed og sit Hang til Ødselhed. Stein blev ikke træt af at beundre hendes Udholdenhed og forbausende Fremskridt.

Hendes Indførelse i den store Verden var imidlertid bleven udsat paa Grund af, at Grevindens Søn var bleven syg.

Saasnart de første Symptomer paa Sygdommen viste sig, glemte hun Alt, sine Aftenselskaber, sin Pynt, sine Fornøielser, Marisalada og sine Venner, men først og fremmest den elegante unge Oberst, om hvem der er talt ovenfor.

Der existerede ikke Andet i Verden for Moderen end hendes Søn, ved hvis Seng hun havde tilbragt fjorten Dage i Graad og Bønner, uden at spise og sove. Barnets Tænder kunde ikke bryde gjennem det opsvulmede og smertende Tandkjød. Hertugen raadede den bedrøvede Moder til at konsulere Stein, det gjorde hun og den duelige Tydsker reddede Drengen ved at skjære i hans Tandkjød. Fra nu af var Stein en Ven af Huset. Grevinden tryk-

kede ham til sit Bryst og Greven belønnede ham fyrstelig. Marquisen erklærede ham for en Helgen og Generalen tilstod, at der ogsaa udenfor Spanien kunde findes dygtige Læger. Rita nedlod sig til at raadspørge ham angaaende sin Migræne og Rafael sagde, at han en smuk Dag vilde slaae Panden itu for at have den Fornøielse at blive kureret af den „store Frederik".

Da Grevindens Barn var kommet sig ganske, bestemte hun en Aften til at modtage Maria. Nogle Gjæster havde allerede indfundet sig, da Rafael Arias hurtig traadte ind.

„Kusine," sagde han, „jeg kommer for at bede Dig om en Tjeneste; afslaaer Du mig den, springer jeg sporenstregs i — min Seng, foregivende en voldsom Hovedpine."

„Jesus!" udbrød Grevinden, „hvorved kan jeg forebygge en saadan Ulykke?"

„Det skal Du strax erfare," vedblev Rafael. „Jeg fik igaar Brev fra en af mine Kammerater blandt Diplomaterne, Vicomte de Saint-Leger."

„Lad Saint'et og Vicomten blive borte og kald ham slet og ret Leger," sagde Generalen.

„Godt," vedblev Rafael, „altsaa min Ven, som Onkel hverken vil lade være Vicomte eller Helgen, anbefaler en italiensk Fyrste til mig."

„En Fyrste? Nei, vil man see," sagde Generalen spydig. „Hvorfor ikke kalde Tingene ved deres rette Navn. Det er formodentlig en Karbonari, en Propagandist, en sand Landeplage. Men hvor er denne Fyrste?"

„Det veed jeg ikke," svarede Rafael; „jeg veed kun, at Brevet lyder saaledes: De vil gjøre mig en Tjeneste ved at forestille den af mig Anbefalede for de smukkeste og elskværdigste Damer, for det meest udvalgte Selskab og gjøre ham bekjendt med de seværdigste Oltidsminder i det smukke Sevilla, denne Hesperidernes Have."

„Han mener formodentlig Alcazars Have," bemærkede Marquisen.

„Formodentlig," sagde Rafael. „Da jeg nu havde faaet dette Hverv og ikke vidste, til hvilken Helgen jeg skulde anbefale mig, fik jeg det ypperlige Indfald at tage min Tilflugt til min Kusine og bede hende om Tilladelse til at indføre Fyrsten i hendes Aftenselskaber, thi paa denne Maade kan han lære de smukkeste og elskværdigste Kvinder, det meest udvalgte Selskab og," tilføiede han sagte med et Blik til Lhombrebordet, „de seværdigste Antikviteter i Sevilla at kjende."

„Husk paa, at min Moder er her," sagde Grevinden sagte, idet hun mod sin Villie maatte lee. „Du er et uforskammet Menneske. — Det skal være mig en stor Fornøielse at see ham hos mig," tilføiede hun høit.

„Godt, meget godt!" raabte Generalen og blandede heftig Kortene. „De ville more sig paa Eders Bekostning og bagefter lee ad Eder."

„De kan være rolig for, at vi hævne os derfor, Onkel," svarede Rafael. „Udlændingene ere særdeles godt skikkede dertil, Nogle komme alene for at søge Eventyr i den faste Overbeviisning, at Spanien er disses klassiske Land. Forrige Aar maatte jeg trækkes med en, der var besat af denne fixe Idee. Det var en Irlænder, en Slægtning af Lord W."

„Javist, ligesom jeg er en Slægtning af den tyrkiske Sultan," sagde Generalen.

„Helten fra La Manchas Aand," vedblev Rafael, „havde bemægtiget sig min Irlænder, som jeg vil kalde den grønne Erin, fordi jeg har glemt hans rigtige Navn. En Aften spadserede vi paa Hertugpladsen. Pludselig brød et Uveir løs; jeg vilde søge Ly et eller andet Sted, medens han gik videre, fordi han havde Lyst til at opleve et spansk Uveir. Da jeg gjorde ham opmærksom paa, at han vilde blive vaad

lige til Skindet, svarede han, at Alt, hvad han havde paa sig, var water-proof, Hat, Beenklæder, Frakke, Handsker, Støvler, kort Alt. Jeg overlod ham til hans Skjæbne."

„Er det virkelig sandt, Rafael?" sagde Grevinden.

„Det er endogsaa sandsynligt," sagde Generalen, „ingen Englænder gaaer til Sengs uden at have begaaet en eller anden Daarskab."

„Videre, Rafaël, videre, min Søn," sagde Marquisen; „jeg aner allerede, at den Forvorpne af egen Erfaring lærte, at man ikke skal friste Gud."

„Nu," tog Rafael atter Ordet, „Erin lod sig altsaa regne igjennem, da pludselig et Lyn slog ned i det Træ, hvorunder han havde sat sig."

„Ah!" udbrøde Alle, „det er et Eventyr, en af Rafaels sædvanlige Historier."

„Det er sandt, saa vist som jeg lever," raabte Rafael heftig, „spørg, hvis I ville, de flere end hundrede Personer, der vare Vidner til Hændelsen. Jeg forsikkrer, at en heel og veritabel Akacie styrtede ned over min stakkels Erin. Til Held sad han saaledes, at Stammen ikke ramte ham, hvorimod han blev stikkende mellem Grenene ligesom en Fugl i et Buur. Forgjæves raabte og bandede han sine nationale Eder, forgjæves bød han sine Banknoter til hvem der vilde hjælpe ham. Han maatte blive i sit vegetabilske Fængsel under hele Regnen. Endelig trak Uveiret over og Folk kom atter ud paa Gaderne. Man kom ham nu til Hjælp, men det var ikke noget let Arbeide; der maatte hentes Sauge og Oxer til at fjerne de tykkeste Grene. Alt som Fængslets Vægge styrtede sammen, kom Irlands Søns bedrøvelige Skikkelse lidt efter lidt tilsyne. Alt hans water-proof havde gjort Fiasko. Hans Arme, Haar og Hatteskygge hængte slappe og lodret mod Jord. Han lignede et flagende Skib i Vindstille. I kunne tænke Eder de Bitterheder og

Spottegloser, som den stakkels Erin maatte døie af vore til Lystighed saa oplagte Sevillanere. Foruden Skrækken og Regnen maatte den gode Mand endnu udholde en homerisk Latter, hvorom han aldeles intet Begreb havde havt i sit Fædreland. Jeg tilstaaer med Skam, at jeg var kommet tilbage for atter at slutte mig til ham, men manglede Mod til at gjøre det og tog Flugten.

„Havde denne Begivenhed ikke Følger?" spurgte Marquisen, „bragte den ham ikke til Eftertanke?"

„Den havde ingen Følger hverken i fysisk eller moralsk Henseende. Englænderne ere seiglivede som Katte. Kun hans Tro paa water-proof blev tilintetgjort. Men dette var ikke min Helts meest tragiske Eventyr. En afgjort Forkjerlighed for Røvere havde lokkrt ham til Spanien og han vilde for enhver Priis see nogle. At blive plyndret var Hovedøiemedet med hans Reise og han vilde gjerne have givet ti tusinde Kartofler for at see José Maria i Nærheden i hans smukke andalusiske Dragt med Dobbeltdubloner til Knapper. Han førte altid en Dolk med Guldfæste og et Par Pistoler af Mantons med sig til ham."

„Det er deres Kjephest at bevæbne vore Fjender," sagde Generalen, „De ligne altid sig selv."

„Da han vilde reise til Madrid," vedblev Rafael, „og vidste, at Diligencen var smagløs nok til at medtage en Eskorte, besluttede han at reise med Kureren. Alle mine Indvendinger vare forgjæves. Han tog virkelig afsted og paa den anden Side af Cordova bleve hans varme Ønsker opfyldte. Han mødte Røvere, men ikke Røvere af god Tone, ikke fashionable Røvere som José Maria, der paa sin vælige Ganger gjør den meest glimrende Figur, men ganske almindelige og simple Røvere til Fods. I vide nok, hvad man i England forstaaer ved simpel. Ingen Pestbetængt, ingen Spedalsk indgyder Englænderen en saadan Afsky som det Simple. Ved dette Ord indhyller Albion sig i sin tætteste Taage, Dandyerne faae Spleen, Ladyerne blue-devills, Misserne

faae Ondt og Modehandlerinderne blive nervøse. Det er altsaa ikke saa underligt, at Erin ansaae det for en Nedværdigelse at lade sig bestjele af simple Røvere, og han forsvarede sig derfor som en Løve. Sine Skatte forsvarede han imidlertid ikke, thi dem havde han betroet mig, til han kom tilbage; det, han satte meest Priis paa, var en Green af den Piil, der beskyggede Napoleons Grav, en Atlaskesko saa stor som en Nød, som havde tilhørt en Dandserinde, og en Samling Karrikaturer af hans Onkel Lord W."

„Det karakteriserer Manden," bemærkede Generalen.

„Men jeg snakker Tiden bort," sagde Rafael, „farvel Kusine."

„Hvad for Noget? Vil Du gaae og lade den stakkels Erin blive mellem Røverne? Du maa fuldende din Historie," sagde Grevinden.

„Nuvel," vedblev Rafael, „saa vil jeg da med faa Ord fortælle, at de opbragte Røvere mishandlede ham og forlode ham uden Bevidsthed, bunden til et Træ. Der fandtes han af en fattig, gammel Kone, der lod ham bringe til sin Hytte og pleiede ham som en Moder under en Sygdom, som hans Eventyr havde paadraget ham. I lang Tid hørte jeg ikke fra ham og da Ordsproget siger: Haabet er grønt, derfor æder Æslet det, troede jeg allerede, at det var gaaet min grønne Erin ligedan, da jeg fik et Brev fra ham, hvori han meddeelte mig sin Hændelse. Han anmodede mig tillige om at give Konen, der havde reddet og pleiet ham (da man fandt ham, var han i samme Paaklædning som den, hvori hans Moder havde født ham), uden at have den ringeste Anelse om, hvem han var, ti tusinde Realer. Det var, som I see, en anstændig Belønning, thi det maa man lade Englænderne, at de ere høimodige. Men der kommer min Ven Polo, Digteren, med en Elegi i Øinene. Fyrsten venter mig. Jeg iler, selv om jeg skulde falde."

Dermed fjernede han sig.

„Jesus!" sagde Marquisen, „Rafael faaer mig til at svimle, det er, som om han bestod af Fiirbeenhaler. Han bevæger sig saameget, gestikulerer saameget, taler uophørlig og saa hurtig, at jeg ikke forstaaer det Halve af, hvad han siger."

„Du taber ikke synderlig derved," bemærkede Generalen.

„Jeg," sagde Grevinden, „vilde holde af Rafael, alene fordi han morer mig, selv om jeg ikke holdt ham for hans gode Egenskabers Skyld."

„Her, min kjere Gracia," sagde Heloise, der traadte ind og omfavnede Grevinden, „har Du Alexander Dumas' Reise gjennem det sydlige Frankrig."

Grevinden tog Bøgerne. Polo og Heloise begyndte nu en lærd Samtale om den nævnte Forfatters Skrifter, for hvilken vi ville forskaane Læsern.

„Stakkels Dumas!" sagde Grevinden til Obersten.

„Stakkels?" svarede Obersten. „Kalder De den Mand en Stakkel, der er rig og hvem Alle gjøre deres Opvartning og tilklappe Bifald. Det er maaskee, fordi man stundom kritiserer ham?"

„Fordi man kritiserer ham?" svarede Grevinden, „nei paa ingen Maade, den Frihed tager jeg mig ogsaa undertiden. Enhver, der optræder offentlig, giver Publikum Ret hertil. Jeg kalder ham ikke stakkels, naar han bliver kritiseret, men naar jeg hører ham blive roest saameget."

„Og hvorfor det, Grevinde? Roes er dog altid smigrende."

„Jeg kan ikke godt forklare mig anderledes end ved en Lignelse, da jeg ikke er saa veltalende som Heloise," vedblev Grevinden. „For nogen Tid siden havde vi Besøg af en af vore Slægtninge fra Jerez, en meget from Dame, hvis Mand er en stor Kunstkjender. Det Første, jeg ønskede at vise dem, var naturligviis vor smukke Kathedral. Paa Veien stødte

en anden Jerezer, en temmelig hverdagsagtig, men meget rig Mand, til os og vi vare nødte til at følges med ham. Da vi betraadte den herlige Kirke, saae min Kusine i Veiret, foldede Hænderne, gik hurtig gjennem Skibet og knælede, badet i Taarer foran Høialteret. Hendes Mand var aldeles henrykt og kunde ikke komme af Stedet. Pengemanden udbrød derimod: En smuk Eiendom! Det vilde være en smuk Butik! — Forstaaer De mig?"

„Meget godt," svarede Obersten leende, „flau Roes er værre end Dadel, hvilket ogsaa Iriartes¹) siger i sin Fabel:

Det er galt, naar en Klog dadler,
Men endnu værre, naar en Dumrian roser.

Den lille Historie har imidlertid en god Portion Peber og Salt."

„Det skulde gjøre mig ondt," sagde Grevinden. „Jeg kom til at tænke derpaa ved at høre Dumas' Værker rose. Medens der gjøres saamange intelligente Bemærkninger, hører man ikke et rosende Ord om Historien om Magdalene og Lazarus, hvoraf hver Linie aflokker mig en Taare."

„Hvis Dumas engang skulde komme til Spanien, Grevinde," sagde Obersten, „lover jeg at føre ham til Dem, for at han paa sine Knæe kan takke Dem for den Maade, hvorpaa De bedømmer hans Værker. Kunde det ikke interessere Dem at lære ham at kjende?"

„I Almindelighed er det en mislig Sag at gjøre personligt Bekjendtskab med berømte Forfattere."

„Hvorfor, Grevinde?"

¹) En berømt spansk Digter fra det forrige Aarhundrede.

„Fordi Forfatteren i Almindelighed derved berøves sin Nimbus. En Ven af mig, en meget talentfuld Mand, pleier at sige: Mellem store Mænd og Statuer finder det omvendte Forhold Sted, disse tage sig større, hine mindre ud, jo mere man nærmer sig dem. Skulde jeg engang blive Forfatterinde, hvad der ikke er umuligt, da vi Alle, som man pleier at sige, have lidt af Narre og Digtere ved os, vil jeg idetmindste have den Fordeel at blive hørt uden at sees, takket være min Lidenhed, mine ikke meget glimrende Fjer og Afstanden."

„Troer De da, at Forfatteren skal være en af Heltene i sine Frembringelser?"

„Nei, men jeg vilde ikke see ham selv synde mod de Tanker og Følelser, som han udtaler, thi da vilde Fortryllelsen tabe sig, fordi jeg under Læsningen af det, der havde henrevet mig, ikke vilde kunne løsrive mig fra den Tanke, at Vedkommende havde skrevet med Hovedet og ikke med Hjertet."

„Hvor de Franskmænd kunne skrive!" sagde imidlertid Heloise.

„Hvad gjøre disse Frihedens Børn ikke godt?" svarede Polo.

„Men hvorfor læser De ikke spanske Bøger?" spurgte Generalen.

„Fordi alt Spansk er vandet og stymperagtigt," svarede Heloise. „Vi ere langt tilbage paa alle Gebeter og i alle Retninger."

„Hvad kan en dannet Forfatter skrive i dette afskyelige Land?" tilføiede Polo noget stødt, „naar vi i ingen Henseende gaae fremad, men kun efterligne? Hvorledes skulle vi kunne skildre vort Land og vore Sæder, naar vi intet Karakteristisk, Elegant og Godt finde deri."

„Det skulde da være," bemærkede Heloise med en tvungen Latter, „at man skulde prale for Tydskerne med Citro-

ner og Oranger, for Franskmændene med Boleroen og for Englænderne med Jeregrinen."

„Ak, Heloise," udbrød Polo begeistret, „dette Indfald er saa aandrigt, at det, hvis det ikke er fransk, fortjente at være det."

Som sædvanlig udkrammede Polo her en bekjendt fransk Vittighed.

Generalen var uheldigviis bleven Codille og hørte ikke de værdifulde Ytringer.

I dette Øieblik ankom Rafael med Fyrsten og forestillede ham for Grevinden, der modtog ham med sin sædvanlige Elskværdighed, men efter spansk Skik uden at reise sig. Fyrsten var høi og slank og omtrent femogfyrgetyve Aar, men havde, skjøndt Fyrste, intet Fornemt ved sin Person eller i sine Manerer. Hele Selskabet var nu samlet og Alle ventede utaalmodige paa Sangerinden ikke uden en Tvivl om hendes Talenter.

Major Fly gyngede sig paa sin Stol ved Siden af de unge Piger og laante dem morderiske Blikke. Sir John lorgnetterede Rita, der ingen Notits tog af ham. Baronen, der havde taget Plads hos en gammel Overretsraad, spurgte denne, om Murene paa deres Huse var overstrøgne med Kalk.

„Jeg er ikke sagkyndig nok til at kunne besvare dette Spørgsmaal," svarede Embedsmanden.

„Det er et Punkt, som Zuniga, Ponz, D. Antonio Morales og Rodrigo Caro ikke have værdiget Opmærksomhed."

„Hvilken Ignorant!" tænkte Baronen.

„Hvilket dumt Spørgsmaal!" tænkte Overretsraaden.

„De har en fortryllende Kusine," bemærkede Fyrsten til Rafael.

„Ja," svarede denne, „hun er en Rosenvands-Undine, der vel ikke har faaet sin Sjel af Kjerligheden, men istedetfor af en Engel."

„Og Generalen, som spiller og seer saa fornem ud?",

„Er Armeens Nestor. De har ingen bedre konserveret Antikvitet i Pompeji.

„Og Damen, som spiller med ham?"

„Er hans Søster, Marquisen af Guadalcanal, et Slags Escurial, en blid Blanding af monarkiske og munkeagtige Følelser, med et Hjerte, der er et Pantheon for Konger uden Throne."

I det Samme hørtes en stærk Støi. Majoren havde væltet en Urteporte, idet han reiste sig for at gaae hen til Rafael.

„Majoren melder sin Ankomst," bemærkede Rafael. „Han sukker uden Tvivl som et Orgel, fordi Damerne bryde sig saa lidt om ham."

„De maae isaafald være meget kræsne," svarede Fyrsten, „thi Majoren er en smuk Mand."

„Det negter jeg ikke," vedblev Rafael, „han er den smukkeste Samson, man kan ønske sig. Men for det Første har han sin Dalila, der om kort Tid bliver hans retmæssige Gemalinde, takket være de Millioner, hendes Fader har tjent ved Handlen med The og Indigo. Hun venter ham paa deres taagede Ø, medens han morer sig under den smukke andalusiske Himmel. Og dernæst, Herr Fyrste, have de Udlændinge, der komme til Spanien, den Grille at ville til deres øvrige Nydelser: det smukke Klima, Tyrefegtningerne, Orangerne og Boleroen, ogsaa føie Erobringer paa Kjerlighedens Gebet, men de blive meget ofte skuffede i deres Forhaabninger. Jeg har hørt mange Klager af Folk, der kom som Cæsarer og gik bort som Darius'er."

I dette Dieblik traadte de ved Døren forsamlede Gjæster tilside og gjorde Plads for Maria, som traadte ind med Hertugen; Stein fulgte bagefter.

Femte Kapitel.

Maria, der med Hensyn til sit Toilet havde taget Værtinden paa Raad, var meget smagløst klædt. Hendes Kjole var altfor kort og af de meest skrigende Farver, paa Hovedet havde hun en hæslig Pynt af høirøde Baand og endelig bar hun en Mantille af blaahvidt Tyll med kataloniske Kniplinger, hvori hun saae endnu brunere ud. Denne Paaklædning kunde ikke andet end gjøre et ugunstigt Indtryk og gjorde det virkelig ogsaa.

Grevinden gik hende nogle Skridt imøde. I Forbigaaende hviskede Rafael til hende, idet han alluderede til den Lafontaineske Fabel om Ravnen:

„Hvis Sangen ligner Fjerene, er hun Skovenes Foenix."

„Vi ere Dem meget taknemmelige for, at De har havt den Godhed at opfylde vort Ønske og lade Dem høre hos os," sagde Grevinden. „Hertugen har fortalt os saameget Godt om Dem."

Uden at svare et Ord lod Maria sig af Grevinden føre til en mellem Piancet og Sofaen staaende Stol.

For at være hende nærmere havde Rita forladt sin sædvanlige Plads og sat sig hos Heloise.

„Jesus!" udbrød Rita ved Synet af Maria, „hun er jo sortere end en Maurerpige fra Estremadura."

„Det seer virkelig ud," tilføiede Heloise, „som om den Onde i egen Person havde klædt hende paa. Hun lig-

ner en Judas Paaskeaften. Hvad siger De om hende, Rafael?"

„Rynken mellem Øienbrynene giver hende Lighed med en Eenhjørning," svarede Arias.

Maria røbede imidlertid ikke det ringeste Tegn paa Forlegenhed ved at bestaade sig i et saa stort og glimrende Selskab; hendes urokkelige Rolighed og Sikkerhed fornegtede sig ikke et Øieblik. Med sit forskende og gjennemtrængende Blik, sin levende Opfatningsgave og Spanierindens sikkre Takt havde hun, inden ti Minuter vare gaaede, lagt Mærke til Alt og dannet sig en Mening om Alt.

„Jeg kjender dem alt," sagde hun til sig selv. „Grevinden er god og vil gjerne have, at jeg skal gjøre Lykke. De elegante unge Damer gjøre Nar ad mig og min Dragt, der maa være afskyelig. For de Fremmede, der lorgnettere mig, er jeg en Landsbygaas, for de Gamle et Nul. De Andre holde sig neutrale deels af Agtelse for Hertugen, der er min Beskytter og forstaaer sig paa Tingen, deels for senere at kunne rose eller dadle, alt eftersom den offentlige Mening udtaler sig for eller imod mig."

Imidlertid gjorde den gode og elskværdige Grevinde alt Muligt for at knytte en Samtale med Maria, men alle Forsøg strandede paa dennes lakoniske Svar.

„Behager Opholdet i Sevilla Dem?" spurgte Grevinden.

„Aa ja," svarede Maria.

„Hvad synes De om Kathedralkirken?"

„Den er altfor stor."

„Og om vore smukke Promenader?"

„De ere for smaa."

„Hvad har behaget Dem meest?"

„Tyrefegtningerne."

Dermed var Samtalen til Ende.

Efter ti Minuters Taushed sagde Grevinden:

„Tillader De, at jeg beder Deres Mand tage Plads ved Pianoet?"

„Naar De vil," svarede Maria.

Stein satte sig ved Pianoet. Maria førtes af Hertugen hen til ham.

„Er Du bange, Maria?" spurgte Stein.

„Hvorfor skulde jeg være bange?" svarede Maria.

Alle taug.

Forskjellige Følelser besjelede de Tilstedeværende. Hos Størsteparten var det Nysgjerrighed og Forbauselse, hos Grevinden kjerlig Deeltagelse og ved Spillebordene eller, som Rafael sagde, i Overhuset fuldstændig Ligegyldighed.

Fyrsten smiilte foragtelig.

Majoren spilede Oinene op, som om han vilde høre med dem.

Baronen lukkede sine.

Obersten gabede.

Sir John Burwood benyttede den opstaaede Pause til at tage sin Lorgnet fra Oiet og aftørre den med sit Lommetørklæde.

Rafael sneg sig ned i Haven for at ryge en Cigar.

Stein spillede ganske simpelt Introduktionen til Casta Diva. Men neppe lød Marias Stemme, reen, rolig, blid og kraftig, førend Alle syntes berørte af en Tryllestav. Alle Ansigter røbede Beundring og Overraskelse.

Et Udraab undslap uvilkaarlig Fyrsten.

Da Sangen var forbi, udbrød hele Selskabet i en Bifaldsstorm, hvortil Grevinden gjorde Begyndelsen, idet hun klappede i sine smaa Hænder.

„Gud hjælpe mig!" raabte Generalen, holdende for sine Oren. „Det er jo, som om vi vare til en Tyrefegtning."

„Lad dem more sig, Leon," sagde Marquisen, „lad dem more sig. Det er bedre, end om de bagtalte Næsten."

Stein bukkede til alle Sider. Maria gik tilbage til sin Stol ligesaa rolig og ligegyldig, som hun havde forladt den.

Derpaa sang hun nogle formelig diaboliske Variationer, hvor Melodien skjultes under en forvirret Blanding af Koloraturer, Triller og Løb. Hun udførte dem imidlertid med en beundringsværdig Lethed, uden Anstrengelse og hver Gang under voxende Bifald.

„Grevinde," sagde Hertugen, „Fyrsten ønsker at høre nogle spanske Sange, som man har roest meget for ham. Maria har netop sin Force i denne Genre. Vil De skaffe hende en Guitar?"

„Med største Fornøielse," svarede Grevinden.

Hans Ønske blev strax opfyldt.

Rafael havde sat sig ved Siden af Rita og pladseret Majoren hos Heloise, der søgte at overbevise Englænderen om, at Spanierinderne med Hensyn til Affektation og Mangel paa Naturlighed mere og mere kom til at ligne Udlændingene; thi det er en bekjendt Sag, at den, der efterligner slavisk, altid bedst kopierer Feil.

„Hvilke Øine hun har!" sagde Rafael til sin Kusine. „Hvor de ere smukt indfattede af de lange, sorte Øienhaar! De have en Magnets Farve og Tiltrækningskraft."

„Du er virkelig en Magnet for de Fremmede," svarede Rita. „Hvorfor har Du anbragt Majoren hos Heloise? Hør blot, hvilke Dumheder hun siger ham. Du kommer mere og mere til at ligne en Ordbog, Fætter."

„Naa, saa gid!" — raabte Rafael og slog med den knyttede Næve paa Stolearmen. „Det er der ikke Tale om her, Rita, men om min Kjerlighed, min evige Kjerlighed til Dig. Ingen Mand elsker i sit Liv mere end een Kvinde for Alvor. De Andre elsker man paa Papiret."

„Det veed jeg nok," sagde Rita. „Det har Luis mange Gange fortalt mig. Men veed Du hvad? Du bliver mere og mere et kjedsommeligt Repeteeruhr."

„Hvad nu?“ udbrød Heloise, da Guitarren blev bragt.

„Det lader til, at vi skulle have nogle spanske Sange,“ sagde Rita, „hvilket glæder mig særdeles. Ja, der er noget Oplivende og Opmuntrende ved dem.“

„Spanske Sange!“ udbrød Heloise forbittret. „Hvor afskyeligt! De ere gode nok for Folket, men ikke for et Selskab med god Tone. Hvad tænker Gracia dog paa? Udlændingene have god Grund til at sige, at vi ere tilbage, vi ville ikke rette os efter dem, spise til Middag Klokken Tre og kunne ikke faae i vort Hoved, at alt Spansk er enfoldigt.“

„Men,“ bemærkede Majoren paa slet Spansk, „jeg troer, at De gjør meget vel i at være indeed, som De er.“

„Hvis det skal være en Kompliment,“ svarede Heloise emfatisk, „saa overdriver De i den Grad, at det mere ligner Spot.“

„Det er den italienske Herre,“ sagde Rita, „der har ønsket at høre spanske Sange. Han er en Kjender, hvilket viser, at de fortjene at høres.“

„Heloise,“ tilføiede Rafael, „da Barcarolerne og Tyrolersangene ere Folkesange i andre Lande, hvorfor skulle vore Boleroer og andre Nationalsange da ikke ogsaa kunne høres i ordentligt Selskab?“

„Fordi de ere saa ordinære,“ svarede Heloise.

Rafael trak paa Skuldrene, Rita brast i sin sædvanlige Latter og Majoren taug.

Heloise reiste sig, foregav Hovedpine og fjernede sig med sin Moder, idet hun sagde:

„Man skal idetmindste see, at der endnu gives unge Piger i Spanien, der ere fiintfølende nok til ikke at høre paa Viser.“

„Hvor denne Heloises Abeilard vil blive ulykkelig!“ sagde Rafael, da han saae hende gaae.

Foruden sin smukke Stemme og sit fortræffelige Fore-

drag var Maria som et Barn af Folket i Besiddelse af den Kunst at kunne synge de andalusiske Sange med hiin Ynde, som den Fremmede kun kan forstaae og nyde efter et længere Ophold i Spanien og naar han, saa at sige, har identificeret sig med Nationens Genier. Denne Musik har ligesom Dandsene en Fylde af Begeistring og Ynde, et vist Noget, som man føler, men ikke kan forklare, alt udtrykt med Bestemthed og Takt; Tilhøreren føler sig fængslet, beruset, henreven.

Da Maria derfor tog Guitarren og sang:

Søg mig mod Syd, naar I mig savne;
Sortøiede Møer med Marmorbryst
Vil jeg i salig Beruusning favne,
Hvor Bølgerne salte skylle mod Kyst.

gik Beundringen over til Enthusiasme. De unge Mennesker sloge Takten med Hænderne og raabte gjentagende: „Godt! godt!" ligesom for at opflamme Sangerinden. Kortene faldt af Hænderne paa de rolige Spillere; Majoren vilde tage Deel i det almindelige Bifald og begyndte at klappe. Sir John forsikkrede, at det var bedre end God save the Queen. Men den største Triumf feirede den nationale Musik, da Generalens Pande glattedes.

„Mindes Du endnu, Broder," spurgte Marquisen smilende, „da vi sang Zorongo'en og Tripili'en?"

„Hvad er Zorongo og Tripili for Noget?" spurgte Baronen Rafael.

„Det er," svarede denne, „Oldefædrene til Sereni'en og Cachucha'en og Bedstefædrene til Vitos Jaca de terciopole og andre Viser."

De nationale Sanges og Dandses omtalte Eiendommeligheder kunne maaskee forekomme smagløse og vilde sikkert være det i andre Lande. For at kunne hengive til det

Indtryk, vore Sange og Dandse frembringe, maa man have en Karakteer som vor, Raahed og Simpelhed maae, som i vort Fædreland være ubekjendte Ting, Ting, der ikke existere. En Spanier kan være stolt, men sjelden grov, thi det er imod hans Natur. Han fører et ubundet Liv og følger sine Indskydelser, der i Regelen ere rigtige. Det er dette, der trods en forsømt Opdragelse giver Spanieren denne fine Naturlighed og elegante Frihed, som gjøre Omgangen med ham saa behagelig.

Maria forlod Grevindens Huus ligesaa bleg og kold, som hun havde betraadt det.

Da Grevinden var bleven alene med sine Egne, sagde hun med en triumferende Mine til Rafael:

„Hvad siger Du nu, kjere Fætter?“

„Jeg siger,“ svarede Rafael, „at Sangen er smukkere end Fjerene.“

„Hvilke Øine hun har!“ udbrød Grevinden.

„De ligne et Par sorte Brillanter i et Ruslædersetui,“ sagde Rafael.

„Hun er alvorlig, men ikke stolt,“ bemærkede Grevinden.

„Og undselig som en Due,“ tilføiede Rafael.

„Men hvilken Stemme hun har!“ vedblev Grevinden, „hvilken guddommelig Stemme!“

„Man vil engang,“ sagde Rafael, „sætte hende den samme Gravskrift, som Portugiserne gave deres berømte Sanger Madureira:

Her ligger han skjult i Gravens Gjemme,
Herren af Madureira med den deilige Stemme;
Han maatte afsted, thi Gud det bød,
Ellers, kan man vel vide, var han ikke død.
I Himlenes Chor var der Brug for hans Sang,
Thi da han havde sunget en eneste Gang,
Alle Englene slux maatte tie stille:
I taus Beundring de lytted til hans Trille!

„Spotter!" svarede Grevinden, „Ingen undgaaer din hvasse Tunge. Jeg skal lade Dig male som Spottefugl, ligesom man har fremstillet Paul de Kock som en Hane."

„Paa den Maade," sagde Rafael, idet han gik, „bliver jeg til en mandlig Harpye, hvilket altid har den Fordeel, at Racen kan blive forplantet."

Sjette Kapitel.

Sommeren var forbi og September Maaned kommet; om Dagen var det endnu varmt som om Sommeren, men Nætterne vare lange og kolde.

En Aften vare Grevindens store Sale tomme. Der saaes kun Skikkelserne fra det gamle Testamente, som Arias kaldte Lhombrespillerne.

„Hvor de blive længe borte!" sagde Marquisen. „Klokken er allerede halv tolv og de ere ikke komne endnu."

„Tiden falder ikke lang for Musikvenner," svarede hendes Broder, „naar de sidde i Operaen og som Narre ere ude af sig selv af lutter Glæde."

„Hvo skulde have troet," vedblev Marquisen, „at denne Kone allerede var dygtig nok og havde Mod nok til saa snart at betræde Scenen?"

„Naar man kan synge, udfordres der ikke saameget Studium, som Du troer," svarede Generalen. „Og hvad Modet angaaer, vilde jeg blot ønske, at jeg havde et Regiment Grenaderer som hende, saa skulde jeg storme Numantia og Saragossa."

„Jeg kan fortælle Dem, hvorledes det er gaaet til," sagde en af de Tilstedeværende. „Da det italienske Selskab ankom for tre Maaneder siden, leiede vor tilkommende Pri-

madonna for en Tid en af de Loger, der ere nærmest ved Scenen. Hun manglede aldrig ved nogen Forestilling og skaffede sig ogsaa Adgang til Prøverne. Hertugen formaaede den første Sangerinde til at give hende nogle Timer og senere fik han Direktøren til at engagere hende. Denne vilde imidlertid kun lade hende optræde i Roller af anden Rang, Noget, som hun stolt afviste. Paa Grund af en af disse Tilfældigheder, der altid begunstige den Dristige, blev Primadonnaen farlig syg og Hertugens Protegée tilbød at træde i hendes Sted. Vi faae nu at see, hvorledes hun vil skille sig ved det."

I dette Øieblik traadte Grevinden ind straalende som Dagen, ledsaget af flere Gjæster.

„O, hvilken Aften, Moder!" udbrød hun. „Hvilken Triumf! Hvor smukt og herligt!"

„Det er mig ubegribeligt, Niece, at det, at en eller anden Gaas, der har en god Strube, synger smukt paa Theatret, kan sætte Dig i en saadan Bevægelse, som om det var en Heltegjerning eller anden udmærket Daad."

„Betænk dog Onkel," svarede Grevinden, „hvilken Triumf det er for os, hvilken Hæder for Sevilla at være en Kunstnerindes Vugge, som snart vil bringe Verden til at gjenlyde af sin Roes."

„Ligesom Marquis de la Romana," sagde Generalen, „som Wellington eller Napoleon? Ikke sandt, Niece?"

„Men Sennor," vedblev Grevinden, „har Fama da kun en Krigstrompet? Den uforlignelige Kone sang guddommeligt. Og med hvilken Anstand betraadte hun ikke Scenen? Hun er et Vidunder. Begeistringen smittede Alle. Jeg glædede mig allerede ved at see Hertugen saa tilfreds og Stein saa bevæget."

„Hertugen burde beskjæftige sig med andre Ting," bemærkede Generalen.

„Det er menneskelig Svaghed, General," sagde den Gjæst, der havde talt før. „Hertugen er ung."

„O!" udbrød Grevinden, „Intet er saa skjændigt som at mistænke, hvor der ingen Grund er dertil. Verden smitter Alt med sin Pestaande. Er det ikke Gud og Hvermand bekjendt, at Hertugen, ikke tilfreds med selv at udøve Kunsten, beskytter Kunstnere og Lærde og Alt, hvad der kan befordre Intelligentsens Fremskridt? Og er hun desuden ikke gift med en Mand, hvem Hertugen skylder saameget?"

„Det er Altsammen meget godt, Niece," gjenmælede Generalen, „men ikke tilstrækkeligt til at retfærdiggjøre, hvad der har et mistænkeligt Udseende. I denne Verden er det ikke nok at være dadelfri, man maa ogsaa synes det. Netop fordi Du er ung og smuk, skulde Du ikke forsvare visse Ting."

„Jeg er ikke saa ærgjerrig at ville ansees for fuldkommen," sagde Grevinden, „hvilket jeg vilde faae Udseende af, naar jeg etablerede en Ret i mit Huus; derimod ønsker jeg at ansees for en trofast og paalidelig Veninde, idet jeg skaffer dem, der kalde mig saaledes, Agtelse og forsvarer dem."

Rafael Arias kom til i det Samme.

„Naa, Rafael," sagde Grevinden, „hvad siger Du nu? Vil Du endnu spotte denne fortryllende Kvinde?"

„For din Skyld, Kusine, vil jeg følge Publikums Exempel og revne af Begeistring ligesom Frøen, der vilde være ligesaa tyk som Oxen. Jeg har nylig været Vidne til den kongelige Ovation, der er blevet dette Verdens ottende Underværk til Deel."

„Fortæl os det," sagde Grevinden, „fortæl os det."

„Da Teppet faldt, kom der et Øieblik, da jeg troede, at vi skulde have faaet et nyt Oplag af den babyloniske Taarnbygning.

Diva Donna blev fremkaldt ti Gange og hun vilde være bleven fremkaldt tyve Gange, hvis de uforskammede

Lysekroner ikke vare blevne kjede af at gjøre Tjeneste længere og havde begyndt at gaae ud.

Hertugens Venner lode sig overtale af ham til at følge med ham for at lykønske Heltinden. Vi kastede os Alle for hendes Fødder med Ansigtet paa Jorden."

„Du ogsaa, Rafael!" sagde Generalen, „jeg havde anseet Dig for klogere."

„Hvis jeg ikke var fulgt med de Andre, kunde jeg nu ikke have havt den Fornøielse at fortælle Eder, hvorledes denne Dronning af de molukkiske Øer, denne Keiserinde af Bmoll modtoges. For det Første kom alle hendes Svar i et Slags kromatisk Skala, som hun har dannet sig til sit private Brug og som bestaaer af følgende halve Toner: for det Første Ro eller, om man vil, Ligegyldighed, dernæst Kjølighed, fremdeles Kulde og endelig Foragt. Jeg bragte først min Hyldest. Jeg viste hende mine Hænder, der vare fulde af Vabler af lutter Klappen, og forsikkrede hende, at min ødelagte Hud kun var en svag Hylding af den overnaturlige Kunst, der kun kunde sammenlignes med Sennor de Madureiras, og hun svarede med et gravitetisk Nik, en Juno værdigt. Baronen besvor hende ved alle himmelske Helgene at tage til Paris, det eneste Theater, hvor hun kunde høste et hende værdigt Bifald, da de franske Bravoer fandt et Ekko paa hele Jordkloden. Hertil svarede hun koldt: De seer jo, at jeg ikke behøver at reise til Paris for at høste Bifald, og desuden er mit Fædrelands Bifald mig kjerere end Franskmændenes."

„Sagde hun det?" spurgte Generalen; „hvo skulde troe, at hun kunde tale saa fornuftig?"

„Major Flue," vedblev Rafael, „sagde hende med sin uforlignelige Ligefremhed, at af alle de Sangerinder, han havde hørt, sang kun Grisi bedre end hun, hvortil hun koldt svarede: Nu, hvis Grisi synger bedre end jeg, gjør De Uret i at høre mig istedetfor hende. Derpaa kom Sir

John, givende Alle Haanden og trædende Alle paa Fødderne, og sagde, at hendes Stemme var et wonder og at han, hvis hun vilde sælge den, vilde give hende halvtresindstyve tusinde Pund for den. Hun svarede foragtelig, at Sligt solgte man ikke. Men hvad siger Du om den Hemmelighedsfuldhed, hvormed man er gaaet tilværks, Kusine?"

„Hvilken Hemmelighedsfuldhed mener De?" spurgte Baronen, der var traadt ind under Samtalen.

„Om den glimrende Debut," svarede Arias, „der er kommet som en Bombe, da man mindst tænkte derpaa. Der gaaer nu et Lys op for mig ... Hertugens Forhandlinger med Direktøren, den Udholdenhed, hvormed denne opgaaende Norma overværede Forestillingerne ..."

„Ah! der kommer Frøken Ritita," sagde Baronen, da han saae den nævnte Dame træde ind og aftage sin Mantille. „Jeg har nok havt den Fornøielse, Sennorita, at see Dem imorges i den kataloniske Gade."

„Jeg har ikke seet Dem," svarede Rita.

„Jeg saae Dem," vedblev Baronen, „foran et stort til Muren befæstet Kors. Jeg spurgte —"

„Det kan jeg tænke mig —" sagde Rafael sagte.

„Og man svarede mig, at det hed „Negerens Kors". Kan De sige mig, Sennorita, hvorfor man har givet det et saa selsomt Navn?"

„Det veed jeg ikke," svarede Rita. „Maaskee en Neger er bleven korsfæstet paa det."

„Saaledes forholder det sig uden Tvivl," vedblev Baronen, „det maa have været i Inkvisitionens Tid."

Og han tilføiede halv høit:

„Hvilket Land og hvilken Tro! Men," vedblev han, „kan De sige mig, hvorfor der hænger en Krokodille i Loftet i Buegangen ved Kathedralkirken? Er denne ogsaa et naturhistorisk Musæum?"

„Det store Fiirbeen?" sagde Rita. „Det hænger der, fordi det er fanget paa Kirkens Tag."

„Ah!" udbrød Baronen, „Alt er da gigantisk ved denne Kirke, selv Fiirbenene."

„Det er et Sagn, der har forplantet sig i Folket," sagde Grevinden, medens Rita uden at agte paa Baronens Bemærkning indtog sin sædvanlige Plads. „Denne Krokodille blev foræret Kong Alfons den Vise af det berømte Gesandtskab, som Sultanen af Ægypten sendte til ham. Paa samme Sted findes ogsaa en Elefanttand, en Tømme og en Alen, hvilke i Forening med Fiirbenet forestille de fire Kardinaldyder. Fiirbenet er Symbolet paa Klogskab, Alen er paa Retfærdighed, Elefanttanden paa Styrke og Tømmen paa Maadehold. Disse Symboler have nu i sex Aarhundreder befundet sig ved Indgangen til den store og herlige Bygning som en Indskrift, Folket forstaaer uden at kunne læse."

Det gjorde Baronen meget ondt, at Ritas Fortolkning blev modsagt. Den grusomme Grevinde havde berøvet ham en kostbar satirisk-kritisk humoristisk Artikel. Imidlertid sagde Marquisen til Rita: „Hvorfor fortalte Du den dumme Historie om den korsfæstede Neger? Du skulde før have sagt ham Sandheden."

„Men, Tante," svarede den unge Pige, „jeg veed jo ikke, hvorfor Korset hedder saaledes. Desuden kjedede det mig at tale med ham."

„Saa skulde Du have sagt ham, at Du ikke vidste det," vedblev Tanten, „og ikke ført ham i en saa grov Vildfarelse. Han vil sikkert fortælle dette Nonsens i sin „Reise i Spanien."

„Og hvad skader det?" spurgte Rita.

„Meget, Niece," gjenmælede Marquisen, „thi jeg holder ikke af, at man taler ilde om mit Fædreland."

„Javist," sagde Generalen bitter, „stands kun Floden naar den er ifærd med at gaae over sine Bredder. Det er ikke saa underligt, at Udlændingene tale ilde om vort Fædreland, da vi ere de Første til at bagtale os, glemmende

Ordsproget: Hvo der selv anseer sig for en Skurk er det ogsaa."

„For at Du ikke," vedblev Marquisen, „en anden Gang skal vildlede Folk, vil jeg fortælle Dig, at Korset har faaet sit Navn af en from Neger, der levede i det syvende Aarhundrede; da han saae, at man angreb Dogmet om den hellige Jomfrues ubesmittede Undfangelse, solgte han sig selv paa det Sted, hvor Korset nu staaer, for ved Kjøbesummen at bestride Udgifterne til en høitidelig Gudstjeneste for Jomfruen. Mellem denne fromme Selvfornegtelse og den af Dig fortalte Dumhed er dog en lille Forskjel."

„Du skulde ogsaa, Søster," sagde Generalen, „læse den enfoldige Rafael Texten, thi han svarede Monsieur le Baron paa et lignende Spørgsmaal om „Røverkorset" ved Kartheuserklosteret, at det kaldtes saaledes, fordi Røverne ved det bade Gud om at skjænke dem Held til deres Foretagender."

„Troede Baronen det?" spurgte Marquisen.

„Ligesaa fast, som jeg troer, at han ikke er Baron," svarede Generalen.

„Det er skammeligt," vedblev Marquisen opbragt, „at vi selv give Anledning til, at saadant Nonsens bliver troet og fortalt igjen. Korset sattes der i Anledning af et Mirakel, som Herren gjorde; thi dengang da der endnu fandtes Tro, gaves der ogsaa Mirakler. Røvere vare trængte ind i Kartheuserklosteret og havde plyndret Kirkeskatten. En pludselig Skræk greb dem imidlertid, de flygtede, løb hele Natten og mødtes atter den næste Morgen tæt ved Klosteret. De saae heri Guds Finger og omvendte sig og til Minde om dette Mirakel, reistes Korset, som af Folket har faaet sit Navn. Den Nar skal faae dygtig Skjænd af mig. Rafael! Rafael!"

Hans Kusine Gracia, der sad i Sofaen, sagde til ham:

„Hvor jeg er glad! Hvilken herlig Tid forestaaer os ikke?"

„Den vil ikke vare længe, Grevinde," svarede Obersten. „Rygtet siger, at Hertugen vil tage den nye Malibran med sig til Madrid."

„Under hvilket Navn træder hun op?" spurgte Grevinden. „Formodentlig dog ikke under Navnet Marisalada, thi skjøndt det er meget smukt, er det dog ikke klangfuldt nok for en Kunstnerinde af første Rang."

„Maaskee hun beholder sit Tilnavn Maagen," sagde Rafael; „efter hvad en af Hertugens Tjenere har fortalt mig, blev hun nemlig kaldt saaledes i sin Hjemstavn."

„Det er ogsaa muligt, at hun antager sin Mands Navn," bemærkede Obersten.

„Det er afskyeligt!" udbrød Grevinden, „hun maa have et mere velklingende."

„Nu, saa kan hun jo beholde sin Faders, Santalò."

„Nei, Sennor," svarede Grevinden, „det maa ende paa i, hvilket giver hende en vis Nimbus; jo flere i'er, desto bedre."

„Saa skulde hun kalde sig Mississippi," sagde Rafael.

„Vi ville spørge Polo til Raads," sagde Grevinden. „Apropos, hvor er vor Digter bleven af?"

„Jeg vil vædde om, hvad det skal være," sagde Rafael, „at han for Øieblikket er beskjæftiget med at overgive til Papiret de harmoniske Inspirationer, som Dagens Guddom har fremkaldt i hans Sjel. Imorgen ville vi uden al Tvivl læse i „Sevillano" et af de Produkter, der efter min Onkels Mening ikke ville hæve ham op paa Parnasset, men ufeilbarlig styrte ham ned i Lethe."

Det var i dette Øieblik, at Marquisen kaldte paa Rafael.

„Tante," sagde denne til sin Kusine, „gjør mig formo-

denlig den Ære at kalde paa mig for at have den Fornøielse at læse mig Texten. Jeg seer allerede en Prædiken mellem hendes sammenpressede Læber, en Filippika paa hendes mørke Pande og en Formaningstale in folio paa hendes truende Næse. Men ... hvilket heldigt Indfald! Jeg vil væbne mig med et Skjold."

Med disse Ord reiste Rafael sig, gik hen til Baronen, bød ham Armen og nærmede sig i Følge med ham Spillebordet. Marquisen gjemte sin Formaningstale til en gunstigere Leilighed.

Rita holdt sit Lommetørklæde for Ansigtet for at skjule sin Latter og Generalen bankede i Gulvet med sine Støvlehæle, hvilket hos ham var et sikkert Tegn paa Utaalmodighed.

„Er Generalen ikke rask?" spurgte Baronen.

„Han lider af nervøse Trækninger," svarede Rafael sagte.

„Hvilken Ulykke?" udbrød Baronen, „det er en tic douloureux. Hvor har han faaet den? Maaskee i Krigen?"

Nei," svarede Rafael, „det er Virkningen af et stærkt moralsk Indtryk."

„Det maa have været et skrækkeligt Indtryk," bemærkede Baronen. „Hvad foranledigede det?"

„En Yttring af Deres Konge Ludvig XIV."

„Hvad er det for en Yttring?" spurgte Baronen forskrækket.

„De berømte Ord: Der gives ingen Pyrenæer mere," svarede Rafael.

Hvormeget man end i Aftenselskaberne fortalte om den nye Sangerinde, var der dog en betegnende Kjendsgjerning, som fandt Sted samme Nat, som man ikke kjendte.

Pepe Vera havde uafladelig fulgt Maria og som Publikums Yndling let faaet Adgang til Musatempleis Indre.

Da Maria under et tordnende Bifald havde forladt Scenen, traf hun paa Veien til sit Paaklædningsværelse Pepe Vera og nogle andre unge Mænd.

„Velsignet være denne Krystalstrube, hvis Toner ville bringe alle Nattergale til at døe af Misundelse!“ sagde den berømte Tyrefegter, idet han kastede sin Kappe paa Jorden, for at den kunde tjene til Teppe for Maria.

„Og disse Øine,“ tilføiede en Anden, „der dræbe flere Kristne end alle Dolke fra Albacete.“

Maria gik videre ligesaa stolt som altid.

„Hun seer ikke engang til os,“ sagde Pepe Vera. „Hør engang, min Skat! En Konge seer dog paa en Kat! Men hun er et godt Barn, mine Herrer, uagtet —“

„Uagtet hvilket?“ spurgte en af hans Ledsagere.

„At hun skeler,“ sagde Pepe.

Ved disse Ord vendte Maria sig uvilkaarlig om og saae forundret paa Mændene. De unge Mennesker gave sig til at lee og Pepe Vera tilkastede hende et Kys.

Maria indsaae strax, at det havde været et Kneb for at faae hende til at see om. Hun smiilte og lod, idet hun gik videre, sit Lommetørklæde falde. Pepe snappede det hurtig og nærmede sig hende for at række hende det.

„Jeg skal overrække Dem det iaften gjennem Gitteret paa Deres Vindue,“ hviskede han hurtig.

Ved Midnat stod Maria sagte op af sin Seng efter at have overtydet sig om, at hendes Mand sov trygt. Stein sov virkelig med et Smiil paa Læberne, beruset af den Virak, der var blevne offret til Maria, hans Ægtefælle, Elev og Hjertes Elskede. Imidlertid lænede en mørk Skikkelse sig til Gitteret for et af Vinduerne i Stueetagen i det Huus, hvori Maria boede og som laa

i en af de snevre Gader, hvoraf der gives saamange i denne Stad. Det var ikke muligt at see Mandens Træk, da en tjenstvillig Haand iforveien havde slukket Lygterne i Gaden.

Syvende Kapitel.

Sevilla var allerede bleven en for lille Skueplads for Marias ærgjerrige Ønsker og Tørst efter Bifald. Desuden ønskede ogsaa Hertugen, som maatte tage til Hovedstaden, at fremvise der det Vidunder, hvis Rygte var gaaet iforveien. Pepe Vera, der var engageret til Tyrecirkus'en i Madrid, forlangte ligeledes af Maria, at hun skulde reise dertil, og saaledes skete det da.

Den Triumf, Maria feirede ved sin første Optræden paa den nye Kampplads, overgik endog den, hun havde opnaaet i Sevilla. Det syntes, som om Orfeus' og Amfions Dage og den mythologiske Tidsalders Vidundere vare levede op igjen. Stein var forvirret og Hertugen ude af sig selv af Glæde. Pepe Vera sagde en Dag til Sangerinden: „For Fanden! Maria, de klappede jo ad Dig, som om Du havde dræbt en syvaars Tyr."

Maria beleiredes af en talrig Skare Tilbedere, tildeels fornemme Fremmede, der opholdt sig i Hovedstaden, blandt hvilke nogle udmærkede sig ved Talenter, andre ved deres Rygte. Hvilke Bevæggrunde havde de? Nogle gik derhen for at følge bon ton, som det hedder i det moderne Sprog. Hvad er denne Tone? En slavisk Efteraben af det, Andre gjøre. Andre dreves af den samme Nysgjerrighed, hvormed et Barn undersøger den hemmelige Mekanisme i sit Legetøi.

Det kostede ikke Maria den ringeste Anstrengelse at finde sig tilrette i denne store Kreds. Hendes kolde og stolte Væsen var bleven uforandret det samme, men hun udfoldede nu mere Elegance i sin Optræden og mere Smag i sit Toilet, Noget, der i visse Folks Øine erstatter Dannelse, Takt og gode Sæder. Om Aftenen paa Theatret, naar Gjenskinnet af Lamperne gjorde hendes Ansigt endnu blegere og forhøiede hendes store, sorte Øines Glands, tog hun sig virkelig smuk ud.

Hertugen var saa fortryllet af denne Kone, i hvis Triumfer han havde nogen Deel, fordi han havde forudsagt dem, og saa begeistret af hendes Sang, at han ikke fandt noget Stødende, i at bede hende give hans Datter Underviisning i Musik, uagtet han mindedes sin elskværdige sevillanske Veninde Spaadom og med Skræk tænkte paa den Termin, Grevinden havde sat ham. Dengang foresatte han sig at respektere den uskyldige Kone, som han selv havde indført paa den slibrige og glimrende Skueplads, som un nu betraadte.

Vi ville nu tale et Par Ord om Hertuginden.

Hun var en dydig og smuk Kone. Skjøndt i Begyndgelsen af Trediverne saae hun dog meget yngre ud formedelst sin friske Hudfarve og venlige Væsen. Hun var af en ligesaa fornem Familie som hendes Mand, med hvem hun var beslægtet. Leonore og Carlos havde elsket hinanden næsten fra Barndommen med den ægte spanske, dybe og bestandige Kjerlighed, der hverken trættes eller kjølnes. De vare blevne gifte meget unge. Atten Aar gammel skjænkede Leonore sin Mand, der dengang var toogtyve Aar, en Datter.

Hertugindens Familie var som flere af den høie Adels meget from og Leonore var ligeledes opdragen i denne Aand. Hun holdt sig fjern fra Verdens Larm og Adspredelser, for hvilke hun forøvrigt heller ikke havde den mindste Tilbøielighed. Hun læste lidet og tog aldrig en Roman i sin

Haand. Hun kjendte derfor aldeles ikke de mægtige Lidenskabers dramatiske Virkninger. Hun havde hverken af Bøger eller i Theatret erfaret, hvor interessant nutildags Ægteskabsbrud fremstilles, og dette var derfor i hendes Øine en ligesaa stor Forbrydelse som Mord. Hun vilde aldrig have troet det, hvis man havde fortalt hende, at der var bleven plantet en Fane, under hvilken Kvindernes Emancipation blev prædiket. Men selv om hun havde troet det, vilde hun ikke have kunnet forstaae det, ligesom Mange, der ikke leve saa indgetogent eller strengt som Hertuginden, heller ikke forstaae det. Havde man fortalt hende, at der gives Folk, som forsvare Ægteskabsskilsmisse og endog spotte Ægteskabets hellige Institution, vilde hun have troet, at hun drømte eller at Verden var sin Undergang nær. Hertuginden af Almansa var som en kjerlig og lydig Datter, en ædel og paalidelig Veninde, en øm og opoffrende Moder og trofast Ægtefælle en Typus for Koner, som Gud elsker dem, som Digterne besynge dem, som Samfundet ærer og beundrer dem og i hvis Sted nu hine Amazoner hæve sig, som have mistet al Kvindelighed.

Hertugen gav længe efter for det Trylleri, som Maria udøvede over ham, uden at den mindste Sky formørkede hans Gemalindes Fred. Men Hertugen, der hidtil havde været saa kjerlig, tilsidesatte hende daglig mere. Hertuginden græd, men sagde Intet.

Det kom hende for Øre, at den Sangerinde, der bragte hele Madrid i Oprør, blev protegeret af hendes Mand, der tilbragte Størstedelen af sin Tid i hendes Huus. Hertuginden græd, men tvivlede endnu.

Nogen Tid efter indførte Hertugen Stein i sit Huus for at undervise hans Søn og senere ønskede han, som alt fortalt, at Maria skulde give hans Datter, et yndigt Barn paa elleve Aar, Timer.

Det Sidste modsatte Leonore sig bestemt, idet hun anførte som Grund, at hun ikke kunde tillade, at en Theater-

dame kom i mindste Berørelse med den uskyldige Pige. Hertugen, der var vant til, at hans Kone ganske rettede sig efter ham, saae i denne hendes Modstand et Bigotteri og en Mangel paa Verden og holdt fast ved sin Beslutning. Efter sin Skriftefaders Raad gav Hertuginden efter, men græd bittert af en dobbelt Aarsag.

Hun modtog Maria med stor Tilbageholdenhed, koldt, men høfligt.

Leonore, der af Tilbøielighed levede meget stille, modtog kun faa Besøg, fordetmeste af Familien, de Øvrige vare Geistlige og andre Personer, til hvem hun nærede Tillid. Med en Udholdenhed, hvis Hensigt var let at gjennemskue, var hun altid tilstede i sin Datters Underviisningstimer og holdt saa omhyggelig Øie med hende, at det maatte fornærme Maria. De, der besøgte Hertuginden, behandlede Lærerinden med en høflig Kulde og talte aldrig til hende. Denne Kone, som hele Madrid tilbad, befandt sig saaledes i en yderst piinlig og ydmygende Stilling i det fornemme og strenge Huus. Maria følte det og hendes Stolthed ovørtes derover; men da Hertuginden altid var overordentlig høflig, da der i hendes alvorlige, beskedne og smukke Ansigt aldrig saaes et ringeagtende Smiil eller et hovmodigt Blik, havde Maria ingen Grund til at beklage sig. Hvorledes havde ogsaa Hertugen, der var saa dannet og fiintfølende, kunnet tillade, at Nogen beklagede sig over hans Kone til ham? Maria var klog nok til at indsee, at hun maatte tie for at bevare Hertugens Venskab, der smigrede hende, hans Beskyttelse, hvortil hun trængte, og hans Foræringer, der vare hende meget behagelige. Hun maatte altsaa beholde sin Harme i sig, indtil der kom en Leilighed, som kunde gjøre en Ende paa hendes piinlige Stilling.

Da hun en Dag, klædt i Silke, belæsset med Smykker og indhyllet i en kostbar Kniplingsmantille, indfandt sig hos Hertuginden, traf hun dennes Fader, Marquien af Elda, og Bisskoppen af * * *.

Marquien var en alvorlig gammel Mand og en af de ivrigste Forfegtere af det Gamle. Han var fra Top til Taa Spanier, Katholik og Realist. Siden Kongen, hvem han havde tjent i Uafhængighedskrigen, var død, havde han trukket sig tilbage fra Hoffet.

Mellem Marquien og hans Svigersøn, der af den Første beskyldtes for at helde formeget til Aarhundredets Ideer, herskede en vis Kulde, der forøgedes endnu mere, da da den strenge og retskafne gamle Mand erfarede de i Omløb værende Rygter om den Beskyttelse, som Hertugen lod blive en Sangerinde til Deel.

Da Maria traadte ind, reiste Hertuginden sig for at takke hende og fritage hende for Underviisningen for den Dag af Hensyn til de Tilstedeværende. Men Biskoppen, som ikke kjendte Noget til Rygterne, ønskede at høre den unge Pige, der var hans Guddatter, synge. Hertuginden satte sig atter, hilste Maria med sin sædvanlige Forekommenhed og lod sin Datter hente.

Barnet havde neppe sunget de sidste Takter af Desdemonas Bøn, da der blev banket sagte tre Gange paa Døren.

„Kom ind," sagde Hertuginden, idet hun tilkjendegav, at hun kjendte Vedkommende og hans Maade at banke paa, og med en Livlighed, der var noget ganske Nyt for Maria, reiste hun sig og gik ærbødig den Fremmede imøde.

Men Maria blev endnu mere forbauset, da hun saae den nye Gjæst. Det var et hæsligt Fruentimmer paa omtrent halvtresindstyve Aar og af et simpelt Udseende. Hendes Paaklædning var ligesaa ordinær som smagløs og forunderlig.

Hertuginden modtog hende imidlertid med stor Ærbødighed og en Hjertelighed, der var saameget mere paafaldende, som den stak saa stærkt af mod den kolde Tilbageholdenhed, hvormed hun pleiede at behandle Lærer-

inden, hun tog hende ved Haanden og forestillede hende for Biskoppen.

Maria vidste ikke, hvad hun skulde troe. Hun havde aldrig seet en saadan Dragt eller en Person, som efter hendes Mening passede mindre til den Stilling, hun øiensynlig indtog hos saa fornemme og høitstaaende Folk.

Efter et Kvarteers livlig Samtale reiste Fruentimmeret sig. Det var imidlertid begyndt at regne. Marquien tilbød hende sin Vogn, men Hertuginden sagde:

„Jeg har allerede ladet spænde for min, Fader."

Med disse Ord fulgte hun den Fremmede, der bestemt afslog at gjøre Brug af Vognen, ud.

„Kom, mit Barn," sagde Hertuginden til sin Datter, „kom og sig Farvel til din gode Veninde; din Lærerinde tillader det nok."

Maria vidste ikke, hvad hun skulde tænke om Alt, hvad hun saae og hørte. Den Lille kyssede Fruentimmeret, som Hertuginden havde kaldt hendes gode Veninde.

„Hvem er denne Kone?" spurgte Maria Barnet, da dette var vendt tilbage til sin Plads.

„Det er en barmhjertig Søster," svarede Barnet.

Maria var tilintetgjort. Hendes Stolthed, der modig kjæmpede mod enhver Overlegenhed, der trodsede adelig Fødsel, Kunstnerrivalitet, Autoritetsindflydelse og selv Geniets Fortrin, bøiede sig som et Siv for Dydens Storhed og Ophøiethed.

Kort efter reiste hun sig for at gaae; det regnede endnu.

„Har De en Vogn?" spurgte Hertuginden.

Da Maria kom ned i Gaarden, saae hun Hestene blive spændte fra Hertugindens Vogn. En Lakai slog ærbødig Trinet ned paa en Hyrevogn og Maria steg ind, opsyldt af et afmægtigt Raseri.

Næste Dag erklærede hun bestemt Hertugen, at hun ikke mere vilde undervise hans Datter. Den sande Grund fortaug hun klogelig for ham. Den af sin Begeistring for Maria blændede Hertug antog, at hans Kone var Skyld i denne Beslutning, og blev endnu koldere mod hende.

Ottende Kapitel.

Den berømte Sanger Tenorinis Ankomst til Madrid satte Kronen paa Marias Triumfer ved den Beundring, som denne Kunstnerkonge ydede hende, og den Iver, hvormed han ønskede at komme til at synge sammen med en Stemme, der var værdig til at høres ved Siden af hans. Tonino Tenorini, ogsaa kaldet den Store, var af ubekjendt Herkomst. Nogle sagde, at han ligesom Kastor og Pollux var kommen til Verden vel ikke i et Svaneæg, men i et Nattergaleæg. Han havde begyndt sin glimrende Løbebane i Neapel, hvor han havde aldeles fordunklet Vesuv. Senere drog han til Mailand og derfra til Florens, St. Petersborg og Konstantinopel. Han kom nu fra New-York over Havanna for at reise til Paris, hvis Beboere vare rasende over, at de endnu ikke havde havt Leilighed til at sige deres Mening om den berømte Kunstner. Derfra vilde Tenorini gaae til London, hvis Musikvenner havde faaet Spleen af lutter Misundelse og hvor season'en stod i Fare for at begaae Selvmord, hvis den store Notabilitet ikke forbarmede sig over de Lidelser, som hans Fraværelse foraarsagede.

Mærkeligt nok og til største Forbauselse for alle Polo'er og Heloiser var den store Kunstner ikke kommet flyvende paa Geniets Vinger. Oceanets Delfiner havde ikke baaret ham

paa deres musikalske Skuldre, som Middelhavets Delfiner engang i lykkeligere Tider gjorde med Arion. Tenorini var kommet med Posten . . . Hvor afskyeligt! . . . Og . . . hvad der var endnu værre — han havde en Natsæk med sig!

Man havde i Sinde at feire hans Ankomst, ringe med alle Klokker, illuminere Husene og reise en Triumfbue af alle Cirkusorkestrets Instrumenter. Men Alkalden negtede sit Samtykke hertil og det var ikke langtfra, at den reaktionære Krebs var bleven trakteret med Kattemusik herfor.

Medens Maria med den store Sanger deelte den Ovation, som Publikum beredede ham, foregik et Optrin af en ganske anden Art i den fattige Hytte, som hun havde forladt for lidt over et Aar siden.

Pedro Santalô laa paa sin Seng. Siden Afskeden fra sin Datter var han bleven kjed af Livet. Hans Øine vare lukkede og han aabnede dem kun for at fæste dem paa det lille Værelse, som Maria havde beboet og som ved en smal Gang var skilt fra hans. Alt var her i samme Stand, hvori hans Datter havde forladt det; paa Væggen hængte hendes Guitar i et Baand, der havde været rosenrødt, men nu var falmet. Paa Sengen laa et indisk Silketørklæde og under en Stol stod et Par smaa Skoe. Tante Maria sad ved den Syges Seng.

„Naa, naa, Onkel Pedro," sagde den gode Gamle, „glem Katalonieren og vær ikke saa halsstarrig; lad Dem idetmindste een Gang i Deres Liv sige og følg med os til Klosteret; paa Plads er der, som De veed, ingen Mangel der. Jeg kan da pleie Dem bedre og De har det ikke saa ensomt som her."

Fiskeren gav intet Svar.

„Onkel Pedro," vedblev Tante Maria, „Don Modesto har alt skrevet to Breve, der ere blevne indleverede paa Post-

huset; paa den Maade komme de nemlig, efter hvad man siger, hurtigst og sikkrest afsted."

„Hun vil ikke komme!" mumlede den Syge.

„Men hendes Mand vil komme og det er for Øieblikket det Vigtigste," svarede Tante Maria.

„Hun! hun!" raabte den stakkes Fader.

En Time senere var Tante Maria paa Tilbageveien til Klosteret, uden at det var lykkedes hende at formaae den egensindige Katalonier til at følge med. Den gode Gamle red paa den fortræffelige Golondrina. Da det er saalænge siden, at det blev døbt, have vi ikke været i Stand til at udfinde, hvorfor det havde faaet Navnet Golondrina[1]); saavidt man veed, gjorde det nemlig aldrig det ringeste Forsøg paa blot at løbe, end sige flyve, ligesom man heller aldrig om Efteraaret sporede den mindste Lyst hos det til at udvandre til Afrika.

Momo, der nu var bleven en stor og stærk Karl, uden at have mistet et Gran af sin medfødte Styghed, førte Æslet.

„Hør, Bedstemoder," sagde han, "skulle disse daglige Ture til den gamle Søbjørn vare længe endnu?"

„Javist," svarede Bedstemoderen, „han vil jo ikke komme til Klosteret. Men jeg er bange for han døer, naar han ikke faaer sin Datter at see."

„Af den Sygdom vil jeg ikke døe," sagde Momo leende.

„Hør, min Søn," vedblev Tante Maria, „jeg stoler ikke synderlig paa Posten, hvad man endog siger om dens Sikkerhed. Don Modesto har heller ingen Tillid til den. For at Don Federico og Marisalada kunne faae at vide, hvor syg den gamle Pedro er, er det sikkrest, at Du selv

---

[1]) Svale.

reiser til Madrid og fortæller dem det; thi naar Alt kommer til Alt, kunne vi dog ikke staae med Armene overkors og see paa, at en Fader, der længes efter sin Datter, døer, uden at gjøre Noget for at skaffe hende hid."

„Jeg? Jeg reise til Madrid? Og for at hente Maagen?" raabte Momo forskrækket. „Er Du rigtig klog, Bedstemoder?"

„Jeg er saa klog, at hvis Du ikke vil reise, gaaer jeg selv. Jeg har været i Cadix uden at fare vild og uden at der er hændet mig Noget; det Samme vil være Tilfældet, naar jeg tager til Madrid. Ens Hjerte maa briste ved at høre den stakkels Mand kalde paa sin Datter. Men Du har et slet Hjerte, Momo, det gjør mig ondt, at jeg skal sige det. Jeg veed ikke, hvorfra Du har faaet det, det er hverken efter din Fader eller Moder; men i hver Familie findes en Judas."

„Hun tænker aldrig paa Andet end paa at plage Folk," brummede Momo. „Og det er ikke engang det Værste, men naar hun faaer et Indfald, skal det sættes igjennem."

Og Momo gav sin Vrede Luft ved at slaae den stakkels Golondrina.

„Umenneske!" raabte Bedstemoderen, „hvad har det stakkels Dyr gjort Dig?"

„Det er jo skabt til at faae Prygl," svarede Momo.

„Hvor har Du lært det, Du Herodessjel? Ingen veed, hvormeget jeg beklager de stakkels Dyr, der lide uden at klage, uden at kunne hjælpe sig og uden Trøst og Belønning."

„Det gaaer med din Medlidenhed ligesom med Himmelen, den strækker sig over Alt."

„Ja, min Søn, ja, og Gud forbyde, at jeg skulde see en Smerte uden at føle for den, eller at jeg skulde være som de samvittighedsløse Mennesker, der kunne høre

Klageraab med samme Ligegyldighed, som man hører det regne."

„Hvad Medmenneskene angaaer, giver jeg Dig Ret, men Dyrene?"

„Lide de da ikke? Ere de ikke ogsaa Guds Skabninger? Paa os hviler Forbandelsen og Straffen for det første Menneskes Synder, men hvilke Synder have Æslernes Adam og Eva begaaet, at de stakkels Dyr skulle leve et saa kvalfuldt Liv? Det skjærer mig i Hjertet."

„De have maaskee ædt Æblets Skaller," sagde Momo fnisende.

De mødte nu Manuel og José, der vare paa Veien til Klosteret.

„Hvorledes har gamle Pedro det, Moder?" spurgte den Første.

„Daarligt, min Søn, daarligt. Det gaaer mig til Hjertet at see ham saa syg, bedrøvet og alene. Jeg sagde ham, at han skulde flytte til Klosteret, men man kan lettere faae Fortet San Cristobal derhen end den gamle Stivnakke. Ikke engang en Fireogtyvepundiger kan rokke ham. Broder Gabriel maa gaae til ham og Momo maa reise til Madrid for at hente Don Federico og hans Datter."

„Lad ham det, saa faaer han Verden at see med det Samme," sagde Manuel.

„Jeg?" raabte Momo; „hvorledes skal jeg komme derhen, Fader?"

„Ved at sætte den ene Fod foran den anden," svarede hans Fader; „er Du maaskee bange for at fare vild eller for, at Bussemanden skal spise Dig?"

„Men jeg har ikke Lyst til at gaae," svarede Momo ærgerlig.

„Saa skal jeg give Dig Lyst med en Olivenkjep. Har Du forstaaet mig, ulydige Knegt?" sagde Faderen.

Forbandende gamle Pedro og hele hans Slægt begav Momo sig paa Reisen, idet han sluttede sig til Muulæsel-

driverne fra Sierra Aracena, der komme til Villamar efter Fisk, kom han til Valverde og derfra over Aracena, La Oliva og Barcarota til Badajoz, hvorigjennem den gamle Landevei gaaer fra Madrid til Andalusien. Herfra reiste han uden Ophold videre til Madrid. Don Modesto havde med tommestore Bogstaver skrevet Steins Adresse, som denne havde sendt efter Ankomsten til Madrid. Med Papiret i Haanden vandrede Momo, udstødende nye Forbandelser over Maagen, gjennem Hovedstaden.

En Aften forlod Tante Maria mere bedrøvet end nogensinde den fattige Fiskers Huus.

„Dolores," sagde hun til sin Svigerdatter, „vi miste gamle Pedro. Imorges rullede han sine Lagener sammen, hvilket betyder, at han snører sin Randsel til den Reise, hvorfra man ikke kommer tilbage. Palomo, som jeg havde med, begyndte at hyle. Og de komme ikke! Jeg synes, at Momo kunde være tilbage; han har nu været borte i ti Dage."

„Der er en lang Vei herfra til Madrid, Moder," svarede Dolores, „Manuel siger, at han kan ikke være her før om fire eller fem Dage."

Men hvor forbausede bleve de ikke Begge, da de pludselig saae Momo staae for sig med et forstyrret og fortrædeligt Ansigt.

„Momo!" raabte Begge paa een Gang.

„Han selv, som han staaer og gaaer," svarede han.

„Og Marisalada?" spurgte Tante Maria ængstelig.

„Og Don Federico?" tilføiede Dolores.

„Ja, paa dem kunne I vente til Dommedag," svarede Momo. „Det har været en deilig Reise for mig og derfor kan jeg takke min Bedstemoder; allerede . . ."

„Men hvad er der da hændet?" spurgte Moderen og Bedstemoderen.

„I skulle faae Alt at høre, for at I kunne beundre Guds Førelser og takke ham for, at I atter have mig heel og holden.“

Moderen og Bedstemoderen bleve bange ved disse uheldspaaende Ord.

„Fortæl, Menneske, sig, hvad der er skeet!“ raabte Begge; „husk, at vi staae paa gloende Kul.“

„Da jeg kom til Madrid,“ fortalte Momo, „og befandt mig alene i denne Røverrede, løb det mig koldt ned ad Ryggen. Hver Gade forekom mig som en Soldat og hver Plads som en Patrouille; med Kommandantens Seddel i Haanden gik jeg ind i et Værtshuus, hvor jeg traf en lystig Broder, der var meget forekommende og ledsagede mig til det Huus, der stod paa Seddelen. Tjenerne her sagde mig, at deres Herskab var ikke hjemme, og sloge Døren i for Næsen af mig; men de Dumrianer vidste ikke, med hvem de havde at gjøre. Hoho! sagde jeg, see til hvem I have for Eder, jeg er Ingens Tjener og kommer ikke for at bede om Noget, skjøndt jeg kunde gjøre det, thi vi optoge Don Federico i vort Huus, da han var nær ved at døe og ikke engang havde et Sted, hvor han kunde lægge sit Hoved for at døe.“

„Sagde Du det, Momo?“ raabte Bedstemoderen; „fy! Sligt siger man ikke. Hvilken Fornærmelse! Hvad maae de have tænkt om os! At foreholde En de Tjenester, man har viist ham? Har man nogensinde hørt Mage?“

„Naa, hvad saa? Skulde jeg maaskee ikke have sagt det? O, jeg sagde endnu Mere, og for at I kunne vide det, saa fortalte jeg dem, at det var min Bedstemoder, der havde taget deres Frue i Huset til sig, da hun var bleven syg af at rende og skrige mellem Klipperne ligesom en Maage. Dagdriverne saae paa hinanden, loe og gjorde Nar ad mig og sagde, at jeg var gaaet feil og at deres Frue var Datter af en General i Don Carlos' Armee. Datter af en Gene-

ral! Forstaae I? Kan det tænkes en mere uforskammet Løgnerske? At sige, at gamle Pedro er General! Gamle Pedro, som ikke engang har tjent! — Skynd Eder, sagde jeg, thi det haster med mit Ærinde og jeg vil gjerne snarest muligt gaae til Søes igjen og vende Ryggen til Eder, Eders Herskab og Madrid.

Nicolas, sagde nu en Pige, der lod til at være ligesaa fræk som hendes Frue, følg den Tølper til Theatret til Senoraen.

Læg Mærke til, at det var mig, hun kaldte en Tølper og Landstrygersken, Maagen, kaldte hun Sennora. Skulde man troe det? Men saaledes gaaer det til i Madrid.

Naa, Tjeneren satte altsaa sin Hat paa og førte mig til et meget stort og høit Huus ligesom en Kirke, kun med den Forskjel, at der istedetfor Voxlys brændte Lamper, der skinnede som Solen. Rundtomkring var anbragt Sæder og der sad en umaadelig Mængde Fruentimmer, alle søndagsklædte, ligesom Flaskerne i et Apothek. Nedenfor befandt sig saamange Mandfolk, at de saae ud som en Myretue. Gud maa vide, hvorfra alle disse Mennesker kom. Men tænk blot! alle disse Folk vare komne for — for at høre Maagen synge!"

Momo gjorde her en Pause.

Tante Maria nikkede tilfreds.

„I alt dette seer jeg ingen Grund til din hurtige Tilbagekomst," sagde Dolores.

„Det kommer nok, det kommer nok, svarede Momo. Tænk engang, pludselig spillede, uden at Nogen befalede det, paa een Gang en uhyre Mængde Instrumenter op, Trompeter, Piber og Violiner, der vare saa store som Skriftestole og bleve spillede fra neden af. Hellige Maria! hvilket Spektakel! Jeg foer ordentlig sammen."

„Men hvorfra kom da alle disse Musikanter?" spurgte hans Moder.

„Hvor veed jeg det? De have vel samlet alle de Blinde fra hele Spanien. Men det Bedste er endnu tilbage, thi paa een Gang, uden at man saae, hvorledes og hvorhen forsvandt et Slags Have, der befandt sig bagved. Det var, ligesom Fanden havde taget den."

„Hvad siger Du, Momo?" sagde Dolores.

„Ikke Andet end den rene Sandhed. Istedetfor Træer var der nu et Slags Sal med Teppe paa Gulvet ligesom i et Palads. Et Fruentimmer, smukkere pyntet og med mere Fløiel og Guldbroderi end den hellige Jomfru, viste sig nu.

Det er Dronningen, Donna Isabella II, tænkte jeg. Men nei, det var ikke Dronningen. Veed I, hvem det var? Ingen Anden end Maagen, den afskyelige Maage, der her gik med bare Fødder. Det Samme, der var skeet før med Haven, var ogsaa skeet med hende; Fanden havde taget den barbenede Maage og sat en Prindsesse istedetfor. Det løb mig koldt ned ad Ryggen; inden man vidste et Ord deraf, traadte en gammel, pyntet Herre ind. Men hvor han var vred og hvilke Øine han laante hende! For Fanden! tænkte jeg ved mig selv, jeg vilde ikke være i Maagens Sted. Hvad der undrede mig meest var, at de hele Tiden sang, medens de skjændtes. Det er vel sagtens Brug mellem fornemme Folk. Men af den Grund kunde jeg ikke rigtig forstaae, hvad de talte om; det Eneste, jeg fik ud deraf, var, at det formodentlig maatte være Don Carlos' General, thi hun kaldte ham Fader, men han vilde ikke anerkjende hende som sin Datter, hvormeget hun end paa sine Knæe bad ham derom.

„Det er rigtigt!" raabte jeg høit til den uforskammede Bedragerske."

„Hvorfor blandede Du Dig i det?" spurgte Bedstemoderen.

„Jeg kjendte hende jo og kunde bevidne det. Du veed

nok, at den, der tier, samtykker. Men det lader til, at man ikke tør sige Sandheden der, thi min Nabo, en Politibetjent, sagde til mig: Ti stille, min Ven.

Det føler jeg ingen Lyst til, svarede jeg, og vil høit og lydelig sige, at den Mand ikke er hendes Fader.

Er I gal eller kommer I fra Las Batuecas?[1]) sagde Politibetjenten.

Hverken det Ene eller det Andet, Herr Næsviis, svarede jeg, jeg har mere Forstand end I og kommer fra Villamar, hvor hendes rigtige Fader, den gamle Pedro Santalô, lever.

I er et rigtig grovt Stykke Kork, svarede Betjenten, gaae og lad Barken skrælle af Eder.

Galden løb nu over paa mig og jeg løftede Haanden for at give ham et Ørefigen, men Nicolas greb mig i Armen og trak mig udenfor for at drikke et Glas.

Jeg kan nu tænke mig det Hele, sagde jeg til ham; det er Generalen, som den gudsforgaaede Maage vil have til Fader. Jeg har hørt tale om Mord, Røvere, ja endog om Sørøvere, men jeg har aldrig hørt Nogen fornegte sin Fader.

Nicolas var nær ved at briste af Latter.

Da vi kom ind igjen, havde Generalen formodentlig befalet Maagen at afføre sig sin Stads, thi hun var nu heelt hvidklædt. Hun begyndte at synge og tog en meget stor Guitar, som hun satte paa Gulvet og spillede paa med begge Hænder. Hvad denne Maage dog kan finde paa! Men nu kommer det Værste; pludselig traadte en Morian ind."

„En Morian?"

---

[1]) En Egn i Estremadura, der beboes af en særegen Folkestamme, formodentlig Levningerne af de gamle Iberer.

„Ja, men hvilken Morian! Han var sortere og grimmere end selve Mahomed og havde en Dolk i Haanden saa stor som en Slagterkniv. Jeg var nær ved at miste Forstanden af Skræk."

„Jesus Maria!" raabte Moderen og Bedstemoderen.

„Jeg spurgte Nicolas, hvem det var, og han svarede, at han hed Tello. For at fatte mig i Korthed, saa sagde Morianen til Maagen, at han var kommen for at dræbe hende."

„Hellige Jomfru!" udbrød Tante Maria, „var det maaskee Skarpretteren?"

„Jeg veed ikke, om det var Skarpretteren eller en leiet Morder," svarede Momo, „men det veed jeg, at han tog hende i Haaret og gav hende flere Dolkestik, jeg har seet det med mine egne Øine og kan bevidne det."

Med disse Ord trykkede Momo en Finger under hvert Øie med en saadan Kraft, at de syntes at ville træde ud af deres Huler.

De to Koner udstødte et Skrig. Tante Maria vred Hænderne og hulkede.

Men hvad gjorde da alle de, der vare tilstede?" spurgte Dolores grædende. „Var der ingen, der arresterede Morderen?"

„Det veed jeg ikke," svarede Momo, „thi da jeg saae det, rendte jeg min Vei for ikke at blive tilkaldt som Vidne, og standsede ikke, førend der laae flere Miil mellem Madrid og min Faders Søn."

„Vi maae skjule Ulykken for den stakkels gamle Pedro," sagde Tante Maria. „Ak, hvilken Sorg!"

„Hvo skulde ogsaa have Mod til at sige ham det?" bemærkede Dolores. „Stakkels Maria! Det er gaaet hende som den Mand, der havde det godt, men vilde have det endnu bedre, og det er nu bleven Følgen deraf."

„Det gaaer Enhver efter Fortjeneste," sagde Momo; „det maatte faae en daarlig Ende med hende. Hvis jeg ikke var saa træt, vilde jeg strax gaae til Raton Perez og fortælle ham det."

Niende Kapitel.

Rygtet om, at Fiskerens Datter var myrdet, udbredte sig snart i Byen.

Den egenkjerlige, dumme og ulydige Momo, der antog det, han havde seet paa Theatret, for Sandhed, havde altsaa ikke blot gjort en frugtesløs Reise, men ogsaa forledet alle de brave Folk til den samme Feiltagelse, hvori han selv ved sin Dumhed var hildet.

Don Modestos Ansigt blev to Tommer længere.

Præsten læste en Messe for Marias Sjel.

Ramon Perez bandt et sort Baand om sin Guitar.

Rosa Mistica sagde til Don Modesto:

„Gud tilgive hende! Jeg sagde nok, at det vilde gaae hende galt. De husker, at hvor meget jeg end søgte at faae hende til at gaae til Høire, trak hun dog stedse til Venstre."

Da Tante Maria indsaae, at Don Federico efter denne skrækkelige Begivenhed umulig kunde komme, besluttede hun at betroe gamle Pedro til en ung Læge, der havde afløst Stein i Villamar.

„Jeg har ingen Tillid til hans Lærdom," sagde hun til Don Modesto, der anbefalede ham til hende, „han foreskriver ikke Andet end varmt Vand, og Intet svækker mere

Maven. Dernæst giver han Patienten Hønsekjødsuppe; nu beder jeg Dem, kan saadan Føde give Kræfter? Det er galt, Herr Kommandant, men naar nogen Tid er gaaet, vil man indsee Feiltagelsen og vende tilbage til det, som mange Aarhundreders Erfaring har godtgjort; thi efter tusinde Aars Forløb render Vandet tilbage til det Sted, hvorfra det er kommet. Hvad frække Hænder have omstyrtet, vil Tiden atter opreise, rigtignok først efter at mange Sjele ere gaaede til Grunde og mange Legemer puttede i Graven."

Lægen fandt gamle Pedro saa haardt angreben, at han erklærede det for nødvendigt at berede ham til Døden.

Da Tante Maria hørte dette, begyndte hun at græde bittert. Hun kaldte paa Manuel og paalagde ham med al mulig Forsigtighed at underrette den Syge derom, da hun ikke følte sig stærk nok dertil.

Manuel begav sig til den Syge.

„Naa, Onkel Pedro," sagde han, „hvorledes have vi det?"

„Det gaaer ned ad Bakke, Manuel," svarede Patienten; „har Du et Ærinde til den anden Verden, saa kom hurtig frem med det, thi jeg letter snart Anker, min Søn."

„Aa hvad, Onkel Pedro, saa galt er det vel ikke fat med Eder. De vil leve længere end jeg. Imidlertid ... som Ordsproget siger ... afgjorte Forretninger skaffe ingen Bekymringer ... og jeg mener ..."

„Du behøver ikke at sige Mere, Manuel," sagde gamle Pedro rolig. „Siig til din Moder, at jeg er beredt. Jeg har længe forudseet det og tænker kun paa det og," tilføiede han sagte, „paa hende."

Manuel fjernede sig bevæget og aftørrede sine Øine, skjøndt han paa sin militære Løbebane havde seet meget Blod og mangen Dødskamp.

Næste Dag rasede en af de frygtelige Storme, som Jævndøgnet altid fører med sig. Vinden hylede i forskjel-

lige Toner ligesom en Hydra, hvis syv Hoveder hvisle paa een Gang.

Den brød sig mod Hytten, som knagede stærkt, det usynlige Element hylede i Ruinerne af Fortet, pidskede Piniernes Grene og forsvandt tilsidst stønnende over Sletten.

Bølgerne brødes rasende mod Kysten og Skyerne udsendte Strømme af Regn, der knækkede Grenene paa Træerne og oversvømmede Jorden. Alt bævede, skjælvede eller knagede. Solen var flygtet og Dagskjæret var ensformigt og skummelt som et Ligklæde.

Skjøndt Hytten beskyttedes af Klipperne, havde Stormen dog om Natten blæst en Deel af Taget af. For at forebygge dets totale Ødelæggelse havde Manuel ved Momos Hjælp lagt nogle fra Ruinerne hentede Steen paa det.

„Naar Du ikke vil huse din Eier længer," sagde Manuel, „saa vent idetmindste med at styrte sammen, til han er død."

Hvis noget andet Blik end Guds havde kunnet trænge ind i denne Udørken gjennem det rasende Uveir, vilde det have seet en lille Trup Mænd, der, trodsende Stormens Raseri og indhyllede i deres Kapper, tause skrede langsmed Havet med foroverbøiet Legeme og sænket Hoved. Efter dem fulgte alvorlig og med afmaalte Skridt en Olding, der paa orientalsk Viis havde lagt Armene overkors paa Brystet og førtes af en Dreng, som fra Tid til anden ringede med en lille Klokke. I Mellemrummene hørtes gjennem Vindstødene den Gamles rolige og klangfulde Stemme sige: »Miserere mei Deus, secundum magnam misericordiam tuam,« hvorpaa Mændene svarede i Kor: »Et secundum multitudinem miserationum tuarumet iniquitatem meam.« Regnen gjennemblødte dem og Stormen pidskede dem, men de gik uforfærdede deres alvorlige, ensformige Gang.

Denne lille Skare bestod af Præsten og nogle fromme Medlemmer af det hellige Sakramentes Broderskab, hvilke,

førte af Manuel, vilde bringe en Døende Sakramentet, den Kristnes sidste Trøst.

Præsten betraadte den Syges Værelse.

Den fattige Stue var, takket være Tante Maria og Broder Gabriel, pyntet. Paa et Bord stod et Krucifix med Lys og Blomster. Sengen var reenlig og net.

Da Ceremonien var forbi, blev kun Præsten, den gode Tante Maria og Broder Gabriel tilbage hos Patienten. Gamle Pedro laa stille hen. Efter nogen Tids Forløb aabnede han Øinene og sagde:

„Er hun kommen?"

„Der er langt herfra til Madrid, Onkel Pedro," svarede Tante Maria, idet to Taarer, som den Syge ikke saae, løb ned ad hendes rynkede Kinder. „Hun har skrevet, at hun vilde komme, og vi ville snart faae hende at see."

Santaló faldt atter tilbage i sin lethargiske Tilstand. En Time efter vendte Bevidstheden atter tilbage og han sagde med Blikket fæstet paa Tante Maria:

„Tante Maria, jeg har bedet min guddommelige Forløser, der i sin Naade kom til mig, at tilgive mig, gjøre hende lykkelig og gjengjælde Dem Alt, hvad De har gjort mod os."

Derpaa faldt han i Afmagt; Bevidstheden vendte endnu engang tilbage og, idet han aabnede de halvt brustne Øine, sagde han næsten uhørlig:

„Hun er ikke kommen!"

Hans Hoved faldt tilbage paa Puderne og han raabte høit og med kraftig Stemme:

„Vær barmhjertig, Herre!"

„Bed Credo'et," sagde Præsten, idet han tog den Døendes Hænder mellem sine og bøiede sig over til ham for at tilhviske ham nogle Ord om Tro, Haab og Kjerlighed, medens Bevidstheden mere og mere forlod ham.

Tante Maria og Broder Gabriel knælede.

En dyb Taushed og majestætisk Ro herskede i den lave Stue, hvor Døden var dragen ind.

Udenfor brølte Stormen.

Indenfor var Alt Fred og Ro. Thi Gud berøver Døden dens Rædsler, naar Sjælen svinger sig op til Himlen med Raabet: Barmhjertighed, omgiven af kjerlige Hjerter, der paa Jorden gjentage: Barmhjertighed!

Tiende Kapitel.

Verden er sammensat af Kontraster. Dette er hverken en ny eller synderlig original Bemærkning; men skjøndt Solen hver Dag staaer op og gaaer ned, betragte vi dog hver Gang dette Syn med Beundring.

Og saaledes traf det sig da, at medens den fattige Fisker gav sine simple og fromme Venner det store og ophøiede Skuespil af, hvorledes en Kristen døer, figurerede hans Datter for det til Vanvid begeistrede madridske Publikum som en Primadona, der uden at have en Draabe italiensk Blod i sine Aarer allerede fordunklede selve den store Tenorini. Det var nok til at opvække Karl III Tidsalders gamle og ædle Stolthed, til for bestandig at befrie os for Efterabelsesmanien og føre os tilbage til vor rene og ubesmittede Nationalitet, kort det var nok til at sige til Philip IV og Cervantes' Statuer: „Ydmyger Eder, berømte Skygger, thi her er En, der fordunkler Eders Storhed og Hæder.“ Der var endog Enthusiaster, som tænkte paa at bede Dronningen om at optage Maria i Adelstanden og give hende et Vaaben; det Indtryk, hun gjorde paa Madrids Publikum, var kort sagt af den Beskaffenhed, at man ikke mere skrev paa Kontorerne, eller studerede paa Kollegierne, ja Tobaksrygerne glemte endog at besøge Tobaksbutikerne. Tobaksfabriken rystede af Harme i sin Grundvold, skjøndt denne som bekjendt er saa dyb, at den naaer lige til Amerika.

Enthusiasmen, som vi her kun ufuldkommen have skitseret, lagde sig en Aften udenfor Theatret for Dagen blandt en Deel unge Mennesker, der bestræbte sig for at meddele den til to nysankomme Fremmede. De kunstforstandige Ynglinge lovpriste, prøvede og analyserede ikke blot Beskaffenheden af Marias Organ, hendes Strubes Bøielighed og alt det, der udmærkede hendes Sang, men lode ogsaa hendes personlige Fortrin vassere Revu. En anden ung Mand stod ubevægelig og taus, indhyllet i sin Kappe lige til Øinene, i Nærheden af Gruppen, men da man begyndte at tale om hendes legemlige Fuldkommenheder, stampede han forbittret i Jorden.

„Jeg holder hundrede Guineer paa, Vicomte de Fis," sagde vor Ven, Sir John Burnwood, der ikke havde faaet Lov til at tage Alcacar med sig og nu vilde gjøre den samme Begjering med Hensyn til Escurial, „jeg holder paa, at hun vil gjøre mere Opsigt i Frankrig end Madame Lafarge, i England end Tom Pouce og i Italien end Rossini."

„Det tvivler jeg ikke om, Sir John," svarede Vicomten.

„Hvilke arabiske Øine!" tilføiede den unge Don Celestino Armonia. „Hvilken slank Figur! Hvad Fødderne angaaer, da seer man dem ikke, men aner dem blot og hendes Haar vilde en Magdalena misunde hende."

„Jeg brænder af Utaalmodighed efter at see og høre dette Vidunder," udbrød Vicomten begeistret, der, som hans Navn antydede, var stemt en halv Tone høiere end andre Vicomter; „lad os fremtage vore Kikkerter og gaae ind."

Den formummede unge Mand var imidlertid forsvunden.

Maria var, klædt som Semiramis, færdig til at træde op. Flere Personer omgave hende.

Da traadte den Formummede, der ikke var nogen Anden end Pepe Vera, ind, nærmede sig hende og hviskede til hende, uden at Nogen hørte det:

„Du synger ikke!"

Derpaa gik han videre med et roligt og ligegyldigt Ansigt.

Maria blev afvexlende bleg og rød af Forbauselse og Harme.

„Kom, Marina," sagde hun til sin Pige, „bring Folderne af min Kjole i Orden, det begynder strax."

Og hun tilføiede lydelig, for at Pepe Vera, der fjernede sig, skulde høre det:

„Man leger ikke med Publikum."

„Sennora," sagde en af Theaterets Bedsmændene, „kan jeg lade Teppet gaae op?"

„Jeg er færdig," lød Svaret.

Men hun havde neppe udtalt disse Ord, førend hun udstødte et gjennemtrængende Skrig.

Pepe Vera var vendt om, havde grebet hende haardt i Armen og sagt:

„Du synger ikke!"

Overvældet af Smerte kastede Maria sig grædende paa en Stol. Pepe Vera var forsvunden.

„Hvad feiler Dem? Hvad er der skeet?" spurgte Alle.

„Han gjorde mig Fortræd," svarede Maria grædende.

„Hvad feiler Dem, Sennora?" spurgte Direktøren, der var bleven underrettet om det Passerede.

„Det er Intet," svarede Maria, idet hun reiste sig og aftørrede sine Taarer. „Det er allerede forbi; jeg er færdig, lad os gaae."

I det Samme traadte Pepe Vera ligbleg og med Øine, der glødede som Kul, mellem Direktøren og Maria.

„Det er grusomt," sagde han rolig, „at lade en Kone, der neppe kan holde sig paa Benene, spille."

„Hvorledes, Sennora?" udbrød Direktøren, „er De syg? Naar er De bleven det? For et Minut siden saae jeg Dem jo saa straalende og munter."

Maria vilde svare, men slog Øinene ned og aabnede ikke Munden. Pepe Veras skrækkelige Blik øvede samme Trylleri paa hende som Slangens paa Fuglen.

„Hvorfor ikke sige Sandheden?" vedblev Pepe ganske rolig. „Hvorfor vil De ikke tilstaae, at De ikke er i Stand til at synge? Er det maaskee en Synd? Er De en Slavinde, der skal tvinges til at gjøre, hvad De ikke kan?"

Publikum blev imidlertid utaalmodigt. Direktøren vidste ikke, hvad han skulde gjøre. Politiet lod forhøre om Aarsagen til Opsættelsen og medens Direktøren fortalte, hvad der var passeret, trak Pepe Vera Maria bort med sig under Paaskud af, at hun behøvede Hjælp, idet han tog hendes Haand med en Kraft, som om han vilde knuse den, og sagde til hende i en sagte, men bestemt Tone:

„For Fanden! er det ikke nok, naar jeg siger, at jeg ikke vil?"

Da de vare alene i Marias Paaklædningsværelse, gav denne sin Vrede Luft.

„Uforskammede Døgenigt!" raabte hun med en Stemme, som Vreden næsten kvalte. „Hvad giver Dig Ret til at behandle mig saaledes?"

„Min Kjerlighed til Dig," svarede Pepe Vera koldt.

„Forbandet være din Kjerlighed!" raabte Maria.

Pepe Vera lo.

„Du taler, som om Du kunde leve uden min Kjerlighed."

„Gaae, gaae!" raabte Maria, „og kom aldrig mere for mine Øine!"

„Førend Du kalder mig tilbage."

„Jeg vilde før kalde paa Djævlen."

„Vær saa artig, jeg skal ikke blive skinsyg paa ham."

„Gaae! Afsted paa Øieblikket, forlad mig!"

„Godt," sagde Tyrefegteren, „jeg gaaer sporenstregs til Lucia del Salto."

Maria var i høi Grad skinsyg paa Dandserinden, til hvem Pepe havde gjort Kour, før han lærte hende at kjende.

„Pepe! Pepe!" raabte Maria. „Vil Du nu ovenikjøbet ogsaa være utro?"

„Hun gjør kun, hvad jeg vil," sagde Pepe Vera. „Du er altfor fornem for mig. Hvis Du altsaa ønsker, at det skal være forbi mellem os, skal Du faae din Villie. Naar Du vil befale og ikke adlyde, har Du jo dine Hertuger, Gesandter og kjedelige, udlevede Excellentser."

Med disse Ord nærmede han sig Døren.

„Pepe! Pepe!" skreg Maria, sønderrivende sit Lommetørklæde.

„Kald paa Djævlen," sagde Pepe Vera ironisk.

„Pepe! Pepe! Mærk Dig mine Ord. Hvis Du gaaer til Lucia, tager jeg mod Hertugens Kour."

„Hvad understaaer Du Dig til?" sagde Pepe, trædende et Par Skridt tilbage.

„Jeg vover Alt for at hævne mig."

Pepe blev staaende foran Maria med korslagte Arme og saae vist paa hende.

Uden at forandre en Mine udholdt Maria hans Blik, der var gjennemtrængende som et Kastespyd.

Det syntes at være mere en Kjerlighed mellem Tigre end mellem menneskelige Væsner. Og dog er den Kjerlighed, som den nyere Literatur tillægger Herrerne og Damerne i den fine Verden, af samme Beskaffenhed.

I dette korte Moment sonderede de to Naturer hinanden og kom til det Resultat, at de vare af samme Be-

skaffenhed og Styrke. Enten maatte det komme til et Brud eller Kampen maatte opgives. Begge renoncerede med gjensidig Imødekommen paa Seiren.

„Kom, Maria," sagde Pepe Vera, der egentlig var den Skyldige. „Lad os være Venner og glemme vor Uenighed. Jeg gaaer ikke til Lucia, men til Gjengjæld og for at vi kunne være sikkre paa hinanden, skal Du i Aften skjule mig i dit Huus, for at jeg kan overvære Hertugens Besøg og med mine egne Øine overbevise mig om, at Du ikke narrer mig."

„Det er umuligt," svarede Maria stolt.

„Godt," svarede Pepe, „saa veed Du, hvor jeg gaaer hen herfra."

„Afskum!" svarede Maria og knyttede rasende Haanden, „Du sætter mig Kniven paa Struben."

En Time efter dette Optrin sad Maria paa Sofaen ved Siden af Hertugen; Stein holdt sin Kones Haand indeni sin og iagttog hendes Puls.

„Det er Ingenting, Maria," sagde Stein, „det er Ingenting, Herr Hertug, et nervøst Anfald, der allerede er forbi. Pulsen slaaer fuldkommen rolig. Ro, Maria, Ro. Du arbeider Dig ihjel. I den senere Tid har Du været meget nervøs. Dit Nervesystem lider ved den Iver, hvormed Du studerer dine Roller. Jeg er ikke det Mindste urolig og gaaer for at see til en Patient, der er meget syg. Tag den beroligende Medicin, jeg skal skrive op til Dig, og drik et Glas Orgeade, førend Du gaaer i Seng, og imorgen tidlig Æselmelk. Min Pligt, Herr Hertug, nøder mig, hvor nødig jeg end vil, til at forlade Dem."

Efter endnu engang at have paalagt sin Kone Rolighed gik Stein.

Hertugen saae længe paa Maria.

Denne syntes at være meget forstemt.

„Er De træt, Maria?" spurgte Hertugen i den blide Tone, som kun Kjerligheden kan give Menneskets Stemme.

„Jeg hviler mig jo nu," svarede hun.

„Skal jeg gaae min Vei?"

„Hvis De har Lyst dertil . . ."

„Tvertimod, jeg vilde meget ugjerne gjøre det."

„Saa bliv."

„Maria," tog Hertugen atter Ordet efter en længere Pause, idet han tog et Papir op af Lommen, „naar jeg ikke kan see Dem, besynger jeg Dem. Jeg har her nogle Vers, som jeg digtede sidste Nat thi om Natten, Maria, drømmer jeg vaagen. Siden min Hjertefred er flygtet, flyer ogsaa Søvnen mine Øine. Tilgiv mig, Maria, hvis disse Ord fornærme Deres uskyldige Følelser, der ere ligesaa rene som Deres Stemme. Ogsaa jeg har lidt med Dem."

„De seer jo, at det ikke har havt Noget at betyde," svarede hun gabende.

„Skal jeg læse Versene for Dem, Maria?" spurgte Hertugen.

„O ja," svarede Maria koldt.

Hertugen forelæste et meget smukt Digt.

„De ere ret kjønne," sagde Maria noget livligere. „Skulle de indrykkes i „Heraldo"?"

„Ønsker De det?" spurgte Hertugen sukkende.

„Jeg troer, at de fortjene det," svarede Maria.

Hertugen taug og skjulte Ansigtet i sin Haand.

Da han atter løftede Hovedet, saae han i Marias Øine, der hvilede paa Glasdøren til hendes Sovekammer, et Lynglimt, der strax forsvandt. Han vendte Hovedet i samme Retning, men saae Intet.

I Distraktion havde han sammenrullet Papiret med Versene, som Maria ikke havde bedet om at maatte beholde..

„Vil De gjøre en Cigar af Sonnetten?" spurgte Maria

„Isaafald vilde den dog gjøre nogen Nytte," svareed Hertugen.

„Giv mig den," sagde hun.

Hertugen lagde en kostbar Diamantring i det sammenrullede Papir.

„Hvorledes?“ sagde Maria. „Følger Ringen med?“

Og hun stak den paa Fingeren, idet hun lod Papiret falde paa Gulvet.

„Ak!“ tænkte Hertugen, „hun har ingen Sands for Kjerlighed og Poesi! Hun synes ikke engang at have Blod i Aarerne. Og dog er der en Himmel i hendes Smiil og et Helvede i hendes Øine og Alt, hvad Himmel og Jord rumme, i hendes vidunderlige Stemme.“

Hertugen reiste sig.

„Plei Deres Sundhed, Maria,“ sagde han. „Sov rolig uden at lade Dem forstyrre af Tanken om, at Andre vaage og lide.“

Ellevte Kapitel.

Hertugen havde neppe lukket Døren, førend Pepe med en lydelig Latter kom ud fra Sovekammeret.

„Vil Du være stille!“ sagde Maria, idet hun lod den Solitær, som Hertugen nylig havde foræret hende, spille i Lyset.

„Nei,“ svarede Tyrefegteren, „thi ellers vilde jeg døe af Latter. Jeg er ikke længere skinsyg, Maria, ligesaa skinsyg som Sultanen i hans Serail. Stakkels Kone! Hvad skulde der blive af Dig med en Mand, der gjør Kour til Dig med Recepter, og en Elsker, der bringer Dig sin Hylding i Vers, naar Du ikke havde En, der elsker Dig, som det sig bør? Da nu den Ene er gaaet hen for at vaage og den Anden for at sove, ville vi To gaae hen og spise til Aften med nogle lystige Venner, som vente os.“

„Nei, Pepe, jeg er ikke rask. Anfaldet og den kolde Hjemtur have gjort mig syg. Jeg har Feber.“

„Det er dine sædvanlige fornemme Nykker,“ svarede Pepe Vera. „Kom med! En god Aftensmad vil gjøre Dig raskere end den flaue Orgeade og Du vil have bedre af et Par Glas god Viin end af den ækle Æselmelk; kom, kom!“

„Nei, jeg gaaer ikke, der blæser en Nordenvind fra Guadarrama, som vel ikke slukker et Lys, men dræber et Menneske.“

„Godt, naar det er din bestemte Villie og Du heller vil tage Medicin, saa god Nat," sagde Pepe.

„Hvad for Noget!" raabte Maria. „Du vil spise til Aften og lade mig tilbage alene og saa syg, som jeg er, hvilket jeg ovenikjøbet kan takke Dig for?"

„Skal jeg maaskee ogsaa holde Diæt?" svarede Tyrefegteren. „Nei, min lille Brunette. Man venter mig og jeg gaaer. Du gaaer glip af en stor Fornøielse."

Maria reiste sig vred, kastede en Stol om, forlod Værelset, slaaende Døren voldsomt i efter sig, og kom kort efter tilbage sortklædt, iført en Mantille, hvis Hætte skjulte hendes Ansigt, og et stort Tørklæde. De gik bort sammen.

Da Stein kom hjem silde om Natten, rakte Tjeneren ham et Brev, som han aabnede efter at være kommen ind paa sit Værelse. Det lød saaledes:

„Herr Doktor!

Dette Brev er ikke anonymt, jeg lægger ikke Skjul paa mine Handlinger. Jeg siger Dem derfor strax, at jeg hedder Lucia del Salto, et, som jeg antager, tilstrækkelig bekjendt Navn.

Min Herr Santalôs Gemal, man maa være saa god og dum som De for ikke at mærke, at Deres Kone er Pepe Veras, min tidigere Forlovedes, Elskerinde; jeg kan sige det, thi jeg er ikke gift og bedrager Ingen. Hvis De ønsker at faae Bindet fra Øinene, saa gaae i Nat til Nr. 13 i Gaden * * *."

„Hvor Folk ere nederdrægtige!" raabte Stein, kastende Brevet paa Gulvet. „Min stakkels Maria har Misundere, formodentlig Damer fra Theatret. Stakkels Maria! hun er syg og sover formodentlig nu sødt. Jeg vil imidlertid see, om hendes Søvn er rolig. Hun var ikke rask i Aftes. Hendes Puls slog stærkt og hun var hæs. Der er saamange Lungesygdomme i Madrid."

Stein tog et Lys, forlod sit Værelse og gik gjennem Salen til sin Kones Sovekammer, hvor han paa Taaspidserne nærmede sig Sengen og slog Omhænget tilside ... Der var Ingen!

En saa retskaffen og tillidsfuld Mand som Stein kunde ikke uden Kamp bekvemme sig til at troe paa et saa afskyeligt Bedrageri.

„Nei," sagde han efter et Øieblikś Betænkning. „Det er ikke muligt! Hun maa have en eller anden vigtig Grund til at være ude."

„Ikke destomindre," vedblev han efter en ny Pause, „vil jeg være paa det Rene med Sagen. Jeg maa kunne svare paa Bagvaskelsen ikke blot med Foragt, men med et høitideligt: „Du lyver!" og med positive Beviser."

Ved Vægterens Hjælp fandt Stein let det i Brevet opgivne Sted.

Der var ingen Portner, Døren ud til Gaden var aaben. Stein traadte ind og gik op ad en Trappe, men da han kom til første Etage, vidste han ikke, hvorhen han skulde vende sig.

Hans i Begyndelsen saa faste Beslutning var rokket og han begyndte at skamme sig over, hvad han gjorde.

„Det er nederdrægtigt at spionere," sagde han. „Hvis Maria vidste, hvad jeg gjorde, vilde hun føle sig saaret og det med Rette. Min Gud, at mistænke den Kone, man elsker, er det ikke det Samme som at skabe den første Sky paa Kjerlighedens rene Himmel. Jeg spionere! Saavidt har en foragtelig Kvindes foragtelige Brev bragt mig! — Jeg vender om. Imorgen vil jeg spørge Maria om Alt, hvad jeg ønsker at vide, det er den naturligste og hæderligste Fremgangsmaade. Mod! og bort med al Mistanke."

Et Suk saa dybt, at det syntes at skulle kvæle ham, undslap Stein og han aftørrede sin fugtige Pande med sit Lommetørklæde.

„O!“ udbrød han, „Mistroiskhedens Uhyre har for et Øieblik fornedret mig og jeg maa nu bestandig rødme for Maria.“

I det Samme aabnedes Døren ud til Gangen, hvor Stein var bleven staaende, og Sang, Latter og Klirren af Glas lød ud til ham. En Pige kom ud med tomme Flasker, men traadte tilbage for at lade Stein, hvis Udseende og Klædedragt indgjød hende Agtelse, passere.

„Gaae De kun ind,“ sagde hun til ham; „De kommer imidlertid forsilde til Aftensmaden.“

Og dermed gik hun videre.

Stein befandt sig i et lille Forværelse. Døren til den tilstødende Sal stod aaben. Stein nærmede sig denne, men havde neppe kastet et Blik ind i den, førend han blev staaende ubevægelig og ligesom forstenet.

Hvor stor var ikke Steins Forskrækkelse, da han saae Maria sidde uden Mantille ved Bordet paa en Taburet, med Fødderne paa en Skammel, hvorpaa Pepe Vera sad med en Guitar i Armen og sang:

Dit Blik er Ild som Solens Gløden,
Du fagre Andalusiens Pige,
Dit Smiil er rigt som Morgenrøden,
Din Kjerlighed et Himmerige.

„Bravo, Pepe, Bravo!“ raabte de andre ved Bordet Siddende. „Nu er Turen til Marisalada at synge. Skjøndt vi ikke gaae med Kjole, have vi dog Gehør; i den Henseende er der ingen Forskjel paa Fattige og Rige. Naa, Maria, syng nu for Deres Landsmænd, som forstaae sig paa det; thi Folk med Ordensbaand og Stjerner kunne kun tralle fransk.“

Maria tog Guitaren, som Pepe Vera knælende rakte hende, og sang:

Jeg lider godt et simpelt Bord
Med Spøg og Skjemt og Latter;
At sidde stivt og veie hvert Ord —
Den Glæde jeg ei fatter.

Sangen hilstes af en Storm af Klap, Vivats og smigrende Komplimenter, der bragte Ruderne til at klirre.

Stein blev saa rød som et Granatæble, mindre af Vrede end af Skam.

„Pepe Vera er dog en Lykkens Yndling," sagde en af Selskabet.

„Han har mere Lykke, end han bryder sig om."

„Min nuværende Lykke giver jeg ikke bort for et Keiserdømme," sagde Tyrefegteren.

„Men hvad siger Gemalen hertil?" spurgte en Picador, der var ældre end alle de Andre.

„Gemalen?" svarede Tyrefegteren, „jeg staaer paa den høfligste Fod med Hans Naade. Pepe Vera har kun at gjøre med vilde Tyre."

Stein var forsvunden.

Tolvte Kapitel.

Dagen efter de i forrige Kapitel fortalte Begivenheder sad Hertugen ved sit Skrivebord i sit Bibliothek. Han holdt Pennen saa ubevægelig i Haanden som en Ordonnants, der blot venter paa Ordre.

Da aabnedes Døren langsomt og en smuk, niaarig Dreng, hvis Hoved næsten skjultes af sorte Lokker, viste sig.

„Papa Carlos," sagde han, „er Du alene? Maa jeg komme ind?"

„Naar har Du behøvet at bede om Tilladelse til at komme ind i mit Værelse, Angelo?" spurgte Faderen.

„Siden Du ikke mere holder saameget af mig som før," svarede Barnet og knælede for Faderen. „Og dog er jeg artig; jeg er flittig hos Don Federico, som Du har befalet mig, og for at vise Dig det, vil jeg tale Tydsk."

„Virkelig?" sagde Hertugen, idet han tog Drengen paa Armen.

„Ja, hør blot. Gott segne meinen Vater hedder paa Spansk: Dios bendiga á mi buen padre."

Hertugen trykkede Barnet til sit Bryst. Dette bøiede sig noget tilbage og vedblev:

„Und meine liebe Mutter, der hedder paa Spansk: y ámi querida madre. Giv mig nu et Kys," vedblev Drengen og slog Armene om Faderens Hals.

„Men," sagde han pludselig, „jeg har glemt, at jeg har et Ærinde til Dig fra Don Federico."

„Fra Don Federico?" spurgte Hertugen forundret.

„Han siger, at han ønsker at tale med Dig."

„Lad ham komme, lad ham komme. Gaae og sig ham det, mit Barn, hans Tid er kostbar."

Hertugen lagde et Papir, hvorpaa han havde skrevet nogle Linier, i sin Pult. Kort efter traadte Stein ind.

„De vil blive meget overrasket, Herr Hertug," sagde han, „thi jeg kommer for at takke Dem for al Deres Godhed og melde Dem, at jeg reiser ufortøvet."

„Reiser!" raabte Hertugen i høieste Grad forbauset.

„Ja, Herr Hertug. ufortøvet."

„Ufortøvet? og Maria?"

„Maria følger ikke med."

„De spøger, Don Federico, det er ikke muligt."

„Umuligt, Herr Hertug, er det kun, at jeg kan blive længere her."

„Af hvilken Grund?"

„O, spørg mig ikke derom, jeg kan ikke sige Dem det."

„Jeg kan ikke tænke mig nogen Grund," vedblev Hertugen, „der skulde kunne retfærdiggjøre en saadan Daarskab.

„Det maa sikkert være en bydende Grund, der driver mig til et saa yderligt Skridt," svarede Stein.

„Men hvad er det for en Grund, min Ven?"

„Jeg maa fortie den, Herr Hertug."

„Hvad maa De fortie?" raabte Hertugen stedse mere forbauset.

„Jeg troer, at jeg maa det, og jeg berøves derved den eneste Trøst, jeg havde tilbage, at udøse mit Hjerte for den ædle og høimodige Mand, der har beæret mig med sit Venskab."

„Hvorhen reiser De?"

„Til Amerika.“

„Det er umuligt, Stein, jeg gjentager, det er umuligt!“ raabte Hertugen springende op fra sin Stol. „Intet i Verden kan tvinge Dem til at forlade Deres Kone, skilles fra Deres Venner, opgive Deres Stilling og lade Deres Patienter i Stikken som et letsindigt Menneske. Har De Ærgjerrighed? Har man gjort Dem bedre Tilbud i Amerika?“

Stein smiilte bittert.

„Bedre Tilbud, Herr Hertug? Ere ikke alle Deres stakkels Reisekammerats Forhaabninger blevne overtrufne langt over Forventning?“

„De gjør mig ganske fortumlet,“ sagde Hertugen. „Er det et Indfald eller et Anfald af Vanvid?“

Stein taug.

„I hvert Fald er det utaknemmeligt,“ tilføiede Hertugen.

Ved denne haarde og tillige rørende Yttring skjulte Stein sit Ansigt i Hænderne og gav sin længe tilbageholdte Smerte Luft i en voldsom Hulken.

Hertugen tog hans Haand og sagde:

„Det er ingen Indiskretion at betroe sine Sorger til en Ven, og ingensomhelst Pligt kan forbyde et Menneske at tage imod Raad af dem, der interessere sig for hans Vel, navnlig under alvorlige Forhold. Tal, Stein, aabn Deres Hjerte for mig. De er for ophidset til at handle med koldt Blod. Sæt Dem hos mig paa Divanen. Lad mig raade Dem i en Sag, der synes at være af stor Vigtighed, ligesom jeg i lignende Tilfælde ganske vilde betroe mig til Dem.“

Stein gav tabt og satte sig hos Hertugen. Begge taug en Tidlang. Stein syntes at overveie, hvorledes han skulde meddele Hertugen sin Hemmelighed. Endelig løftede han langsomt Hovedet og sagde:

„Hvad vilde De gjøre, Herr Hertug, hvis Fru Hertug-

inden forerak en anden Mand for Dem ... hvis hun var Dem utro?"

Hertugen sprang op, kastede stolt Hovedet tilbage og saae strengt paa Stein.

„Herr Doktor, et saadant Spørgsmaal ..."

„Svar mig, svar mig," vedblev Stein.

„Ved den hellige Kristus!" raabte Hertugen, „de skulde Begge døe for min Haand!"

Stein saae ned for sig og sagde:

„Jeg vil ikke dræbe hende, men selv søge Døden."

Hertugen begyndte nu at ane Sandheden og overfaldtes af en Skjælven, som han ikke kunde blive Herre over.

„Maria!" raabte han endelig.

„Maria," svarede Stein uden at løfte Hovedet, som om hans Kones Skjændsel var en Byrde, der tyngede paa det.

„Og De har opdaget hende?" sagde Hertugen med halvkvalt Stemme.

„Ved en sand Orgie," svarede Stein, „der var ligesaa tøileløs som gemeen, hvor der lugtede af Viin og Tobak og hvor Tyrefegteren Pepe Vera roste sig af at være hendes Elsker. Ak, Maria, Maria!" vedblev han skjulende Ansigtet i Hænderne.

Hertugen, der havde et stort Herredømme over sig selv, gik nogen Tid op og ned ad Gulvet. Derpaa standsede han foran sin stakkels Ven og sagde:

„Reis, Stein."

Stein stod op, trykkede Hertugen i Haanden og vilde tale, men kunde ikke.

Hertugen omfavnede ham.

„Mod, Stein," sagde han, „og paa Gjensyn."

„Levvel ... for evig!" mumlede Stein og foer ud af Værelset.

Da Hertugen var alene, gik han længe op og ned ad Gulvet. Da han lidt efter lidt blev roligere, smilede han foragtelig. Han hørte ikke til de onde og lastefulde Mænd, for hvem Kvindens Udsvævelser ere et Pirringsmiddel istedetfor en Gjenstand for Afsky. Hans stolte og ædle Sjel kunde ikke rumme Kjerlighed og Foragt paa eengang.

Foragten kvalte derfor al Kjerlighed i hans Hjerte. Den Kvinde, som han havde besunget i fine Vers og som havde forført ham i hans Drømme, existerede ikke mere for ham.

„Og jeg,“ sagde han ved sig selv, „har tilbedt hende som et idealt Væsen, har æret hende som Dyden selv og agtet hende som en Vens Kone ... Jeg har, ganske henreven af hende, fjernet mig fra den ædle Kvinde, der har været min første og eneste Kjerlighed, fra mine Børns kydske og rene Moder, min Leonore, der har fundet sig i Alt uden at klage.“

Givende efter for en pludselig Indskydelse forlod Hertugen sit Kabinet og begav sig til sin Kones Værelser gjennem en hemmelig Dør. Da han nærmede sig det Værelse, hvor Hertuginden pleiede at opholde sig om Dagen, hørte han Nogen tale og nævne hans Navn. Han standsede.

„Har Hertugen monstro gjort sig usynlig?“ sagde en suursød Stemme. „Jeg har nu været fjorten Dage i Madrid, uden at min Herr Neveu har nedladt sig til at besøge mig, ja, jeg har ikke engang seet ham.“

„Han veed maaskee ikke, at De er kommen, Tante,“ sagde Hertuginden.

„Skulde han ikke vide, at Marquisen af Gutibamba er i Madrid? Det er ikke muligt, Niece. Han vilde isaafald være den Eneste i hele Hovedstaden, der ikke vidste det. Forresten synes jeg, at Du har havt Tid nok til at sige ham det.“

„Jeg har virkelig glemt det, Tante.“

„Men det er jo ikke saa underligt,“ vedblev Marquisen. „Hvor kan man forlange, at han skal finde Behag i at omgaaes Folk af min Stand, naar alle Mennesker sige, at han kun omgaaes Skuespillerinder?“

„Det er ikke sandt,“ sagde Hertuginden tørt.

„Enten er Du blind,“ sagde Marquisen heftig, „eller Du finder Dig deri.“

„Der er Noget, hvori jeg aldrig vil finde mig,“ svarede Hertuginden, „og det er, at min Mand bliver bagtalt i sit eget Huus og i sin Kones Paahør.“

„Du gjorde bedre i at forhindre, at din Mand gav Anledning til, at hele Madrid taler om ham og hans Opførsel, istedetfor at forsvare ham og støde alle dine Venner fra Dig ved dine skarpe Svar, som din Skriftefader formodentlig har dikteret Dig.“

„Tante,“ svarede Hertuginden, „De vilde gjøre bedre i at spørge Deres, hvorledes man skal tale til en gift Kone, som ovenikjøbet er Deres Niece.“

„Godt,“ sagde Marquisen, „dit gnavne og indesluttede Væsen berøver Dig din Mands Kjerlighed og vil tilsidst fjerne alle dine Venner fra Dig.“

Og Marquisen tog Afsked, særdeles tilfreds med sin Prædiken.

Leonore blev siddende paa Sofaen med bøiet Hoved, medens de længe tilbageholdte Taarer strømmede ned over hendes smukke blege Ansigt.

Pludselig vendte hun sig om og udstødte et Skrig. Hun laa i sin Mands Arme. Hun gav sit beklemte Hjerte Luft i Taarestrømme, men det var søde Taarer. Leonore begreb, at idet hendes Mand vendte tilbage til hende, skjænkede han hende atter sit Hjerte og sin oprigtige Kjerlighed.

„Min Leonore! Vil og kan Du tilgive mig?“ sagde han og kastede sig paa Knæ for hende.

Hertuginden holdt sin smukke Haand for sin Mands Mund.

„Vil Du forspilde det nærværende Öieblik ved Mindet om Fortiden?“ svarede hun.

„Du skal kjende mine Vildfarelser,“ vedblev Hertugen, „som Verden har bedømt altfor strengt, og høre min Retfærdiggjørelse.“

„Vi ville slutte en Overeenskomst,“ sagde Hertuginden, afbrydende ham. „Hvis Du aldrig vil tale til mig om dine Vildfarelser, skal jeg heller aldrig tale til Dig om mine Lidelser.“

I dette Öieblik kom Angelo springende ind i Stuen. Hertugen og Hertuginden fjernede sig hurtig fra hinanden. I Spanien, hvor Talen er saa overordentlig fri, er man nemlig meget forsigtig i sine Handlinger i Børns og unge Menneskers Nærværelse.

„Græder Mama? græder Mama?“ raabte Drengen, idet hans Öine fyldtes med Taarer. „Har Du skjændt paa hende, Papa Carlos?“

„Nei, mit Barn,“ svarede Hertuginden, „jeg græder af Glæde.“

„Hvorfor?“ spurgte Drengen, i hvis Ansigt Taarerne strax gave Plads for et Smiil.

„Fordi,“ svarede Hertugen, idet han tog ham paa Armen og gik hen til sin Kone, „vi reise imorgen til vore Godser i Andalusien, som din Moder ønsker at besøge; der ville vi leve saa lykkelige som Englene i Himmelen.“

Drengen skreg af Glæde, slog den ene Arm om Faderens og den anden om Moderens Hals og trak dem nærmere til hinanden.

I det Samme blev Døren aabnet og Marquien af Elda traadte ind.

„Papa Marquis,“ raabte Dattersønnen, „imorgen reise vi Alle.“

„Virkelig?“ spurgte Marquien sin Datter.

„Ja, Fader," svarede Hertuginden, „og der mangler kun i min Lykke, at Du tager med os."

„Fader," sagde Hertugen, „De kan ikke sige Nei til Deres Datter, der vilde være en Helgen, hvis hun ikke var en Engel."

Marquien saae paa sin Datter, hvis Ansigt straalede af Glæde, og derpaa paa Hertugen, hvis Ansigt røbede den største Tilfredshed. Med et venligt Smiil nærmede han sig sin Svigersøn og sagde:

„Giv mig din Haand, Du kan gjøre Regning paa mig."

Trettende Kapitel.

Maria, der ikke havde befundet sig vel før sin Optræden, var Dagen efter mere syg og havde Feber.

„Marina,“ sagde hun efter en urolig og kort Søvn til sin Pige, „kald paa min Mand, jeg er syg.“

„Herren er ikke kommen hjem,“ svarede Marina.

„Han har vel vaaget hos en Syg,“ sagde Maria. „Saameget desbedre! Han vilde blot skrive en Mængde Medicin op til mig og jeg afskyer det.“

„De er meget hæs,“ bemærkede Marina.

„Ja, og jeg maa skaane mig,“ svarede Maria. „Jeg vil blive liggende idag og tage ind at svede paa. Skulde Hertugen komme, kan Du sige, at jeg sover. Jeg vil Ingen see. Mit Hoved er fortumlet.“

„Men hvis Nogen kommer gjennem den hemmelige Dør?“

„Er det Pepe Vera, saa lad ham komme ind, jeg har Noget at tale med ham om. Træk Jalusierne for og gaae.“

Pigen gik, men kom kort efter tilbage og slog sig for Panden.

„Her,“ sagde hun, „er et Brev, som Herren har givet Nicolas til Dem.“

„Gaae med dit Brev,“ sagde Maria, „man kan ikke see her og desuden vil jeg sove. Hvad kan han vel skrive

til mig? Formodentlig lader han mig vide, hvorhen „Pligten kalder ham". Men hvad vedkommer det mig? Læg Brevet paa Kommoden og gaae."

Kort efter kom Marina atter tilbage.

„Hvad er der nu?" raabte hendes Frue.

„Herr Pepe Vera ønsker at tale med Dem."

„Lad ham komme ind," sagde Maria og vendte sig hurtig om.

Da Pepe Vera var kommet ind i Kammeret, aabnede han Jalusierne for Dagslyset, kastede sig paa en Stol, rygende af sin Cigar, og saae paa Maria, hvis brændende Kinder og opsvulmede Øine tydede paa et alvorligt Ildebefindende.

„Naa, Du er god," sagde han. „Hvad vil Pontius Pilatus sige?"

„Han er ikke hjemme," svarede Maria med stedse hæsere Stemme.

„Saameget desto bedre, Gud give, at han vilde spadsere som den evige Jøde til Dommedag. Jeg har nylig seet de Tyre, der skulle kjæmpe idag; de ville give os Noget at bestille. Der er en sort imellem ved Navn Medianoche[1]), som alt har dræbt en Mand i Stalden."

„Vil Du forskrække mig og gjøre mig endnu mere syg, end jeg alt er?" sagde Maria. „Træk Jalusierne for, jeg kan ikke taale Dagslyset."

„Dumheder!" svarede Pepe Vera, „Narrestreger! Hertugen er her jo ikke, der maaskee vilde være bange for, at Lyset kunde skade Dig, og heller ikke din Mand den Kvaksalver, der troer, at den mindste Vind dræber Dig. Her lugter af Patchule, Zibeth, Moskus og alle Krukker i et Apothek. Det er det Tøieri, der gjør Dig daarlig. Lad

---

1) Midnat.

den friske Luft strømme ind, saa bliver Du nok rask. Siig mig, min Skat, møder Du i Aften til Tyrefegtningen?"

„Er jeg maaskee i Stand dertil?" svarede Maria. „Luk Vinduet, Pepe. Jeg kan ikke taale Dagskjæret og den kolde Luft."

Ved disse Ord reiste Pepe Vera sig og aabnede Vinduet paa vid Gab.

„Og jeg," sagde han, „kan ikke udholde det Skaberi. Din Sygdom har Intet at betyde. Farvel, Du seer virkelig ud, som om Du skulde opgive Aanden. Naa, min forkjelede Frue, jeg skal bestille Ligkisten til Dig og derpaa dræbe Medianche til Ære for Lucia del Salto, der vil blive ikke lidet stolt.

„Forbandelse over Dig og dette Fruentimmer!" raabte Maria og reiste sig rasende. „Har man ikke fortalt, at hun vilde reise bort med en Englænder?"

„Hun skulde tage til det Land, hvor man kun seer Solen gjennem Forhæng og hvor man sover staaende?" sagde Tyrefegteren.

„Du gjør ikke, hvad Du siger, Pepe. Det vilde være skjændigt!"

„Det vilde være skjændigt," svarede Pepe Vera og stillede sig med korslagte Arme foran Maria, „hvis Du, medens jeg vover mit Liv, istedetfor at opmuntre mig ved din Nærværelse blev hjemme for at tage imod Hertugen."

„Altid den samme Vise!" sagde Maria. „Er det Dig ikke nok, at Du har været skjult som Spion i mit Huus og med dine egne Øine overbeviist Dig om, at der ikke existerer noget Forhold mellem Hertugen og mig? Du veed meget godt, at det er min Stemme og ikke min Person, der behager ham. Hvad mig angaaer, saa veed Du —"

„Hvad jeg veed," sagde Pepe Vera, „er, at Du er bange for mig, og deri gjør Du min Tro ret. Men Gud

veed, hvad der kan skee, naar Du er alene og sikker paa, at jeg ikke kan overraske Dig. Jeg troer ingen Kvinde, ikke engang min egen Moder."

„Jeg bange?" svarede Maria, „jeg?"

Pepe afbrød hende imidlertid og vedblev:

„Troer Du, at jeg er saa blind, at jeg ikke kan see, hvad der gaaer for sig? Veed jeg maaskee ikke, at Du holder gode Miner med ham, fordi Du har sat Dig i Hovedet, at din Mand, den Dumrian, skal blive Dronningens Livlæge, hvilket jeg nylig har hørt af Velunderrettede?"

„Det er ikke sandt!" raabte Maria.

„Maria! Maria! Pepe Vera er ikke den Mand, der kjøber Katten i Sækken. Jeg kjender ligesaa godt de vilde Tyre som de lumske."

Maria gav sig til at græde.

„Javist," vedblev Pepe, „slæb kun, det er Fruentimmernes sidste Udvei. Du stoler paa Ordsproget: Græd, Kvinde, og Du vil seire. — Nei, min Brunette, der er et andet, som siger: Man skal ikke troe en haltende Hund og en grædende Kvinde. Gjem dine Taarer til Theatret, her spille vi ikke Komedie. Betænk, hvad Du gjør: Driver Du falsk Spil, er et Menneskes Liv i Fare. Vær derfor paa din Post. Min Kjerlighed har Intet at gjøre med Vers og Recepter. Kort og godt, kommer Du ikke i Aften til Tyrefegtningen, vil Du komme til at fortryde det."

Med disse Ord forlod Pepe Vera Værelset.

Tyrefegteren beherskedes da af to saa mægtige Følelser, at der hørte et Jerntemperament til for, som han gjorde, at skjule dem under et roligt Ydre og vise et muntert, ligegyldigt Ansigt. Han havde prøvet de Tyre, der skulde kjæmpe om Aftenen, og aldrig seet vildere Tyr. Den ene af dem havde især gjort et særdeles ubehageligt Indtryk paa ham.

Desuden var han skinsyg, han, der var vant til at seire og høste Bifald. Man havde fortalt ham, at han blev bedraget, og om faa Timer skulde han svæve mellem Liv og Død, mellem Kjerlighed og Forræderi. Saaledes troede han idetmindste.

Efterat Pepe Vera havde forladt Marias Sovekammer, rev og sled denne rasende i sit Teppe, skjændte paa Marina og græd; derpaa klædte hun sig paa, sendte Bud til en af sine Kollegaer ved Theatret og fulgte med hende til Cirkus.

Rystende af Feberkulde og Ophidselse satte hun sig paa den Plads, som Pepe Vera havde forbeholdt hende.

Larmen og Heden forøgede Marias Ildebefindende. Hendes ellers blege Kinder glødede og hendes sorte Øine straalede af Feberhede. Raseri, Forbittrelse, Skinsyge, fornærmet Stolthed, Skræk og fysisk Smerte vare ikke i Stand til at fravriste hende en Klage eller et Suk.

Da Pepe Vera fik Øie paa hende, fløi et Smiil over hans Ansigt, hvilket ikke gjorde det mindste Indtryk paa hende, men prellede tilbage fra hendes jernkolde Ansigt.

Pepe Vera optraadte i samme Dragt som i den ovenfor beskrevne Tyrefegtning, kun med den Forskjel, at Besætningen bestod af grønt Atlask og Guld.

Een Tyr havde allerede kjæmpet og var bleven dræbt af en af de andre Hovedfegtere.

Trompeterne skraldede, Tyrestalden aabnedes og en sort Tyr traadte ind paa Pladsen.

„Der er Medianoche!" raabte Folket. „Medianoche er Slykkets Helt."

Medianoche styrtede ikke frem som de andre Tyre. Den vilde først og fremmest hævne sig og vise, at den ikke vilde være et Legetøi for foragtelige Fjender. Da den hørte den sædvanlige Skraalen, standsede den.

Tyren er uden Tvivl et dumt Dyr, men desuagtet,

hvad enten det nu kommer af, at Raseri skjærper den meest indskrænkede Forstand eller at Lidenskab kan forvandle det raaeste Instinkt til Snuhed, er det en Kjendsgjerning, at der gives Tyre, som gjennemskue og tilintetgjøre Tauromachiens meest skarpsindige Hidsemethoder.

De Første, der tildroge sig det skrækkelige Dyrs Opmærksomhed, vare Picadorerne. Det greb den første og kastede ham til Jorden. Ligesaa gjorde det med den anden uden at standse og uden at Landsen bibragte den mere end et let Stik, endsige drev den tilbage. Den tredie Picador havde samme Skjæbne som de andre.

Tyren, hvis Horn og Pande vare farvede med Blod, standsede nu midt paa Pladsen og saae op til Tilskuerne, der brølte af Beundring over et saadant Mod.

Fodkjæmperne bragte Picadorerne til Skranken. Den ene havde brækket Benet og blev bragt til Sygehuset. De andre to hentede andre Heste. Ogsaa Sobresalienten[1]) steg til Hest og medens Fodkjæmperne fængslede Dyrets Opmærksomhed, indtoge de tre Picadorer deres Pladser med fældede Landser.

To Minuter efter, at Tyren var bleven dem var, laae de alle Tre paa Pladsen, den ene bevidstløs og med blodigt Hoved. Tyren lod sit Raseri gaae ud over Hesten, hvis sønderslidte Krop tjente den ulykkelige Rytter til Skjold.

Et skrækkeligt Øieblik indtraadte.

Fodkjæmperne søgte forgjæves og med Fare for deres Liv at bortlede det vilde Bestles Opmærksomhed, men dette synes at ville stille sin Blodtørst paa sit Offer. I dette skrækkelige Øieblik løb en af Fodkjæmperne til og kastede

---

1) Den overtallige Picador, der træder til, naar en anden er bleven ukampdygtig.

Kappen over Dyrets Hoved for at blinde det. Det lykkedes ham for et Øieblik, men Tyren befriede sig snart, og da det saae den flygtende Angriber, styrtede det efter ham og foer i sit blinde Raseri over ham, efter at have kastet ham til Jorden. Da det atter vendte om, thi det havde ingen Lyst til at lade sit Bytte i Stikken, havde den behændige Fegter allerede reist sig og var under Mængdens Bifaldsraab sprungen over Skranken. Alt dette skete med Lynets Hurtighed.

Den heltemodige Selvfornegtelse, hvormed Tyrefegterne hjælpe og forsvare hinanden, er det eneste virkelig Ædle og Smukke ved disse barbariske, umenneskelige og umoralske Skuespil, der ere en Anakronisme i et Aarhundrede, som vil gjælde for oplyst. Vi vide, at de spanske Amatører og de Fremmede, der som Vicomte de Fis altid ere stemte en halv Tone høiere end Andre, ville forkaste vor Anskuelse, hvorfor vi vel vogte os for at paatrænge Andre den og nøies med selv at beholde den.

Tyren var endnu stedse alene Herre paa Pladsen. Alle Tilskuerne vare betagne af Rædsel. Der udtaltes forskjellige Meninger. Nogle vilde have, at man skulde føre det frygtelige Dyr bort deels for at undgaae videre Ulykke, deels for at den udmærkede Race kunde blive forplantet. Sligt bruges undertiden, men de saaledes skaanede Dyr overleve i Almindelighed ikke den Ophidselse af Blodet, der er en Følge af Kampen. Andre forlangte, at dets Knæsener skulde overhugges, for at man kunde dræbe det uden Fare. Uheldigvis raabte Fleertallet, at en saa dygtig Tyr maatte døe efter alle Kunstens Regler.

Præsidenten vidste ikke, hvad han skulde gjøre. Det er ikke saa let, som det synes, at lede en Tyrefegtning, undertiden er det lettere at præsidere i en lovgivende Forsamling. Hvad der ofte skeer i disse, skete ogsaa ved denne Leilighed. De, der skreg høiest, satte deres Villie igjennem,

og det blev besluttet, at det mægtige og frygtelige Dyr skulde døe efter Reglerne.

Pepe Vera traadte nu op, rustet til Kamp. Efter at have hilst paa Øvrigheden, standsede han foran Maria og bragte hende Tyren.[1])

Han var bleg, hvorimod Maria glødede og trak sit Veir med Besvær. Hun bøiede sig forover, lænede sig til Gelænderet og borede krampagtig sine Negle ind i det. Maria elskede den unge og smukke Mand, der var saa munter ligeoverfor Døden. Det var en Kjerlighed, der gjorde hende til Slavinde, for hvilken hun skjalv og som afpressede hende Taarer; men denne raae og tyranniske Kjerlighed var netop den, hun behøvede.

Der herskede den dybeste Stilhed, som om en skrækkelig Anelse havde grebet Alle og fordunklet Festens Glands.

Mange reiste sig og forlode Cirkus.

Tyren stod imidlertid paa denne med en Helts Rolighed, som med korslagte Arme og hævet Pande modig udfordrer sine Fjender.

Pepe Vera valgte med sin sædvanlige Ro og Sorgløshed det Sted, der forekom ham passende, betegnede det for Fodkjæmperne og sagde:

„Her!"

Fodkjæmperne fløi afsted som Raketter, forfulgte af Dyret; derpaa forsvandt de og Tyren befandt sig Ansigt til Ansigt med Matadoren.

Denne skrækkelige Situation varede ikke længe. Tyren angreb øieblikkelig og det med en saadan Hurtighed, at Pepe Vera ikke kunde forberede sig. Alt, hvad han kunde gjøre, var at gjøre en Vending for at undgaae sin Modstanders første Stød. Men dette Dyr fulgte ikke, som andre af dets

---

[1]) Brindar el toro, det vil sige, han erklærede at ville dræbe Tyren til Ære for hende.

Slags pleie at gjøre, Retningen af sit første rasende Anfald, men vendte sig pludselig til Siden, styrtede med Lynets Hurtighed løs paa Matadoren, spiddede ham paa sine Horn, rystede rasende Hovedet og slyngede Pepe Vera som en livløs Masse fire Skridt fra sig.

Et tusindstemmigt, hjerteskjærende, klagende Skrig reiste sig fra alle Sider.

Picadorerne styrtede frem paa deres Heste og med Landserne fældede for at forhindre Tyren i paany at angribe sit Offer.

Fodkjæmperne omringede den ligeledes som en Skare Fugle.

„Halvmaanerne! Halvmaanerne[1])!" raabte Tilskuerne.

Alkalden gjentog Raabet.

De frygtelige Vaaben hidbragtes og snart vare Tyrens Knæsener overhuggede; Smerte og Raseri afpressede den et frygteligt Brøl. Et Stik med Kniven i Nakken strakte den endelig død til Jorden.

Fodkjæmperne løftede Pepe Vera op.

„Han er død!" raabte som med een Mund den glimrende Skare, der omgav den ulykkelige unge Mand, og Raabet gik fra Mund til Mund til de øverste Tilskuerpladser og svævede som en Ligfane over Pladsen.

— — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — —

Fjorten Dage vare forløbne siden den skrækkelige Kamp.

---

[1]) Redskaber til at overhugge Tyrenes Knæsener.

I et Sovekammer, hvori endnu saaes nogle anstændige Møbler, hvorimod alle Luxusgjenstande vare forsvundne, laa i en elegant Seng med et smudsigt Omhæng en bleg, udtæret og svag ung Kone. Hun var alene.

Denne Kone syntes at være vaagnet af en lang og dyb Søvn. Hun reiste sig op i Sengen og saae sig forbauset om i Kammeret. Hun lagde Haanden paa Panden, som om hun vilde samle sine Tanker, og sagde med en svag og hæs Stemme. „Marina!" Ind traadte ikke Marina, men en anden Kvinde og bragte hende en nylig tillavet Drik.

Den Syge saae paa hende.

„Jeg kjender det Ansigt!" udbrød hun forbauset.

„Det er muligt, Søster," svarede den Indtraadte mildt. „Vi komme baade i de Fattiges og de Riges Huse."

„Men hvor er Marina? Hvor er hun?" spurgte den Syge.

„Hun er flygtet med Tjeneren, og de have medtaget Alt, hvad de kunde faae Fingre i."

„Og min Mand?"

„Er reist, man veed ikke hvorhen."

„Jesus!" raabte den Syge og tog sig til Hovedet.

„Og Hertugen?" vedblev hun efter nogle Minuters Taushed, „De maa kjende ham, thi jeg troer, at det er i hans Huus, jeg har seet Dem."

„I Hertuginden af Almansas Huus? Ja, i Sandhed, denne Dame overdrog mig stundom at uddele nogle milde Gaver. Hun er reist med sin Mand og hele sin Familie til Andalusien."

„Saa er jeg altsaa alene og forladt!" raabte den Syge, der pludselig mindedes Alt.

„Er jeg da ikke Nogen?" sagde den gode barmhjertige Søster og slog Armen om Maria. „Havde jeg tidligere

faaet det at vide, vilde De ikke nu have befundet Dem i denne Tilstand.'

Pludselig undslap et hæst Skrig den Syges Bryst.

„Pepe! ... Tyren! ... Pepe! ... død!"

Og hun sank bevidstløs tilbage i Sengen.

Fjortende Kapitel.

Sex Maaneder efter de i forrige Kapitel fortalte Begivenheder sad Grevinden af Algar en Dag med sin Moder i sin Salon, beskjæftiget med at sye Baand paa en Straahat og prøve den paa sin Søn.

General Santa Maria traadte ind.

„See engang, Onkel,“ sagde hun, „hvor smukt Straahat klæder den lille Guds Engel.“

„Du forkæler ham, saa det er en Fornøielse at see paa,“ svarede Generalen.

„Det gjør Intet,“ tog Marquisen Ordet. „Vi forkjele Alle vore Børn, som alligevel blive gode Mennesker. Moder forkjelede Dig dygtig, Broder, og Du er dog bleven til, hvad Du er.“

„Vil Du give mig en Tvebak, Mama,“ sagde Barnet halv høit.

„Hvad skal det betyde, at Du dutter din Moder?“ sagde Generalen. „Saaledes siger man ikke, man siger, Moder, vil De have den Godhed at give mig en Tvebak?“

Barnet gav sig til at græde; uden at Generalen mærkede det, gav Moderen ham en Tvebak.

„Han er for lille,“ sagde Marquisen, „til at kjende Forskjel paa Du og De.“

„Naar han ikke kan det, maa man lære ham det," sagde Generalen.

„Men, Onkel," sagde Grevinden, „mine Børn skulle sige Du til mig."

„Hvorledes, Niece!" raabte Generalen. „Vil Du ogsaa følge denne Mode, der er kommen til os fra Frankrig som Alt, hvad der fordærver Sæderne?"

„Fordærver det da Sæderne, at Forældre og Børn sige Du til hinanden?"

„Ja, Niece, ligesom Alt, hvad der bidrager til at formindske Respekten. Derfor syntes jeg godt om den gamle Skik hos de spanske Grander, hvis Børn maatte titulere dem „Excellense."

„Det er unegteligt," bemærkede Marquisen, „at det at sige Du formindsker Respekten, fordi det fremkalder en Lighed mellem Forældre og Børn, som ikke bør findes. Man paastaaer, at det forøger Kjerligheden, men det troer jeg ikke. Vilde Du, min Datter, have elsket mig høiere, hvis Du havde sagt Du til mig?"

„Nei, Moder," svarede Grevinden og kyssede hende kjerligt, „men jeg vilde heller ikke have agtet Dem mindre derfor."

„Du har ogsaa stedse været en god og lydig Datter," sagde Generalen, „og Undtagelser bevise Intet. Men for at komme til noget Andet, jeg har en Efterretning at meddele Eder som vil glæde Eder. Den smukke Korvette „Iberia" fra Havanna er nylig løbet ind til Kadix og imorgen ville vi formodentlig have Rafael her. Hvilken Lykke den Knegt har havt! Han har neppe skrevet, at han har Lyst til at vende tilbage til Spanien, førend der strax tilbyder sig en Leilighed og Generalkaptainen sender ham hjem med vigtige Papirer."

Marquisen og Grevinden udtalte netop deres Glæde over denne Efterretning, da Døren aabnedes og Rafael Arias

kastede sig i sine Slægtninges Arme, medens han rystede Generalens Haand.

„Hvor det glæder mig at see Dig, min kjere gode Rafael,“ sagde Grevinden.

„Jesus!“ tilføiede Marquisen, „vor kjere Frue af Karmeiiterne være takket for, at Du er her igjen! Men hvorfor vilde Du med din store Formue ogsaa reise over Havet? Jeg er vis paa, at Du har været søsyg.“

„Nu, det er det Mindste, thi det er kun en forbigaaende Lidelse,“ svarede Rafael, „men jeg havde en anden, der blev værre med hver Dag, og det var Længselen efter mit Fædreland og dem, jeg elsker. Jeg veed ikke, om det er, fordi Spanien er en saa fortræffelig Moder, ellerfordi vi Spaniere ere gode Sønner, men vist er det, at vi kun kunne leve i Spaniens Skjød.“

„Det er af begge Grunde, min kjere Neveu, af begge Grunde,“ sagde Generalen med et tilfreds Smiil.

„Havanna er en meget rig Stad, ikke sandt, Rafael?“ spurgte Grevinden.

„Jo, Kusine,“ svarede Rafael, „og forstaaer ogsaa at være det som en fornem Dame.“

„Hvorledes behagede Damerne Dig,“ vedblev Grevinden.

„I Almindelighed taget,“ svarede Rafael, „behage alle Kvinder mig overalt; de unge, fordi de ere det, de gamle, fordi de have været unge, og Børnene, fordi de ville blive det.“

„Tag ikke Spørgsmaalet saa almindeligt, Rafael.“

„Godt da, Kusine. Havanneserinderne ere et Slags herlige kvindelige Lazzaroner, bedækkede med Battist og Knipplinger, deres Atlasteskoe ere overflødige Prydelser for de meget smaa Lemmer, for hvilke de ere bestemte, thi jeg har aldrig seet en Havanneserinde gaae. Naar de tale, synge de ligesom Nattergale, de leve som Bier af Sukker og ryge som Dampskorstene. Deres sorte Dine ere dramatiske Digte

og deres Hjerte et Speil. Det mørke Drama er ikke skabt for de store Haver, hvor Kvinderne tilbringe Livet, hvilende i Hængekøier, medens deres Slavinder tilvifte dem Kjølighed med Fjervifter."

„Veed Du, at man almindelig sagde, at Du vilde gifte Dig?" sagde Grevinden.

„Den almindelige Stemme, min kjere Gracia, anmasser sig nuomstunder den Plads, som Hofnarrene tidligere indtoge. Ligesom disse siger den Alt, hvad der falder den ind, uden at bekymre sig, om det er sandt; den almindelige Stemme har løiet, Kusine."

„Den sagde endnu mere," tilføiede Grevinden leende, „den gav din Tilkommende to Millioner i Medgift."

Rafael gav sig til at lee.

„Der falder mig Noget ind," sagde han, „Generalkaptainen havde virkelig i Sinde at endossere mig denne Vexel."

„Og hvorledes var min præsumptive Kusine?"

„Grim som Arvesynden. Hendes venstre Skulder nærede en afgjort Tilbøielighed for det venstre Øre, hvorimod den høire Skulder havde den største Modbydelighed for det andet Øre.

„Og hvad svarede Du?"

„At jeg ikke holdt af Piller, selv om de vare forgyldte."

„En forkeert Anskuelse," sagde Generalen.

„Især," tilføiede Grevinden, da Du vidste, „at ..."

Hun standsede pludselig, da hun bemærkede et smerteligt Udtryk i sin Fætters aabne og ærlige Ansigt.

„Er hun lykkelig?" spurgte denne.

„Saa lykkelig, som man kan være det i denne Verden," svarede Grevinden. „Hun lever meget stille, især siden hun befinder sig i interessante Omstændigheder, som Englænderne kalde det."

„Der have vi atter et Exempel paa den herskende, latterlige Efterlignelsessyge og slette Smag, der har besat den nuværende Generation," sagde Generalen. „Hvorfor siger man ikke reent ud „Svangerskab" istedetfor at bruge hiint latterlige og affekterte fremmede Udtryk. I bære Eder ad ligesom Franskmændene i det forrige Aarhundrede, da de puddrede de hedenske Gudinder og iførte dem Fiskebeensskjørter.

„Og han?" spurgte Arias.

„Er aldeles forandret siden sit Giftermaal og Forsoningen med Svogeren, af hvem han lader sig lede i Eet og Alt. Han bestyrer nu selv sine Godser og raadfører sig i den Henseende med min Mand, med hvem han tilbringer flere Uger i Træk paa Landet. Han er kort sagt Familiens forkjelede Barn og er atter taget til Naade som den forlorne Søn."

„Ordsproget siger derfor meget viist: „Bedre en Ond, som man kjender, end en God, som man ikke kjender"," bemærkede Generalen.

„Og Heloise?" spurgte Arias videre.

„Med hende er det en ynkelig Historie," svarede Grevinden. „Hun giftede sig hemmelig med en fransk Eventyrer, der udgav sig for en Fætter af Prindsen af Rohan og Dumas' Medarbeider, som Baron Taylor havde sendt hertil for at kjøbe Kunstsager og som uheldigviis hed Abailard. Hun betragtede sit og sin Elskedes Navn som et Vink af Skjæbnen om, at de skulde forenes. Hun saae i ham en Mand, der paa een Gang var Forfatter, Kunstner og af fyrstelig Familie, og troede at have fundet sine gyldne Drømmes Ideal. Forældrene, der modsatte sig Partiet, betragtede hun som Tyranner i et Melodrama, som Reaktionære og Absolutister . . ."

„Og spanske Partikularister," tilføiede Generalen ironisk. „Den oplyste Dame, der var opfødt med sentimentale

Romaner og Digte, ægtede den store Gavitv, der, som vi senere erfarede, var gift to Gange iforveien. Efter et Par Maaneders Forløb, da han havde brugt alle de Penge, hun havde bragt ham, forlod han hende i Valencia, hvor den ulykkelige Fader hentede hende og bragte hende tilbage vanæret og hverken gift, Enke eller ugift. Der see I, kjere Børn, hvortil det taabelige Sværmeri for Udlændinge fører."

„Du kunde have forskaanet hende for denne Ulykke," sagde Grevinden.

„Jeg?" udbrød hendes Fætter.

„Ja, Du," vedblev Gracia. „Du veed meget godt, hvor høit hun elskede Dig og hvormegen Priis hun satte paa din Mening."

„Ja," sagde Generalen, „det var, fordi Du havde erhvervet Dig Udlændingenes Agtelse."

„For at tale om noget Andet, hvad er der blevet af vor meget beundrede Polo?" spurgte Arias.

„Han har kastet sig over Politiken," svarede Gracia.

„Det veed jeg," sagde Arias; „jeg veed, at han har skrevet en Ode mod Thronen under det falske Navn Tyranni."

„Stakkels Tyranni!" sagde Generalen, „af et faldet Træ hugge Alle Brænde."

„Jeg veed ogsaa, at han har skrevet et andet Digt mod Fordommene, hvortil han blandt Andet regner Tallet 13's uheldvarslende Betydning, Pavens Ufeilbarlighed, at vælte et Saltkar og den ægteskabelige Troskab."

„Nei, Rafael!" udbrød Grevinden leende, „det har han ikke sagt et Ord af."

„Er det ikke de samme Ord," vedblev Rafael, „er det mere eller mindre Aanden i dette Mesterværk, som den offentlige Mening vil anvise en Plads mellem — . . ."

„Mellem de Møl, der fortære Samfundet," faldt Gene-

ralen ham i Talen. „Naar det er tilintetgjort, saae vi at see, hvormed man vil erstatte det.“

„Desuden,“ tog Rafael atter Ordet, „veed jeg, at vor Polo har skrevet en Satire (for denne Retning i Poesien havde han stort Talent og havde allerede følt Marsyas' Horn voxe frem paa sit Hoved), en Satire, siger jeg, mod Hykleri, hvori han erklærer det for Hykleri at betale Afgifter til Geistligheden og Skadeserstatning til de fordrevne Munke og Nonner.“

„Ved disse smukke Arbeider har han gjort sig fortjent nok til at blive Medarbeider af et Oppositionsblad,“ sagde Generalen.

„Jeg kan tænke mig det,“ sagde Rafael, „og har en Formodning om, hvorledes det er gaaet, da det er en Komedie, der opføres hver Dag. Han har skaaret sin Pen som et Æsels Kjævebeen og angrebet Filisterne dermed.“

„Rigtig truffen,“ sagde Generalen. „Hvorledes han har grebet Sagen an, veed jeg ikke, men saameget er vist, at han snart vil blive til noget Stort.“

„Er Hertugen i Madrid?“ spurgte Rafael.

„Nei, men Du kan besøge ham paa Gjennemreisen i Cordoba, hvor han opholder sig med hele sin Familie.“

„Hertugen har endelig fulgt mit Raad og trukket sig tilbage fra det offentlige Liv,“ sagde Generalen. „Alle Folk af Betydning maae i Tider som disse trække sig tilbage til deres Telte ligesom Achilles.“

„Men paa den Maade, Onkel, tager det jo tilsidst en Ende med Forskrækkelse,“ svarede Rafael.

„Hertugen har efter Sigende ganske helliget sig til Literaturen,“ sagde Grevinden. „For Øieblikket skriver han Noget for Scenen.“

„Jeg tør vædde om, at Stykket hedder: „Lige Børn lege bedst,“ hviskede Rafael til Grevinden.

Han sigtede herved til Marias Kjerlighedsforstaaelse med Pepe Vera, som Alle kjendte undtagen de to Mænd, der vare saa indtagne i Maria, at de ikke kunde troe noget Slet om hende.

„Stille, Rafael," svarede hans Kusine. „Vi maae behandle vore Venner som Noahs gode Sønner deres Fader."

„Hvad siger han?" spurgte Marquisen.

„Intet, Moder," svarede Grevinden, „han taler om Stykket uden at have læst det."

„Og Marisalada?" spurgte Rafael. „Er hun kjørt til Kapitolium i en Triumfvogn af ægte Guld og trukken af Kunstvenner?"

„Hun har mistet sin Stemme," svarede Grevinden, „som Følge af en Lungesygdom. Vidste Du ikke det?"

„Det er mig saa ubekjendt," svarede Rafael, „at jeg endog medbringer glimrende Tilbud om Engagement ved Theatret i Havanna. Men hvad er der da bleven af hende?"

„Da hun ikke mere kan synge," sagde Generalen, „vil hun formodentlig følge Myrens Raad i Fablen og lære at dandse."

„Eller hun vil, hvad der er sandsynligere, begræde sine Vildfarelser og Tabet af sin Stemme," bemærkede Grevinden.

„Men hvor er hun egentlig?" spurgte Rafael.

„Det veed jeg ikke," svarede Grevinden, „og det gjør mig ondt, da jeg gjerne vilde trøste og hjælpe hende, hvis hun trænger dertil."

„Gjem begge Dele til dem, der fortjene det," sagde Generalen.

„Alle Ulykkelige fortjene det, Onkel," svarede Grevinden.

„Meget rigtig, min Datter," sagde Marquisen lidt heftig; „gjør Godt uden at spørge om, mod hvem."

„Men jeg gjentager mit Spørgsmaal: hvor opholder hun sig?" sagde Rafael; „jeg har nemlig et Brev til hende."

„Et Brev? Fra hvem?"

„Fra hendes Mand."

„Har Du seet ham?" spurgte Grevinden med Interesse. „Man sagde, at han var taget til Tydskland."

„Ingenlunde. Han reiste til Havanna paa samme Skib som jeg. Men hvor han havde forandret sig! I vilde sikkert ikke have kjendt ham igjen; dog var han den samme milde, venlige og gode Mand. Kort efter vor Ankomst døde han af den gule Feber."

„Døde?" raabte Marquisen og hendes Datter paa een Gang.

„Stakkels, stakkels Stein?" sagde Grevinden.

„Gud være ham naadig!" tilføiede hendes Moder.

„Den forbandede Sangerinde har denne Hædersmands Død paa sin Samvittighed," bmærkede Generalen.

„Skjøndt jeg ikke havde havt Epidemien," vedblev Rafael, „besøgte jeg ham dog, da jeg hørte, at han var syg."

„Du gode Rafael," sagde Grevinden og tog sin Fætters Haand.

„Sygdommen var saa voldsom, at han laa paa det Yderste, men han var ligesaa rolig og kjerlig som altid. Han takkede mig for mit Besøg og sagde, at det var en Lykke for ham at see et bekjendt Ansigt, før han døde. Han lod sig give Pen og Papir og skrev næsten døende nogle Linier, som han bad mig sende hans Kone tilligemed hans Dødsattest. Derpaa fik han Brækningen og døde med den ene Haand i Præstens, der havde forberedt ham til Døden, og den anden i min. Jeg vil give Dig Papirerne, Kusine, for at Du ved et paalideligt Bud kan sende dem til Villamar, hvorhen hun formodentlig er taget til sin Fader. Her er Brevet," tilføiede Rafael, idet han tog et omhyggelig

sammenlagt Papir op af Lommen. „Jeg læser det undertiden ligesom en from Sang."

Grevinden aabnede Brevet og læste:

„Maria, Du, som jeg har elsket inderlig og endnu elsker; hvis min Tilgivelse kan lette din Samvittighed og min Velsignelse bidrage til din Lykke, saa modtag begge Dele fra mit Dødsleie.

Frits Stein."

Femtende Kapitel.

Førend vi skilles for bestandig, ville vi endnu engang lade Læseren kaste et Blik paa den lille Krog af Jorden, der hedder Villamar, og som ingen Anelse har om, hvilke udmærkede Gjæster den skal modtage.

Fire Aar efter, det vil sige paa en Sommerdag i Aaret 1848 gjenfinder Du den nævnte By ligesaa rolig paa dens Plads ved Havbredden, som om den var en Fisker. Vi ville aflægge Beretning om nogle vigtige Begivenheder i det offentlige og private Liv, der havde tildraget sig i det omtalte Tidsrum.

Lad os begynde med den ulykkelige Indskrift, der havde foraarsaget den intelligente Alkalde, som af Profession var Grovsmed og pleiede at sige, at Jern var ikke haardere end hans Undergivnes Hoveder, saamegen Sorg, Skolemesteren saamange Bryderier og skaffet Rosa Mistica Krampe i tre Dage, men til Gjengjæld vakt Don Modestos høieste Beundring.

De andre Indvaanere havde anseet Indskriften for en offentlig Bekjendtgjørelse. Men den andalusiske Regn, hvis Bestemmelse synes at være snarere at revse Jorden end at lædske den, havde næsten udslettet de smukke Bogstaver.

Frygtende for, at Synet heraf skulde have den samme Virkning paa Beboernes Patriotisme, besluttede Alkalden at

vække denne ædle Følelse i deres Hjerter ved et andet, virksommere og kraftigere Middel. Navnet „Kongensgade" saarede hans Repræsentantøren. Han vilde „patriotisere" den og udstedte en Bekjendtgjørelse, hvorefter hiint ildelydende Navn forandredes til „Padillas[1]) Sønners Gade."

Dette gav Anledning til en lille Opstand i Villamar. Hvilken Plet af Jorden har ikke i vort Aarhundrede havt sin Opstand?"

I den omtalte Gade var nemlig en Mand ved Navn Cristobal Padilla død, hvis Sønner naturligviis havde arvet hans Huus. Men i samme Tilfælde befandt sig Lopez'erne, Perez'erne og Sanchez'erne, som derfor energisk protesterede mod et saa uretfærdigt Fortrin. Forgjæves søgte Alkalden at gjøre dem begribeligt, at de omtalte Padillas Sønner i ældre Tid havde dannet et Forbund af frie Mænd, de svarede herpaa, at de meget godt vidste, at Padillaerne vare frie Mænd og at Ingen havde tænkt paa at berøve dem deres Frihed. Men ogsaa Lopez'erne, Perez'erne og Sanchez'erne vare frie og havde været det fra Verdens Skabelse, og derfor kunde de ikke taale den Ydmygelse at blive satte efter Padillaerne; hvis Alkalden ikke vilde tage sin Forordning tilbage, vilde de klage til den kompetente Øvrighed, thi der havde altid existeret høiere Domstole for at beskytte mod Vilkaarlighed og Uretfærdighed.

Ærgerlig over deres Skraalen bad Alkalden dem gaae Fanden i Vold.

Da han ikke vidste, til hvilke Helgene han skulde anbefale sig for at give Villamar et moderne Udseende, saa at det fulgte med Tiden, fik han det Indfald at give den Vei, der gik fra Byen op til Høien, hvor Kirkegaarden og den hjælpende Herres Kapel laae, det patriotiske Navn „Urdar=

---

[1]) Padilla var Hovedanføreren for de kastilianske Stæder, der forsvarede deres municipale Friheder mod Karl den Femte.

veien" efter et Slag, der var gaaet forud for Konventionen til Vergara.

Men herved gjorde han blot Ondt værre og afstedkom et Oprør blandt Fruentimmerne, i Spidsen for hvilket Rosa Mistica stod i egen Person. Hendes Skrig og Klager maatte have vakt en Død.

„Hvad er Urdax for Noget?" skreg En.

„Hvad have vi med Urdax at gjøre?" raabte en Anden.

„Hvem vil lade sig begrave i Urdax?" hvæsede en gammel Kone.

„Herr Alkalde," sagde en fattig Enke, „hvis det er Dem saameget om at gjøre at indføre Forbedringer, saa nedsæt Skatterne til det, de vare tidligere, i Kongens Tid, og lad Tingene beholde de Navne, de altid have havt."

„Siden De finder saameget Behag i Navnet Urdax," sagde en ung Kone, „saa kan De jo kalde Dem selv saaledes."

„Sennor," sagde Rosa Mistica høitidelig, „denne Vei hedder via crucis og De vanhelliger den ved det mauriske Navn."

Alkalden holdt sig for Ørerne og løb sin Vei.

Han erklærede Villamars Indvaanere for Idioter, forstokkede Tilhængere af den afskyelige Absolutisme, som kun lode sig lede af smudsige Pengehensyn, for Fjender af alle sociale Fremskridt og Forbedringer og foragtelige Venner af Slendrianen, der ikke fortjente at kaldes Bønder, endsige frie Borgere.

Trods denne skrækkelige Bansættelse vare Villamar og dets Indvaanere ikke værre farne end tidligere.

Nogen Tid efter læstes i et toneangivende Blad:

„Vor Korrespondent i Villamar (Nedreandalusien) tilskriver os: Roligheden har været nærved at blive forstyrret i vor By. Nogle Ildesindede, som formodentlig vare op-

hidsede af et forhadt Parties usle Agenter, have villet modsætte sig de vise Forbedringer og nyttige Reformer, som vor værdige Alkalde Don Perfekto Civico havde i Sinde at indføre, under det latterlige Paaskud, at de vare unyttige. Men den udmærkede Embedsmands beundringsværdige Koldblodighed og heroiske Mod gjorde de Dumdristige bange og Roligheden vendte atter tilbage, uden at vi have havt nogen alvorlig Ulykke at beklage. De gode Patrioter kunne være uden Frygt. Deres Brødre i Villamar skulle vide at tilintetgiøre vore Fienders Rænker.

Da vi ere i Juli, er Temperaturen temmelig høi; vi kunne ikke med Bestemthed sige, hvormange Grader. da Civilisationens Fremskridt endnu ikke har forskaffet Byen Villamar et Thermometer.

Høsten tegner godt, især hvad Græskarrene angaaer, hvis Mængde og Størrelse vækker Tilfredshed og Glæde hos deres hæderlige Dyrkere.

Undertegnet:
Mønster, Patriot."

Vi behøve ikke at sige, at dette Mønster paa Patriotisme var Alkalden selv, der havde skrevet Artiklen. Den gode Mand havde været Dyrlæge og paa sine Vandringer gjennem Verden tilegnet sig de moderne Ideer. Han talte meget og hørte gjerne sig selv tale, hvorfor han aldrig manglede Auditorium. Han var forresten den eneste Repræsentant for sit Parti i Villamar, ligesom Lægen, der var kommet efter Stein, for Juste-Milieu-Partiet.

Massen, hvortil Præsten, Rosa Mistica og de gode Koner som Tante Maria hørte, holdt paa det Gamle. Ramon Perez og hans Lige havde ingen politisk Farve. Josèerne og andre fattige Folk af hans Stand savnede de tabte Goder og beklagede de nuværende Onder uden at forske efter Aarsagen dertil. Tilbage var kun Retsskriveren, en uforskammet Spidsbub, som de i Almindelighed ere det i

smaa Byer; han var en yderst ivrig Forsvarer af det seirende Parti og, hvad der var endnu værre, en heftig Forfølger af det beseirede, en ondskabsfuld og farlig Skabning, som kun kunde tæmmes ved Penge.

Men vi ville vende tilbage til vor Fortælling.

San Cristobalfortets Taarn var styrtet sammen og med det Don Modestos sidste Haab om at seet sit Fort indtage samme Rang som Gibraltar, Brest, Cadix, Dünkirchen, Malta og Sebastopol.

Intet havde imidlertid vakt saa stor Forundring i Villamar som den med Ramon Perez' Barbeerstue foregaaede Forandring.

Efter sin Faders Død, der indtraf et Par Maaneder efter Marias Afreise, havde Ramon Perez ikke kunnet modstaae Ønsket om ligeledes at besøge Hovedstaden og følge den Uaknemmelige, der havde offret ham for en dum Udlænding. Han begav sig altsaa paa Reisen, men kom efter fjorten Dages Forløb tilbage, medbringende:

For det Første: en uudtømmelig Skat af Løgne;

For det Andet: en uendelig Masse italienske Sange, den ene afskyeligere end den anden;

For det Tredie: en Renommistmine, en Dristighed og Ugenerthed, der bragte alle Villamars Indvaanere til Fortvivlelse, hvis ulykkelige Øren og endnu ulykkeligere Hager længe efter bare sørgelige Vidner om Udbyttet af hans Reise;

For det Fjerde: en usalig Lyst til at efterligne alle Barbereres Løve, Figaro, som han uheldigviis havde seet opført paa Theatret i Sevilla. For at efterligne sit Forbillede havde han prøvet paa at drage Alkaiden fra Fremskridtets Bane ind paa Grev Almavivas. Men da Alkalden var gift, vilde det for det Første have været meget vanskeligt at finde en Rosina i Villamar, som havde Lyst til at overvinde denne Hindring, og dernæst var Fru Alkaldinden en

sjelden stærk og robust Galicierinde og altsaa langt farligere for ham end Doktor Bartolo for hans Forbillede.

Ramon Perez havde imidlertid medbragt endnu noget Andet fra sin Reise, som han ikke meddeelte Nogen og hvormed det hængte saaledes sammen.

Da han en Aften sukkende som en Hvalfisk drev om i den Gade, hvori Marisalada boede, bemærkedes han af en ung Mand, der var indhyllet i en Kappe lige til Oinene og stod paa Hjørnet. Den Formummede gik hen til ham og sagde ikke Andet end: „Pak Dig!“

Ramon vilde svare, men fik et saa kraftigt Spark, at den blaae Plet, som skrev sig herfra, ikke bidrog lidet til at gjøre hans Hjemreise særdeles besværlig, forsaavidt som det ømme Sted kom i Berørelse med Sadlen.

Som Følge af en Omstændighed, der senere vil blive opklaret, var det lykket Barberen at tilveiebringe en smuk lille Sum. Minderne om Sevilla og Figaro vaagnede nu paany hos ham og han udstyrede sin Barbeerstue med en asiatisk Luxus. Prægtige smaragdgrønne Stole, Knager saa store som Suppetallerkener til at ophænge de fingertykke Lærredshaandklæder paa, og Kobberstik, der forestillede en meget lang Telemak, en meget skjægget Mentor og en meget mager Kalypso, vare de Prydelser, der gave hans Etablissement Glands. Ramon Perez havde med saameget større Bestemthed, som han selv troede det, paastaaet, at disse Figurer vare den hellige Johannes, den hellige Peter og Magdalena. Nogle Folk, som vare vanskelige at tilfredsstille, sagde, at Alt var blevet nyt hos Ramon Perez undtagen hans Barbeerknive.

Det, der imidlertid forbausede Villamars Indvaanere allermeest, var et uhyre Skildt, som indtog en stor Deel af Barbeerstuens Facade. Midt paa det var malet med en beundringsværdig Kunst en guul Fod, fra hvilken en Straale Blod sprang ud, som godt kunde maale sig med Springvandene i Aranjuez og Versailles. Paa begge Sider saaes

to uhyre, halvtaabne Rageknive, der dannede to Pyramider. Det Hele var omgivet af en Guirlande af Roser, der lignede Rødbedeskiver, og fra Guirlanden hængte en umaadelig stor Sax. For at sætte Kronen paa al denne Pragt og Luxus havde Ramon Perez paalagt Maleren at anbringe Forgyldning, og Kunstneren havde fordeelt Guldet paa Rosentornene, Knivbladene og Fodens Negle. Dette Skildt fortalte, hvad Enhver vidste, nemlig at dets Besidder var paa een Gang Barbeer, Kirurg, Tandlæge og Haarskjærer.

Skildtet var imidlertid saa stort og tungt, at Væggen i det Ramonske Huus, der var bygget af Jord og Steen, ikke kunde bære det. For at støtte det maatte der opføres Stræbepiller af Muursteen paa begge Sider af Døren, hvorved fremkom et Slags Portal, som Ramon Perez med det alvorligste Ansigt og den meest uforstyrrelige Uforskammethed erklærede for at være en tro Kopi af Lonja'en i Sevilla, der som bekjendt er et af vor store Arkitekt Herreras Mesterværker.

Efterat Læseren nu er bleven bekjendt med det hidtil Passerede, optage vi atter Fortællingens Traad.

Stilheden i hiin Afkrog af Verden var saa stor, at man allerede langt borte hørte en Mandsstemme, som akkompagneredes af Guitar. Han foredrog en sentimental Sang af „Atala", som han ovenikjøbet pyntede med saadanne Triller, saa smagløse Koloraturer og saa afskyelige Kadencer og hvis Vers vare saa slette, at Chateaubriand med fuld Føie havde kunnet paaføre Digteren, Komponisten og Sangeren en Proces formedelst Misbrug af Popularitet.

Den infernalske Sang kom fra den nys beskrevne Barbeerstue og Sangeren var ingen Anden end Etablissementets Besidder, den fortræffelige Ramon Perez.

Han lagde et Udtryk og en Begeistring i Ordene: „Stakkels Chactas", som rørte ham selv til Taarer. Foran Sangeren stod stiv som altid Don Modesto Guerrero, hørende til alvorlig og eftertænksom ganske som den respektable Men-

tor paa Væggen, kun med den Forskjel, at han var meget godt barberet.

Pludselig aabnedes Døren i Baggrunden af Stuen paa vid Gab og ind traadte en Kone med et Barn paa Armen og fulgt af et andet, der grædende klyngede sig til hendes Kjole. Konen var bleg og mager, havde et opfarende og uvenligt Væsen og var indhyllet i et gammelt falmet Flors Tørklæde. Det lange uredte Haar hængte uordentlig om Hovedet. Paa Fødderne havde hun nedtraadte Silkeskoe og i Ørerne lange Guldørenringe.

„Ti, Ramon!" sagde hun med hæs Stemme, idet hun traadte ind i Stuen. „Sønderriv ikke mine Øren. Jeg vil hellere høre alle Omegnens Ravne skrige og alle Byens Katte miaue end Dig synge. Jeg har tusinde Gange sagt Dig, at Du skal synge indenlandske Viser, ligemeget hvorledes, det kan man dog udholde at høre. Din Stemme er bøielig og Du mangler ikke det Foredrag, der udfordres til disse Sange. Men din usalige Mani at ville synge kunstigt er utaalelig. Du veed, at jeg forstaaer mig derpaa. De affindige Koloraturer angribe saaledes mine Nerver, at jeg forlader Huset for stedse, hvis Du længere piner mig dermed. Stille," tilføiede hun og slog det grædende Barn i Hovedet, „Du bræger ligesom din Fader."

„Gaae dog og alle Helgene ledsage Dig — gaae strax," svarede den i sin Stolthed saarede Barbeer. „Gaae, løb og vend ikke om, førend jeg kalder paa Dig."

„Du vil ikke kalde paa mig, siger Du?" gjensvarede Konen. „Det skulde være en stor Gunst mod En, der saa ofte er bleven kaldet af Grander, Gesandter og hele Hoffet? Veed Du, Grobian, Tølper, Fusker, hvormange Penge man har betalt for at høre mig?"

„Hvis de saae Dig nu med dit Eddikeansigt og din hæse Hanestemme," sagde Barberen, „er jeg vis paa, at de vilde give det Dobbelte for at blive frie for baade at høre og see Dig."

„Hvem har bragt mig til denne Ravnekrog og til disse Bønder?" raabte Konen rasende. „Hvem har giftet mig med Skjæggeskraberen, Landstrygeren, som først har forødt den Medgift, Hertugen sendte mig, og derpaa vover at forhaane mig? Mig, den berømte Maria Santaló, der har gjort saamegen Opsigt i Verden?"

„Det havde været bedre for Dig, om Du ikke havde gjort saamegen," svarede Ramon, hvem Begeistringen for Atalas Sang og Forbittrelsen over at see den foragtet gav et uhørt Mod.

Ved disse Ord foer Kvinden løs paa sin spinkle Mand, der blot fik Tid til at lægge Guitaren paa en Stol og løbe sin Vei.

I Døren mødte han En, som han nær havde rendt omkuld og som blev staaende paa Dørtærskelen.

Maria havde neppe faaet Øie paa ham, førend hendes Vrede afløstes af en voldsom Latter.

Aarsagen til denne Munterhed var Momo, hvis ene Kind var frygtelig opsvulmet. Han havde bundet et Tørklæde om sit uformelige Ansigt og kom for at faae en Tand trukket ud af Barberen.

„Hvilket Fjæs!" raabte Maria leende. „Du kunde gjerne gjøre selve Frygten bange. Er din Kind maaskee frugtsommelig? Den vil formodentlig blive forløst med en Melon, som Du kan vise frem for Penge. Hvor Du seer rædsom ud. Vil Du lade Dig tage af til Ilustracion[1]), der gjør Jagt paa Mærkværdigheder?"

„Jeg kommer," svarede Momo, „for at lade din Raton Perez trække en daarlig Tand ud og ikke for at blive udskjældt af Dig; men en Maage var Du, er Du og vil Du vedblive at være!"

---

[1]) Den madridske illustrerede Tidende.

„Hvis Du vil lade det, der er daarligt paa Dig, trække ud, maa man begynde med dit Hjerte."

„Naa, det maa jeg sige, hun taler om Hjerte," svarede Momo, „der har ladet sin Fader døe mellem Fremmede, uden at sende ham den mindste Hjælp."

„Og hvem var Skyld deri, Du Dumrian," svarede Maria. „Det vilde ikke være skeet, hvis Du ikke havde været en saadan Klodrian at forlade Madrid uden at have udrettet dit Ærinde og udbasune her, at jeg var død, saa at, da jeg kom tilbage til Byen og troede at finde min Fader i Live, Alle ansaae mig for en Aand fra den anden Verden. Kun Du kunde antage en Forestilling paa Theatret for Virkelighed."

„Forestilling paa Theatret!" sagde Momo. „Du paastaaer altsaa endnu, at det ikke var virkeligt. Men det er ganske vist, at hvis Tello havde stukket Dig rigtig og din Mand, som Alle uden Du begræde, ikke kureret Dig, vilde Du nu have været Føde for Ormene, og de, der kjende Dig, havt Fred for Dig. Mig narrer Du ikke, Du Løgnerske."

„Jeg skal sige Dig Noget," sagde Maria, spredende sine Fingre og læggende Tommelfingeren paa Næsen, „for at ærgre Dig vil jeg leve i hundrede Aar og din Braknæse skal blive saa lang."

Momo saae paa Maria med al den foragtelige Værdighed, som hans skjæve Ansigt tilstedede, og sagde, idet han bevægede Pegefingeren op og ned:

„En Maage var Du, er Du og vedbliver Du at være!"

Og med disse Ord vendte han hende stolt Ryggen.

Da Don Modesto, bedøvet af den ovenfor omtalte Trætte, saae, at Vreden afløstes af Latter, takket være Momos grimme og latterlige Ansigt, benyttede han Leiligheden til at liste sig ubemærket bort fra Valpladsen. Vore Læsere vide, at Don Modesto, der var en alvorlig og fredsæl Mand,

nærede den største Modbydelighed for al Slags Trætte, Kiv og Uenighed. Men neppe var han kommet hjem, meget tilfreds med sit heldige Tilbagetog, førend en ny Skræk bemægtigede sig ham. Rositas sunde Øie saae nemlig saa strengt, vredt og truende ud som en bevæbnet Soldat og hendes Mund var saa alvorlig og imponerende som en Dommer paa Dommersædet. Don Modesto satte sig i en Krog og bøiede Hovedet, ligesom en Fugl i Forudfølelsen af en Storm sætter sig paa en Green og stikker Hovedet under Vingen.

Vi maae forudskikke den Bemærkning, at Rositas Dyder og Feil vare tiltagne med Aarene. Hendes Reenlighed var udartet til Pedanteri. Hvergang Don Modesto kom ind i hendes Stue, maatte han skifte Skoe. Havde Rosita kjendt de Overskoe, som de, der besøge Prindsen af Oraniens Palads i Brÿssel, maae tage paa, havde hun formodentlig grebet til det samme Middel for at beskytte Gyvelmatterne paa sit Dagligstuegulv. Naar Don Modesto tabte en Oliven paa Dugen, gik Rosita ud af sig selv, og naar han spildte en Draabe Rødviin, græd hun. Hendes Afholdenhed og Maadeholdenhed havde naaet Grændserne for det Umulige.

„Rosa," sagde Don Modesto, „tidligere spiste De ikke Mere, end en Fugl kan bære i sit Næb, men nu beviser De, at det, der fortælles om Kamæleonen, ikke er nogen Fabel."

„Og De seer," svarede Rosita, „at jeg befinder mig fuldkommen vel derved, hvilket viser, at man behøver meget Lidt for at leve, og at Alt, hvad der nydes mere, er reen Umaadelighed."

Med Hensyn til sin Moralitet var hun bleven mere end streng.

„Det klæder godt for Dem," sagde hun til Don Modesto, „for en Mand i Deres Alder, en af Byens første Autoriteter, en Mand, hvis Navn har staaet i Gacetaen, at

komme til disse Mennesker, disse letsindige Folk, for ikke at sige noget Værre, og give sig af med det franske Uvæsen, der har været til Skandale for hele Byen."

„Men, Rosita," indvendte Don Modesto, „jeg har ikke blandet mig i Striden, jeg var tilfældig tilstede, da den opstod."

„Var De ikke gaaet til denne Skjægskraver, der ikke bestiller Andet end synge, og havde De ikke staaet med aaben Mund og hørt paa hans uanstændige Viser, var De ikke bleven Vidne til Skandalen."

„Men, Rosita, De glemmer, at jeg dog engang imellem maa lade mig barbere, naar jeg ikke vil see ud som en Pioneer, den gode Ramon Perez rager mig for Intet, ligesom hans Fader gjorde, og Politik og Taknemmelighed fordre, at jeg er taalmodig og hører til, naar han vil synge for mig. Desuden har han heller ikke sunget noget Uanstændigt, men en af de Viser, som fornemme Folk synge og hvor en ung Pige ved Navn Atala ..."

„Hvad er det, De siger, Don Modesto?" afbrød Rosita ham gnaven. „Som om jeg ikke vidste, hvad der staaer i den „Kristelige Aarbog" om Attila, en barbarisk Konge, som erobrede Rom, men blev beseiret af den daværende Paves, Leo den Stores, Veltalenhed. Hvis De nu tvertimod den sunde Fornuft og den kristelige Aarbog vil paastaae, at Attila var en ung forelsket Pige, vil jeg ønske, at De og Ramon Perez maae faae en Ulykke. Oplysningens Aarhundrede, som den Karaib af en Alkalde siger, der vilde gjøre via crucis til Urdaxveien, forvirrer alle Begreber. Hvis det kan more Eder, maae I gjerne troe, at det var en ung Pige, der anførte de vilde barbariske Horder. Hvad de vanhellige og uanstændige Viser angaaer, maa De vide, at de ikke passe for min Alder eller Tænkemaade. Men Mændene have altid et aabent Øre for Elskovshandler. De bliver aldeles fortryllet af disse Folks Viser, medens jeg har seet Dem sove som en Steen i den

hellige Johan af Nepomuks, Mønsteret for alle Skriftefædres Qvinario, da Stroferne til Helgenens Ære bleve sungne."

„Jeg, Rosita? Jesus! Der tager De ganske feil. Jeg har formodentlig lukket Øinene og De har antaget min fromme Tankefuldhed for en nærbødig Søvn."

„Lad os ikke trættes herom, Don Modesto, thi det kunde godt ligne Dem at synde mod det ottende Bud. Men for at komme tilbage til det, hvorom vi før talte, saa siger jeg Dem, at det er en Skjændsel, at De staaer paa en saa fortrolig Fod med disse Folk."

„O, Rosita, hvor kan De tale saaledes om den gode Ramon, der rager mig for Intet, og om den berømte Marisalada, der er bleven applauderet af Ministre og Generaler?"

„Trods alt det," svarede Rosa Mistica, „har hun været Skuespillerinde, og de Folk vare tidligere exkommunicerede og burde være det endnu. Jeg gad vide, hvorfor de ikke ere det længere."

„Formodentlig," sagde Don Modesto, „forbi Theatret dengang var noget meget Slet, medens det nu, som Bladene siger, er en Skole for Sæderne."

„En Skole for Sæderne? . . . Theatret? Nei, vil man blot høre! De er ganske paa Afveie, Don Modesto. Dette er endnu værre end at sove i Qvinario. Anseer De Bladene for den hellige Skrift? Jeg siger Dem, Herre, Paven har gjort galt i at ophæve disse syndige Fruentimmers Exkommunikation."

„Jesus, Maria og Josef!" raabte Don Modesto forskrækket. „Hvad tænker De paa, Rosita, at fordømme, hvad Paven gjør, netop nu, da man synger Hymner til hans Ære, efter hvad Bladene fortælle?"

„Naa, naa," svarede Rosita, „det veed jeg bedre end De. Jeg skal imidlertid nok vogte mig for at fordømme, hvad Paven gjør, og indskrænke mig til at ønske, at vi

ikke maae komme til at synge Miserere efter Hymnerne. Men for at komme tilbage til dette Fruentimmer, der er bleven applauderet af saa fornemme Folk, troer De da, at disse Bifaldsyttringer ere en Absolution for hendes slette Opførsel og lastefulde Karakteer?"

„Døm ikke saa strengt, Rosita. Hun er i Grunden ikke slet; hun har lovet mig en Kokarde til min Hat."

„Hun har gjort Nar ad Dem og givet Dem istedetfor en Kokarde en Endivie saa stor som en Tallerken. De siger altsaa, at hun ikke er slet, der lod sin Fader, som elskede hende saa høit, døe alene, fattig og forglemt, medens hun selv slog Triller paa Theatret?"

„Men Rosita, hun vidste ikke, hvor haardt —"

„Hun vidste, at han var syg, og dermed basta. Naar en Fader er syg, maa Datteren ikke synge. En Kone, der ved sin Opførsel har tvunget sin stakkels Mand til at flygte og døe af Skam i Indien . . ."

„Han døde af Epidemien," bemærkede Veteranen.

„Hun var den Eneste," vedblev den strenge Skolemesterinde stedse heftigere, „der under Tante Marias sidste Sygdom ikke vaagede hos hende, der dog havde holdt saameget af hende og gjort Saameget for hende, den Eneste, der ikke var tilstede ved hendes Begravelse, den Eneste, der ikke bad for hende i Kirken og græd over hende paa Kirkegaarden."

„Hun laa i Barselseng og det vilde have været uforsigtigt at gaae ud før den fjortende Dag."

„Hvad forstaaer De Dem paa Barselseng?" raabte Rosa Mistica forbittret over den Iver, hvormed Don Modesto forsvarede sine Venner. „Har De maaskee selv ligget i Barselseng? Og da kort efter hendes Velgjørerindes Død Broder Gabriel fulgte hende i Graven, da loe hun og sagde, at hun troede, at det kun var paa Theatret, at

Folk døde af Sorg og Kjerlighed. Og hun skal have et godt Hjerte?"

„Stakkels Broder Gabriel," sagde Don Modesto, rørt af de Minder, som hans Værtinde havde vakt. „Han gik hver Fredag til „den hjælpende Herre" og bad ham om en blid Død. Efter at hans Velgjørerinde var død, gik han daglig derhen, thi nu havde han jo ingen Anden end den gode Herre, der forstod og trøstede ham. Jeg traf ham en Morgen knælende foran Kapellets Gitterport, med Hovedet lænet til Gitteret. Jeg kaldte paa ham, men han svarede ikke. Jeg gik nærmere . . . han var død! — død, som han havde levet, rolig og alene! Stakkels Broder Gabriel," tilføiede Kommandanten efter et Øieblikš Taushed, „Du er død uden at see dit Kloster aabnet igjen. Ogsaa jeg vil døe uden at see mit Fort gjenopbygget!"

33

Ende.

Caballero.
Maagen,